

GÖNÜLDEN ESİNTİLER:

KÛR'ÂN-ı KERÎM'de YOLCULUK

KARINCA-NEML SÛRESİ

NECDET ARDIÇ

**İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ (29)**

GÖNÜLDEN ESİNTİLER:

KÛR'ÂN-ı KERÎM'de YOLCULUK

KARINCA-NEML SÛRESİ

NECDET ARDIÇ

**İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ (29)**

ÖN SÖZ:

Muhterem okuyucularım bu kitabın oluşması 25. 09.2003 Perşembe gününde, başladığımız bir sohbeta dayanmaktadır. O gün sohbetine başlamış olduğumuz, Kûr'ân-ı Kerîm de yolculuk adlı seyrimizin mevzularından biri de ismi, **(Neml-Karınca Sûresi)** olan bu mevzu-umuz idi. İlgili sohbetler bittikten sonra bu ses kasetlerini de diğer kasetlerimizin yanına, dolabındaki yerine sırasına göre, yeri gelince kullanılmak üzere dizmiştim.

Uzun zaman ses kasetleri sargıları içinde kalmış kelâmları, açığa çıkarıp fayda sağlamaları için bir evlâdımızdan vakit buldukça bunları kayda geçirmesini istemiştim, sağolsun oda elinden gelen gayreti göstererek bunların içinde bulunduğu kasetleri vakit buldukça yazıya döktü ve nihayet bitirildi bende ilk vakit bulabildiğim bu günlerde yazılan yazıları düzenlemeye ve yeri geldikçe de bazı ilâveler yaparak daha faydalı olacak hale getirmeye çalıştım.

Bilindiği gibi yazı dili ile konuşma dili arasında fark vardır, Bu yüzden daha iyi anlaşılması için bazı düzenlemeler yapmak gerekmektedir. İnşallah bunları da tamamladıktan sonra bu kitabımız da diğerleri gibi herkesin faydasına sunulacaktır-sunulmuştur.

Kûr'ân-ı Kerîm Allah-ın kelâmıdır, ve zâhiri, beşerî Arap kavminin lisânı, bâtını ve hakikat-i ise, İlâh-î Arapça lisânı'dır. Ve bunu idrak etmek için de ayrıca İrfan ehli yanın da ayrı bir eğitim almak gerekmektedir. İşte böylece Kelâm-ı İlâhî yi hakikat-i itibari ile anlamak biraz daha mümkün olacaktır. Her bir Âyet-i Kerîmenin birçok mertebelerden anlatım ve izâhları vardır, Cenâb-ı Hakk İlâh-î kitabımızdan en geniş şekilde yararlanmamızı nasib eder İnşallah.

Billindiği gibi Kûr'ân-ı Kerîm de hayvan ismi taşıyan altı Sûre vardır. Bunlar.

- (1) 2- **Bakara-inek Sûresi:**
- (2) 6- **En'am- Sûresi: Deve-sığır-koyun gibi.**
- (3) 16- **Nahl-arı Sûresi:**
- (4) 27- **Neml-karınca Sûresi:**
- (5) 29- **Ankebut-örümcek Sûresi:**
- (6) 105-**Fil-fil Sûresi: Sûreleridir.**

Tabii ki, bu isimler tesadüfî değildirler. Hepsinin kendine göre bir mutlak ifadeleri vardır. Bakara dosyası isimli kitabımızda kısaca bakaradan bahsettiğimiz gibi burada da yeri geldikçe (neml-karınca) dan bahsedilecektir. Burada İnternette küçük bir bilgi aktaralım.

(Karıncalar besinlerini üretip depolarken, yavrularını gözetir, kolonilerini korur ve savaşır. Hattâ "terzilik" yapıp, "tarım"la uğraşan, "hayvan" yetiştiren koloniler bile vardır. Aralarında çok güçlü bir iletişim ağı bulunan bu hayvanlar, toplumsal örgütlenme ve uzlaşma açısından bakıldığında, hiçbir canlı ile kıyaslanamayacak üstünlükte-dirler.)

Karıncalar da bütün âlem de var olan varlıklar gibi her hallerinden ibret alınacak "**hay**" vanlardır, Bu âlemde Allah'ın Âyet-işareti olmayan hiçbir varlık yoktur. İşte karıncalar da zâhiren bu âlemde ki, "tafsili Kûr'ân" da fiilen yaşadıkları gibi "kelâm-î Kûr'ân" da da kendilerine oldukça büyük bir "Sûre-sûret, **27- Neml**" tanınarak bu hayata dikkat çekilmiştir.

Allah'ın (c.c.) her yaptığı işte türlü hikmetler vardır yeter ki, bizler bu hikmet ve hakikatleri görüp anlamaya çalışalım. Gayret bizden muvaffakiyyet Hakk'tandır. Cenâb-ı Hakk her birerlerimize gerçekleri daha iyi

anlayabilmemiz için gerekli olan akıl ve irfanîyetimizi arttırsın. Amin....

Sevgili okuyucum, bu kitabın yazılışında, düzenle- nişinde, basılışında, bastırılışında, tüm oluşumunda emeği ve hizmeti geçenleri saygı ile yad et, geçmişlerine de hayır dua et, ALLAH (c.c.) gönlünde feyz kapıları açsın.

Yarabbi; bu kitaptan meydana gelecek manevî hasılayı, evvelâ acizane, efendimiz Muhammed Mustafa, (s.a.v.) in ve Ehl-i Beyt Hazaratı'nın rûhlarına, Nusret Babamın ve Rahmiye annemin de ruhlarına, ve onların varislerinin de rûhlarına, kendi anne ve babamın da, eşimin de anne babasının, büyük anne ve büyük babasının da rûhlarına ve bu sohbetin yapıldığı mekân sahibinin de anne Baba eş ve daha yukarıda bulunan bütün ceddinin geçmişlerinin de ruhlarına hediye eyledim kabul eyle, haberdar eyle, ya Rabbi.

Muhterem okuyucularım; yine bu kitabı da okumaya başlarken, nefs'in hevasından, zan ve hayelden, gafletten soyunmaya çalışarak, saf bir gönül ve Besmele ile okumaya başlamanızı tavsiye edeceğim; çünkü kafamız ve gönlümüz, vehim ve hayalin tesiri altında iken gerçek mânâ da bu ve benzeri kitaplardan yararlanmamız mümkün olamayacaktır.

Gayret bizden muvaffakiyyet Hakk'tandır.

Terzi Baba Tekirdağ (19/01/2011) Çarşamba:

﴿ ٢٧ ﴾ سُورَةُ النَّمْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

27-NEML SÛRESİ

27-en-NEML : Bu sûre, Mekke'de nâzil olmuştur. 93

(doksanüç) âyettir. "Neml" karınca demektir. 18.

âyetinde, Süleyman aleyhisselâmın ordusuna yol veren

karıncalardan söz edildiği için sûre bu ismi almıştır.

Nemil Sûresi Mekkiyedir.

Buna Sûrei Süleyman da denilir.

Âyetleri - Hicazî ta'dadında doksan beş, Basrî ve Şamîde

doksan dört, Küfîde doksan üçtür.

Kelimeleri - Bin yüz dokuzdur.

Harfleri - Dört bin altı yüz doksan dokuzdur.

Fasılası - « من » harfleridir.

Yukarıdaki bilgiler, Elmalı lı M. Hamdi Yazır'ın (Hakk dini Kûr'ân dili) adlı eserinden aktarılmıştır. Şimdi kısaca onların sayı geğerlerine bakmaya çalışalım.

27-en-NEML : (2) zâhir ve bâtın. Yani Âyet-i Kerî-meleri her iki yönden incelemek gerektiği. (7) yedi nefis mertebelerinin de içinde bulunduğu. (2+7=9) Mûseviyyet mertebesinin de içinde bulunduğu, ayrıca cemaatle kılınan namazın (27) derece savap olduğunu da ifade etmektedir, diyebiliriz.

4

93 (doksanüç) Âyettir. (9) Mûseviyyet mertebesi, (3) üç, ilmî, aynel, hakkel yakînlik. (9+3=12) Hakikat-i Muhammed-î mertebesidir.

Kelimeleri - Bin yüz dokuzdur. (1,109) (1+1+9=11) Hazret-i Muhammed mertebesi, (1) vahidiyyet-birlik mertebesi, (19) İnsân-ı Kâmil mertebesidir.

Harfleri - Dört bin altı yüz doksan dokuzdur. (4,699) (4) bütün dört mertebeleri, (6) altı ciheti, (9) zâhir Mûseviyyet-i, (9) bâtin Mûseviyyet-i (99) Esmâ-ül Hüsnâ'yı, toplu halde, (4+6+9+9=28) yirmi sekiz Peygamberi ifade etmektedir.

Fasılası - « م ن » (mim) (nûn) harfleridir. Âyet-i Kerîmeler'in sonlarında ki "fasıla" harfleri (8) adet (mim) (85) adet (nûn) dur. Nasıl bir uyum olduğuna şaşdırmamak mümkün değildir. Nûr-u Muhammed-î Mertebe-i Mûseviyyet-i ihata-sardığı ve kaynağının neresi olduğunu açık olarak göstermektedir. (8) mim, sekiz cenneti, nûr'u Muhammediyye yi, (8/5) beş, hazarât-ı hamse-beş hazret mertebelerini, (8+5=13) Hakikat-ül ahadiyyet-ül Ahmediyye'de ki Nûr'u Muhammediyye yi ifade etmektedir. Diyebiliriz. Bunlara ilâve edilecek pek çok şeyler olabilir fakat fazla uzatmamak için bu kadarı yeterli olsun. Bu kısa belirtiler bile Kûr'ân-ı kerîmin ve ilgili Sûre-i Şerîfin içinde ne kadar muhteşem uyum ve hakikatlerin olduğunu ifade etmeye yeterlidir zannediyorum. Bu özet girişten sonra yavaş yavaş yolumuza devam etmeye çalışalım. İnşallah.

**Eûzübillâhimineşşeytânirracîm,
BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHÎM:**

**Rabbîş rahlî sadrî, ve yessirlî emrî, vahlül
ukdeten min lisânî, yefkahû kavli. (20/25-28)**

***Rabb'im benim göğsüme genişlik ver, benim
için işimi kolaylaştır, dilimden düğümü çöz, sözümü
anlasınlar. Âmînnn.***

Bugün,

25.09.2003 Perşembe günü gündüz İzmir Göztepe
F..... H.....ın evindeyiz. Sohbet mevzuu "**NEML SÛRESİ**"
(19-20) cüz, (27) ci Sûre

C. Haktan niyazımız Kûrân-ı Kerîm'i her tarafından
olduğu gibi, bu sûreyi ifade etmiş olan mânâlar hakkında
da her birerlerimizde açılımlar olmasını rica ederim.
Tefsirlerde, meallerde, ve zâhirde bilinen şekliyle değil,
onların daha ötesinde hakikatini idrak ettirmesi niyazıyla
sohbetimize başlayalım. Eğer o bize bu açılımları yapmaz
sa zâten biz fazla bir şey almış olamayız..Kûr'ân-ı Kerîm'in
hakikatini ifade eden mânâların derinliğine ulaşamayız.
Tevfik ve muvaffakiyyet ondan çalışma bizden olsun
inşallah.

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHÎM:

﴿١﴾ طَسَّ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٤﴾

**"Tâ-Sîn" , (tilke Âyâtül Kûr'âni ve kitâbin mübînin)
(sadekallahül azîm)**

**(27/1) "Tâ-Sîn, bunlar Kûr'ân'ın Kitâb-ı Mübîn'in
pek açık bir kitâbın Âyetleridir."**

"TÂ-SÎN" harufu mukatta. Kelime-i tevhid kitabının sonuna doğru harufu mukattaa ile ilgili bilgi vardır. Cenâb-ı Hakk ile Hz. Resûlüllah arasında şifre kelimelerdir. Öz mânâları ifade eder. Biz de diyoruz ki, "TÂ-SÎN" ve diğer harflar tercüme edilmeden asılları üzerine Kûr'ân-ı Kerîm'e konan harflerdir. Yani levhi mahfuzdaki sûretleri üzerine yorum yapılmadan izahı açıklaması yapılmadan ne diyelim yoğun bir mamul, yoğun bir malzeme gibi, nasıl hani bir öz alınıyor ondan bir kaşık alıyorsunuz bir bardağın veya bir tasın içine sulandırmak sûretiyle bir mamul malzeme elde ediliyor. Çoğaltılmış oluyor. Bunlarda aslı olarak öyle.

TÂ=Tahakkuk'tur.

Birçok tefsirlerde değişik izahları vardır hepsi de doğrudur. Çünkü bunların hepsini de kapsamına alabiliyor. İlâh-î kelimât bir veya birkaç tefsir ile anlaşılacak mevzular değildir. Kim hangi yönden hangi mânâsı itibariyle alabiliyorsa, şer'î hüküm içerisinde, şer'î ahkâmını bozmadan o yönden o kişiye açıklımı olmaktadır. Kısaca toparlarsak **"TÂ"** tahakkuk, yani İlâh-î hakikatleri yaşamak sadece lisân ile Kûr'ân-ı Kerîm ve hadîsleri okumak değil -şer'î yapımları ve tatbikatları sadece şekil ve sûret olarak değil -kıldığımız namazın. Tuttuğumuz orucun -yaptığımız her hangi bir fiili mânâ da hacc'ın özelliklerinin hakikatinin özelliklerini tahakkuk ettirerek - sadece şartlanmış namazın alışkanlık üzere devam eden haliyle değil, içindeki mânâlarını da bilinmesi ve özünde bulundurarak tahakkuk etme mânâsıdır.

SÎN= de bu tahakkuku yapan tatbik eden insân demektir. Yalnız burada şuna dikkat etmemiz gerekmektedir. Hangi merteye üzere tahakkukta olan insândır? Çünkü meratibi İlâhiyye bir tane değildir. Muhammediyyet mertebesinden olmuş olsa "ya sin" de olduğu gibi bütün mertebeleri bünyesinde bulundurduğundan hangi merteye

diye sorulmaz. Ama bu merteye de hangi merteye de tahakkuk eden insân diye sormamız, düşünmemiz gerekmektedir. İşte bu Sûre'nin özelliği (9) rakkamı üzerine bina edilmiş olmasıdır. (9) da bilindiği gibi mûseviyyet metrebesini ifade etmektedir.

O zaman "**Tâ-Sîn**" de ifade edilen mânâ: Ey Mûseviyyet tahakkukunda olan kimse demektir. Yani esmâ mertebesi zuhurunu yaşayan insân demektir. İseviyyet, Muhammediyyet değildir. Kendinden evvelkileri ihata etmek sûretiyle Âdemiyetten Mûseviyyete kadar olan merteye ile tahakkuk eden kimse demektir. Bu Sûre aslî olarak Mûseviyyet mertebesini özünde anlatmaktadır. Gerçi başka meselelerden de bahs etmektedir ama özü itibarıyla Mûseviyyet Mertebesi. "**Tâ-Sîn**" hakikati de –ey Mûseviyyet, Rububiyyet, Rabb esmâ mertebesi ile tahakkuk eden kimse, insân demektir.

Ebced hesabıyla araştırma yaptığımızda "**Tı**" =9 -9 ile tahakkuk . 9 başında var. SİN'e gelince alfabede 1 tek kelime, lisanda yazılışta 3 harf oluyor. 60 (s)+ 10 (y) +50 (n) =120-12 seyru sulûkun kemalatı. 9. cu merteye itibarı ile bu bildirildiğinden, o zaman bu kemâlât-ı 9 kemâlât-ı olarak düşünmemiz gerekiyor. Sin'in özelliği 12 kemâlât-ı yaşaması ama buradaki Sin baştaki TA' ya bağlı olarak 9. uncu kemâlâtı vermektedir.

Sûrenin ismi **Neml** karınca demektir. Sayı hesabına bakalım (nun) 50+(mim)40+(lâm)30=120 Mimle Nun-u topladığımızda 40+50=90 Yine 9' u vermektedir, sonda ki, lâm ise 30 dur (3) İlmel, aynel, hakkal yakîn, hepsini idrak etmektir. Kûr'ân-ı Kerîm öyle bir tutarlı kitap ki kendi kendini tasdik etmektedir. İçerisinde geçen Hz. Süleymân ağırlıklı başında **Sin** vardır. **SİN**=Süleymân-tenzîh Mertebesinden İnsân-ı Kâmindir. LÂM=İlâh-i varlık. Y=Yakîn hali. Şuhûd Mûseviyyet, 9. esmâ Rabb Rubûbiyy

yet mertebesini yakîn olarak idrak etmektir.
MÎM=Hakikati Muhammediyye.
NÛN=Nûr-u İlâhiyye.
60+30+10+40+50=190
19 Kûr'ân-ı Kerîm'in, İnsân-ı Kâmil'in kemâlâtı.
Süleymân mertebesinden İnsân-ı Kâmilin kemâlâtı
Âyetleri=93
Sûre=27 2+7=9
Kelimeleri=1109
Harfleri=4699

Fasılası ara bölmeleri **mim** ile **nun** harfleri
40+50=90 gene 9
Mim ile **nun** ne demek?
MEN diye okursak **kim** demektir.
Bu mertebe kim'in mertebesidir demektir. Yani bu mertebenin hakikatini idrak ettin demektir.
İçindeki bir Âyette Mûsâ (a.s.) Fir'âvn'a gösterdiği 9 Âyet Hz. Mâsâ'nın 9 mâcizesi. Hep 9 buranın içinde geçmekte. Mûsâ'ya indirilen levhler hep 9. dur.
Sâlih (a.s.) a komple kuran 9 kişilik çete vardır. Bu kadar 9 tesadüf değildir.

Süleyman (a.s.)'in hüd hüd kuşu da h=5,d=4. 4+5=9
2 dokuz yan yana 99,-----9' la 9' u alt alta yazdık 18 oldu.
Ayrıca Neml Sûresi'nin 30. Âyeti olan o besmele tövbe Sûresi'nin başında olan besmeledir. O Sûre'de 9. uncu Sûre değildir?

Ve böylece Kûr'ân-ı Kerîm deki yolculuğumuza yavaş, yavaş çıkabiliriz.

Bismillâhirrahmânirrahîm

"Tâ-Sîn" , (tilke Âyâtül Kûr'âni ve kitâbin mübîn in)

"Tâ-Sîn, bunlar Kûr'ân'ın Kitâb-ı Mübîn'in pek açık bir kitâbın Âyetleridir."

Tilke Âyatül: **Âyet** işaretlerdendir. Kûr'ân-ı Kerîm 30 cüzden müteşekkil **Sûre**=Sûretler'dir.

Âyetler=işaretler demektir.

Kûr'ân-ı Kerîm de, enfüste ve afakta size Âyetlerimizi göstereceğiz, (41/53) demekle bütün bu âlemleri ve dahi kendi nefsimizin de yaşayan, Kûr'ân-ı Kerîm Âyetlerinden başka bir şey olmadığını bize açıkça bildirmektedir.

Tâ-sîn: O insân, kâmil insân Allahın en büyük Âyeti âlemlere göre küçük olmasına rağmen, İlâh-î hakikatlerin tümünü ortaya koyma kabiliyeti ile fark edilmiş. C.Hakk'ın ne kadar esmâ-i İlâhiyyesi, sıfat-ı İlâhiyyesi, zât-ı İlâhiyyesi varsa insân bunların hepsinin zuhur mahallidir. Biz kendimizi ne kadar iyi tanıyorsak, ne kadar kendimizi iyi eleştirebiliyorsak, ayırtıp ayırıştırabiliyorsak, kendimize nüfuz edebiliyorsak hakka da o kadar yakınız demektir.

Kimsenin yolu kimseden geçmiyor. Herkesin yolu kendinden geçiyor. Allaha giden yol kişinin bizâtihi kendinden geçiyor. Başka yerden yol yok Allaha. Başka yerden seyir var, ayrı. Bütün âlemde Allah-ı seyr var. Fakat kendi gidiş yolu, Hakk'a birey Olarak-sırat-ı müstakim gidiş yolu kendinden geçiyor. O halde yapacağımız ilk iş kendimize dönüp kendimizi tanımak Ben neyim? Biz neyiz? Sorularının cevabını kendimizde bulabilmek. İşte o soruların cevaplarını bulup ta tatbik etmeye çalıştığımız zaman kendi hakikatlerimiz ortaya çıkmaya başlamakta ve kendimizden de Hakk'a ulaşmış olmaktayız. Falan şeyh, âlim böyle demiş şöyle olmaktadır. Onların hepsi yerli yerince doğrudur. Herhangi bir

kimsenin şoursuzca düşünmeden ona tâbi olup peşinden gidersek o zaman hakkın peşinden gidemeyiz. Herkes kendinin peşinde olacak.Tabi ki bir yol gösteren, tavsiyede bulunan olacak. O mihenk taşı olmayacak. Dışarıda bulurum dersek bunların hepsi hayali düşünceler, hayali bilgiler hükmünde kalır ve bir türlü Hakk'la irtibat sağlanmaz. Yani kendi hakikatini mutmain gerçekçi olarak idrak edemez. İşte bütün âlemde ne varsa hepsi Allahın Sûretleridir, ve Âyetleridir. Bu zâhir âleme fiili Kûr'ân denmekte. Bu âlem çiçeğinden, yaprağından, kuşundan, ağacından, karlarından, bulutundan, yıldız, güneşinden nesi varsa hepsi Kûr'ân'dır. Kitâb-ül mübîn dedikleri bu nu ifade ediyor. Ayrıca imâm-ül mübîn dedikleri de bu önde olan, yani önümüzde olan Kûr'ân demektir. Âleme böyle baktığımız zaman hayat anlayışımız da değişecek, kendimize bakışımızda, varlıklara bakışımızda değişecektir.

Şimdi bütün varlıkta Hakk'ın zuhurunu gördükten sonra onlara yapacağımız muamele de başka türlü olacaktır. Ancak burada kendi hakkımızı başkalarına hemen teslim etmek değil kendi hakkımızı da gözetmek zorundayız. Çünkü biz de aynı Âyetlerden bir Âyetiz. Bize göre başkası nasıl Hakk'ın bir Âyet-i ise, başkasına göre de biz Hakk'ın Âyet-i işaretliyiz. O halde Hakk'ın âyetini işaretini de korumak zorundayız. Yani kendi haklarımızı da haklı olduğumuz yerde korumak zorundayız. Aksi halde Hakk'ın hakkını korumamış oluruz.

Gerçi eğitimin başlarında biraz fedakârlık lâzımdır. Kendi nefsimizi daha iyi tanıyabilmemiz için, fedakârlık yapma alışkanlığını elde edebilmemiz için, kendimizden biraz nefsimizden fedakârlık yapmamız lâzımdır. Bu yolun gereğidir. Ama kendimizi bilmeğe başladıktan sonra, kendi hakikatimizi idrak etmeğe başladıktan sonra bunlara fazla gerek kalmaz. Hâl neyi gerektiriyorsa mantık ve şuur sınırları içerisinde öyle hareket etmeliyiz. Ne kendimizi

küçük düşürecek kadar karşıdan gelen hakaretlere boyun eğeceğiz, ne de karşı tarafa bir hakarete bulunacağız. Neyse hakkımız, onu o kadarını kullanacağız. Ama bir yabancı olsun, ister bir yakınımız, çevremiz olsun. Her haliyle iyi niyetle. Tabii diğer insânların muamelelerine göre farkımız olacaktır. Bu bilgiler özele giriyor ama gerekiyor.

Ve kitâbin mübîn:

Nasıl bir kitaptır, bu açık olan bir kitap. Kûr'ân-ı Kerîm-i şu şekilde düşünebiliriz.

1-Elimizde bulunan mübarek Kûr'ân, kayda geçmiş Mushaf halinde olanı yani Allahın kelimelerini sırasıyla düzeni içerisinde muhafaza eden, belirten Mushaf-ı şerif Kûr'ân-ı Kerîm. Diğer ismi "Kûr'ân-ı Lâfzî" dir.

2-Bakara Sûresi'nin başında da bahs edilen "*Elif, Lâm, Mîm Zâlikel kitabü lâ raybe fîhi hüden lilmüttekîn*" dediği İnsân-ı Kâmil, kitabı.

3-Burada bahs edilen de âlemler kitabı. Mübin açık demek olan kitaptır. Her Âyet-i, Sûresi, noktası, besmelesi, üstünü, esiresi, ötüresi, Cezim-i ile her hâli ile açık olan bir kitap. Dışarı baktığımız zaman kapalı bir şey var mı? Gözümüz nereye kadar ulaşıyorsa orayı görürüz. Dürbün aldığımız zaman daha ilerisi, yola çıktığımız da daha ilerisi, daha ilerisi kapalı bir şey yok. Bütün bu âlemler Kûr'ân'ın tafsil olarak açılmış halidir. C.Hakk'ın bu âlemde ef'âl mertebesi olarak faaliyette olduğu haldir. İbrâhîm (a.s.) bunu idrak ettiği için tevhidin babası oldu. Bu yaşantıyı ilk defa icat eden ortaya koyan, İbrâhîm (a.s.) ın lâkabı bu yüzden **(Halil)** dost oldu.

Hullet dost demek, elbise giymiş olması demek.

Eskiden padişahların yanındaki vezirleri vardı, savaşa Gidiyor, kazanıyor ya. Bir kaftan elbise giydiriliyor ya C. Hakk'ın İbrâhîm (a.s.) ma böyle bir kaftan yani esmâ elbisesi'ni giydirmiş olması ilk defa faaliyet âleminde Tevhid-i ef'âl-i ortaya getirmiş olması. Bu mertebeyi idrak edenin hâli Halîl oluyor. Yani o zaman "Hâ sîn" oluyor.

4-"Kûr'ân-ı nâtık" (Konuşan Kûr'ân) dır. Uzun seneler gerçek bir irfân-î eğitimle kendinde ki Hakk-ı ortaya çıkarıp Hakk ile yaşayan ve onun kelâmıyla konuşandır.

1-Mushafı şerif=Susan Kûr'ân: Kûr'ân-ı Sâmit.

2-İnsân-ı Kâmil="Elif, Lâm, Mîm" Kitabı.

3-Bu âlemler=Kitab-ül Mübîn: Zâhir isminin açıklımıdır.

4-Kûr'ân-ı nâtık (Konuşan Kûr'ân) dır.

Konuşan Kûr'ân, ve Susan Kûr'ân hadîs-i Şerîf'de belirtildiği gibi kardeşirler.

Konuşan Kûr'ân olmazsa, Kûr'ân-ı Kerîm-i okuyan olmazsa bilgiler o kitap içerisinde gizli kalacaktır, Okuyan olsa da metin olmasa, okunacak olmadığı için o niye okunacak. Kûr'ân-ı Kerîm-i bu 4 gerçek yönüyle tanıyabilirsek, gerçek kitabımızı tanımış oluruz. Daha güzel ve kıymetli olarak. Diğer kavimlerin kitaplarının suhurları bunları idrak edemedikleri için ehli kemâl olamadılar. Mûsâ (a.s.) mertebesini 9. levhanın verdiği bilgiler kadar bu kitabı anladılar. Sınırlandılar o şekilde. İsâ ruhullah ile sınırlandı. ümmeti Muhammed hiçbir şekilde kendileri bu âlemde sınırlanmadı ve bütün bu âlemlerin sırrı kendilerine açıldı. Yani hakikatleri kendilerine açıldı. Aslında sır diye bir şey de yoktur. Mevcut olan gösterildi. Kitabül Mübin de budur. Kendimizi açmaya çalışmamız gerekiyor ki açık kitabı kendimizle birlikte okuyalım. Biz de bir kitabız. Batınen insân da bir Kûr'ân'dır. Sayfaları kapalı olduğu için mânâları açılmıyor

Ne zaman mânâları kendi içimizden açmaya çalışacağız veya Cibril (a.s.) gelecek Hz Rasûlullah'ın batınında olan Kûr'ân-ı ibraz-edecek, meydana getirecek. Şu sayfada bu var, gönlünde şu var diye o zaman Hz Rasûlullah'ın kelâmı yani ümmül kitaptan kendisine verilen levhi mahfuz gönlünde açılmaya başlayacak'tır. Hz. Rasûlullah da batınında kapalı olan kitabını ibraz ederek, meydana getirecek, tavsiyelerde bulunarak açılmasını sağlamaktı. **(9/128) (And olsun, size kendi içinizden-nefsiniz den, bir Peygamber geldi.)** Gerçeğini çok iyi anlamamız lâzım gelecektir.

Cebrâîl (a.s.) görevi buydu işte, hakikatini çok iyi anlayalım. Bunun açılması için ilk def'a da ikra oku Âyeti geldi. Bir oğlumuz olsa okuma yazma bilmese, eline bir kitap verir de ona oku dermisiniz? CEBRÂÎL (a.s. hâşâ câhil bir varlık mı, idi Hz. Rasûlullah'ın elinde hem hiç bir şey yok, bir metin de getirmedi oku diyor. O zaman neyi okuyacak. Ya, Hz. Rasûl'un hâşâ câhil olması lâzım, okuma yazma bilmiyor gibi veya Cebrâîl (a.s.) ın hâşâ, okuma yazma bilmeyen bir kimseye oku tavsiyesinde bulunacak bir varlık değil ki. İkisi de değil.

Demek ki bizim anlamamız gereken bazı meseleler var. İşte orada oku demesi aslında evvela gönül kitabını oku demektir. Okuyamam dediğinde, nasıl okuyayım dediğinde **"biismi rabbike"** diye şifresini, anahtarını vermekte. Rabb mertebesinden, Mûsâ'dan başlayarak oku deniyor. İşte onun için Kûr'ân-ı Kerîm'de, kısaca hamd fatiha süresinde ondan sonra belirli bazı îmân 5 Âyetinde muhkemleri belirtiyor hakikatleri. 30. Âyette bir miktar Âdem (a.s.) dan başladıktan sonra geçiyor Mûsâ (a.s.) ağırlıklı olarak. İşte bu esmâ âleminden oku Rabb mertebesinden, Oku dediği Mûsâ'yı anlat evvelâ deniyor.

Neden? Mûsâ (a.s.) ın hayatı tarikatın hakikatını anlatmakta ve bu kitap nedir nasıl bir oluşumu var. İşte bu kitap "hüden" yani hidayettir, yol gösterici. Daha evvel Büşra müjdedir. Neyin müjdesini veriyor. insânın bir ismi de beşer di ya. Bu da beşerden müjdelenmekten meydana geliyor. Allahın hakikatının bu mertebelere ulaşmış kimselerde kemâliyle açık seçik olduğunu müjdele, diyor. Hani Hz. Ali efendimiz buyurdular "*sen kendini küçük bir cirim sanırsın halbuki büyük âlem, âlemi ekber'sin*" diye belirttiği bu hakikat. Büyük âlem aslında Kûr'ân demektir. Bundan büyük bir âlem yoktur. Bu müjde Kûr'ân-ı kerîm'in bir çok âyetlerinde geçiyor. Yûsuf (a.s.) mı kuyudan çıkardıkları zaman o kervancı "Büşra" müjde bir çocuk çıkıyor dedi. (12/19)

Oradaki müjde o mertebenin müjdesi, yani yûsufiyet mertebesinin müjdesidir. Burası ise mûseviyyet mertebesinin müjdesidir. Ey okuyan kimse sana müjdeler olsun ki, hüden dediği bu hidâyet, sana hakikati Muhammediye'den geliyor ki, bu hakikatleri bildirmekte. Gene Büşra sana müjdeler olsun ki, Hakikati Muhammediyye'den gelen bu müjde sana bu anda şu Sûre'yi okuyorken, hakikat-i Mûseviyyet-i müjdeliyor.

Senin bu yolda, yolunda olduğun yani kim hangi dersteyse bulunduğu derste, gerçi sadece o derste olanlar değil burada herkese hidayet ve müjde vardır. Neden bir defada bu mertebeleri anlamak, kolay mesele değil. Her kişi hayatının her safhasında her peygamberden bir başka etkilenir gene o mertebeyi geçmiş olsun isterse, zuhuratlarıyla geçmiş olsun, geriye dönüp o mertebenin başka özelliklerini tekrar tahsil eder.

Bizim derslerimiz kitapta 12 mertebe olarak yazar ama, bunlar çok karışık kargaşa olmasın diye 12 dir. Asli olan ise 36 -40- derstir.

1. İnci, seyir ilmî yakîn hali ile olur. Yukarıya gitti oralardan bilgiler aldı, tekrar başa gelerek daha kemâlâtli olarak döner. Bu sefer aynel yakîn olarak **2.** ci, seyrini yapar. Bunu artık kendi yapabilir, kişi **1** inci, tatbikatını yaptıktan sonra kendi yapabilir. **3.** üncü, bir daha tekrar başa gelir hakkal yakîn olarak seyrini yapar. Böylece ders sayısı 36 olmuş olur. birde bunun geriye dönüşü vardır. Tecelliyi zât –tecelliyi sıfat –tecelliyi esmâ-tecelliyi ef’âl – olarak ayrıca geriye dönüşü vardır. Yani bunlarla mutlak tahakkuk oluşumu vardır. O zaman mertebe sayısı 40 a ulaşmış olur.

Bunların içerisinden Mûseviyyet mertebesinin hakikatini, dönüşümlü olarak tekrar idrak etmek hidâyettir. Bûşra’dır. Kim için müminler için. Hâdî isminin zuhuru olanları ilgilendiren meselelerdir bunlar, diye ifade edilmektedir. Tabii mudil isminin hakikatini de ilgilendiriyor. Onların kemâlâtı da hâdî isminin zuhuru ve bûşrası kimde zuhura geliyorsa onların karşıtlarında–tarihte görüldüğü gibi–karşıtlarında aynen mudil ismi zuhura geliyor. Onlarda o kemâle geliyor. Mûsâ (a.s.) karşısında fir’âvn olduğu gibi. Fir’âvn da mudil isminin kemâlini veriyor. Oda onun kemâlini yaşıyor. İbrâhîm’in karşısında ---→Nemrut Hz. Rasûlullah’ın karşısında ---→Ebû leheb, Ebû cehil lerin olduğu gibi.

Onlarda aynı kemâlâtta o isim, o hakikatin oluşumunun karşıt zıt esmâsını yaşıyorlar ki, hakikatler böylece zuhura geliyor. Eğer Mûsâ (a.s.) sadece hâdî ismini zuhura çıkartmış olsaydı bir şey anlaşılmazdı. Çünkü terâzi 2 kefeli olduğunda tartıyor. Bir yere dirhem bir yere malzeme konuyor. Dirhem olmazsa o zaman malzeme ne ile anlaşılacak-tartılacak. Gündüz olmazsa gece, açlık olmasa-tokluğu ne ile anlayacağız. Mücadele yükselmeye ve sıyrılmaya sebep oluyor. İşte Kûr’ân-ı Kerîm, her şeyi ile birlikte tam kemâliyle izâh tarzı, bir yaşam tarzıdır.

Bu anlatılanlar hâdî isminin tesirinde olan kimseler dir. Tabii mudil isminin tesirinde olanı da anlatıyor. Burada hâdî isminin kemâlâtını belirtmektedir. Aynı Kûr'ân-ı kerîm, mudil isminin Kemâlâtını da ifade ediyor. Ne diyordu Fir'âvn ---"Ene Rabbükümül â'lâ" (79/24) (Ben sizin en yüce Rabb'inizim.) Hayâlî olarak en kemâlî o da onun hâlidir daha ilerisi yok.

﴿٢﴾ هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾

(Hüden ve büşrâ lilmü'minîne)

(27/2) "Müminler için hidayettir ve bir müjdedir."

"Hüden- hidayettir" Yukarıda bahsedilen İlâh-î kelâm hakikatlerinin "muhtevası-içine alan" ve Kitab'ın zuhur mahalleri olan hususlar, "Hâdî" isminin de içinde bulunduğu hakikatlerdir. Kapsamı itibari ile tamamı "Hâdî" içinde bildirdikleri ise, "büşrâ- müjdedir." Kimin için? "**Mümin ler için**" aslında bu hususlar bütün âlem zuhurları için geçerlidir. Her varlığa kendi zuhur ve sûretlerinin meydana gelmesi için ilmi İlâhiyye'de ki lâtif varlıkları onların hidâyetleri'dir. Ve asılları itibariyle içinde bulduklarının zuhura çıkmalarının hüküm haline gelmesi ise onların müjdeleri'dir. Ancak bu hakikatleri gerçekten Zât-ı İlâhiyye yi, Allah-Câmi ismiyle bilen gerçek irfan sahipleri ri "**Müminler için**" dir. Diğerleri için ise zâhirde olduğu giidir.

﴿٣﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾

(Ellezîne yükümünessalâte ve yü'tünezzekâte ve hüm bil âhiratihüm yükününe.)

(27/3) "Öyle -mümîn- kimseler ki: Namazı doğruca kılarlar ve zekâtı verirler ve onlar ahirete de -evet- onlar kat'i surette inanırlar."

"Öyle -mümîn- kimseler ki: Namazı doğruca kılarlar ve zekâtı verirler"

O mü'minler onlar ki; Dosdoğru namazını kılarlar. Bu husus Bakara Sûresi'nin başında da aynı ifade geçmektedir. Mü'minin en büyük özelliklerinden birincisi. Namazı hakikati üzere kılması 2. si de zekâtını vermesi'dir.

Bir bakıma ibadetlerimizi şu üstün, ve ya bu üstün gibi ifadelerle ayırmak mümkün değildir, ama tefekkür yönümüzü genişletmemiz için namaz ibadeti ile zekât ibadeti arasında fark nedir? biraz düşünmemiz gerekir. Namaz ibadeti kişinin doğrudan doğruya kendisi için yaptığı ibadetidir. Kendisi sevap kazanır, kendi kazanır.

Zekât ise başkasını faydalandırmaktır. Bu yönüyle zekât daha faydalıdır. Çünkü kişinin nefsinin başkasına tercih etmesi bir mücadele gerektirmektedir. Gerçi emir mücadele gerektirmemesi lâzım olan bir şeydir, hemen verilmesi lâzımdır ama, işte her birerlerimizdeki nefis evvelâ kendini kayırmaktadır. Ondan sonra verebildiğini vermeye çalışmaktadır. O zaman namaz alıcı bize fayda sağlayıcı manâ da, zekât başkasını faydalandırıcı manâda'dır. Kişi evvelâ kendi nefsinin değil başkasının nefsinin faydalandırma yolunda hareket etmesi onun fedakâr insân olduğunu göstermesidir. Hakk'ın huzurunda bu daha mantıklı ve kabul gören bir şeydir.

Meselâ kendimizden küçücük bir misal verelim. Sağ olsunlar bazen arkadaşlar dostlar ziyarete gelirler. Bakıyorum ikindi namazına az kalmış vakit de bulamamışız, tam kalkıyorum namaz kılmaya abdest alacaksınız.

İşte geliyor arkadaş oturuyor. Desem ki 10 dk müsaade et namaz kılayım. Zâten 10-15 dk vakti var. Bende gidip onu orada garip bırakırsam olmayacak. Kendi nefsimizi öne geçirerek Hakk'ın emri budur bunu kılayım da sonra sana bakarım o da bir düşüncedir. O da haktır. O zaman ben fayda sağlayacağım, o fayda sağlayamayacak. Yalnız vakti varsa 1-2 saat bekleyebilecekse tamam o istismar edilmez. Namaz kılınır sohbet varsa devam eder. Vakti az ise misâfiri faydalandırmak lâzımdır. Bunlar hep ölçüdür. Kasten değil çaresiz olduğu zamanlarda namaz ertelenebilir. Soru soruluyor namaz kılarken kapı, telefon çaldı ne yapalım diye. Ben bozarım namazımı neden? Namaza devam etmek mümkündür ama o telefonu bir daha almak zor bir iştir. Arayan kişinin ya sorusu vardı, ve ya âcil bir şeyi varsa.? Mantıklı olmak lâzımdır. Günahı olmaz. Hatta sevabı olur. Namaz kılıyor kişi kendi için, ya telefonda karşıya fayda sağlayacak durum varsa hastalık, ağır sıkıntı, ihtiyaç, gibi durum varsa fedakarlık ederiz. C. Hakk bize daha çok fedakarlık yapar. Korkmayalım.

Diğer ifade ile, namaz, bütün merâtib-i İlâhiyye yi bünyesine toplayan bir ibâdet-hareket tarzı'dır, iki hâli vardır. Ya namaz kişiyi sarar hareket eden kişide ki namaz ve onun hakikati'dir, veya kişi nefsiyle namazı sarar bu sefer ise namazı saran kişinin nefsi'dir. Ve bu namaz nefsinin namazı olur.

Zekât ise kişinin kendi gerçek varlığında hayvanlık mertebesinden kalan en az kırkta birini de verip kendi gerçek hakikat-i üzere temiz kalmasıdır.

"ve onlar ahirete de -evet- onlar kat'i sûrette inanırlar."

İşte o kimseler "*bil âhireti*" âhirete de çok yakîn olarak bakarlar, Hadîs vardır ya "*Hiç ölmeyecekmiş gibi*

dünyaya çalış, hemen ölecekmiş gibi ibadetlerinize sarılın”
Bunu böyle söylerler ama onlar yapmazlar. Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya sarılmazlar işte onlar gereği gibi çalışırlar ama hemen ölecekmiş gibi ahirete çalışırlar. Gaflet insanı bırakmaz İşte biz ne kadar başımızı açarsak, silkelensek o derece Hakk’a yakın olmuş oluruz. Yani uyanık halde hayatımızı geçirmiş oluruz. Bize lâzım olan o zâten her an Hakk’la birlikte olup uyanık olarak gaflette kalmadan, yaptığımız iş ne olursa olsun Hakk’la beraber yaptığımızda o iş ibadet hükmüne geçer. Hakk’la yapmadığımız iş dünyalık iş olarak geçer. Yemek pişirelim, oturalım, kalkalım, çamaşır, bulaşık, ev temizliği yapalım. Gönümüzde Hakk’ın fikri zikri, tefekkürü varsa emin olun o aynen namaz kılmış gibi ibadet halidir. Ama aklımızda Hakk yoksa, bir başka şeyler varsa o dünyalıktır. Ve bizim o süremiz boşa gitmiştir. Tabii dünya için bir şey yapmışızdır ama âhiret için fayda sağlayamamışızdır.

Gerçi bir insân, şer’î olan her türlü işi yapar, ancak yaptığı iş dünyalık ta olsa Hakk anlayışıyla yapılıyor ise bu da hem dünya hem âhiret işi olur, eğer gönülde Hakk yok ise o iş ibâdet fiili de olsa gaflet üzere olduğundan adeta dünya işi gibidir.

1. kasetin 2. yüzü

Ve HÜM

İşte o kimseler
bil âhireti hüm yukînûn

Onlar âhireti de yakîn olarak düşünürler, o gözle bakarlar.

﴿٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيْنًا لَّهُمْ أَعْمَالُهُمْ
فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾

(İnnellezîne lâ yü'minüne bil âhirati zeyyennâ lehüm a'malehüm fehüm ya'mehune)

(27/4) **"Şüphe yok, o kimseler ki, âhirete inanmazlar, onlar için yaptıklarını süslemişsinizdir. Artık onlar şaşkın bir halde bulunurlar."**

"Şüphe yok, o kimseler ki, âhirete inanmazlar,

Ama onun karşıtı olan insânlara—mudil isminin tesirinde olanlara gelince----ahirete imân etmezler. Zâten mudil isminin tesirinde olduklarından, Hâdi isminin istikametinde olan faaliyetlerle meşgul olmazlar. Çünkü onların yolu o değildir. Böyle olunca da ahiretle Hakk'la dinle, diyanetle işleri olmaz.. Hiç ölmeyecekmiş gibi hareket ederler. Zeyyennâ sevdirdi, süslendirildi, onların amelleri kendilerine güzel ziynetli gösterildi. **onlar için yaptıklarını süslemişsinizdir.** Hangi amelleri? Gaflet üzerinde geçen vakitleri kendilerine süslü gösterildi. C. Hakk zeyyennâ biz onları süsledik ki gafletleri artsın diye "fehüm ya'mehun" böylece onlar bocalayıp duruyorlardı. Bir taraftan Hâdî isminin faaliyetleri aklına geliyor, bocalamaları bu, ama Mudil ismi ağır geldiğinden Mudil faaliyetlerini sürdürüyorlar. Mudil isminin zuhurunu meydana getiriyorlar. Fakat akıllarında ve yahut içlerinde, vicdanlarında Hâdî isminin de zuhuru olduğundan bir türlü mutmain değillerdir. Keşke yapmasaydım etmeseydim gibilerinden levh ediyorlar kendilerini ama uzaklaşamıyorlar. Uzaklaşmak için emri teklifiye, kitaba, sünnete, uymak lazımdır. **Artık onlar şaşkın bir halde bulunurlar."**

﴿٥﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ
هُمْ الْآخَسْرُونَ ﴿٥﴾

(Ülâikellezine lehüm sûül azâbî vehüm fil âhireti hümül ahserûne.)

(27/5) "Onlar öyle kimselerdir ki, azabın en kötüsü onlar içindir ve onlar ki, ahirette en çok ziyana düşenler onlardır."

Âhirette de çok hüsranda olacaklardır. Allah cümlemizi bu taifeden korusun. Tabi bunların çok başka, başka izahları vardır ama şimdilik böylece bakalım. Kûr'ân-ı kerîm'in zâhir itibariyle verdiği şekil içerisinde bakalım. Onlar çok hüsranda olacaklardır. Böylece kısaca bilgi verdikten sonra, yolumuza devam edelim.

﴿٦﴾ وَإِنَّكَ لَتَلْقَى الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾

(Ve inneke le tülekkâlkûr'âne min ledün hakîmin alîmin.)

(27/6) "Ve muhakkak ki, Kûr'ân, bir hakîm, Alîm - olan Allah Teâlâ, tarafından sana ulaştırılmaktadır."

"ve inneke" Muhakkak ki sen , okuyan kişiye inneke sen deniyor. Burada başta efendimiz e hitap olmak üzere kim okuyorsa, hem de inneke tahkikle kuvvetle sen deniyor. Sadece ke , minke denmiyor. ' Muhakkak ki sen kûr'ânı telâkki edeceksin. Telâkki mulâki olacaksın veya bunu anlayacaksın idrak edeceksin. Nereden anlayacaksın bunu "min hakiym" ve "alim" olanın "ledün"yanından bu sana telakki ettirilecek, idrak ettirilecek ve yaşattırılacak.

Bakın bu Âyetin dışına çıkmak mümkün değil. mümkün değil derken olması mümkün değil. Çünkü kat-i ve kesinlik var. O zaman neye kalıyor iş. Verici vereceğini mutlaka vereceğini söylüyor. ama alıcı da mutlaka alıcı alması gerekir. Burada nasıl? "inneke" muhakkakki sen sana verilecektir. O da diyeceki "inneke ene" ben "ahizun"

bunu tutacağım –alacağım demek şartıyla ancak. Yoksa bir baba der ki okulunu bitir sana bisiklet alacağım. Ama o çocuk okulunu bitirmezse baba o, bisikleti almaz. Çocuk da diyecekki baba mutlaka ben okulumu bitireceğim. Madem sen bana mutlaka alıp vereceksin. Ben de mutlaka okulumu bitireceğim. Çünkü şartı ona bağlı.

İşte C. Hakk ta her birerlerimize bakın bu sadece Hz. peygamberimize değil –her birerlerimize –kendi bulunduğumuz mertebelerimiz itibariyle neredeyse olursa onunda üstünü de vereceğim. Yeter ki avuç acalım. Gönlümüzü acalım. Ufkumuz, sadrımızı açalım. "*Elem neşrah leke sadrek'i*" yaşayalım. Evvelâ yer açalım ki o verecek olan verebilsin. Biz evimizi hazırlamazsak, mobilya alsak nereye koyacağız. Ya odamıza göre mobilya, ya mobilya ya göre oda büyütülecek.

Bende mobilya çok korkmayın büyütün odaları istediğiniz kadar, bende halı da var , seccade de var. hepsi var. "*inneke le tulekkal kûr'âne*" Kesin olarak söylüyor. Kûr'ânı telâkkî ettireceğiz. Kimin tarafından "*min ledün hâkimin alim.*"

C. Hakkın hakîm ve alîm ismi bu faaliyeti yapacaktır. Alîm'den ne gelir? bilgi gelir. Hakîmden ne gelir, hikmet gelir. Size bu hikmetli bilgileri hakîmden –alîm, ilim sahibi olan-ilmi faaliyete geçiren alîmdir. Bu hikmetlerle dolu ve bu ilmi Hikmetleriyle birlikte size öğreteceğim, demek var. Efendimizin Hakikati Muhammediyye şahsında her birerlerimize çok büyük müjdeler vardır. Biz de o hakikati muhammediyyenin nûrlarından birer nûr olduğumuza göre –o güneşe bizde o güneşin ışıkları, ama ışıkları güneşi seyretmekte değil mi? Niye bizde öyle güneşin ışıklarından olup ta kendimizde birer ışık birer güneş hük-müne girmeyelim. Önümüzde mâni diye bir şey yok. Manileri biz çıkartıyoruz. Aman şu böyle, bu böyle oldu diye.

Neye öncelik veriyorsak işte o bizim hayatımızda perde oluyor. Emin olun Allah yolu öncelikli olduğu zaman bütün diğer mevzular kolaylaşır. Nusret Babam (Rahmetullahi Aleyhi) şöyle derdi ki, "-oğlum 100 tâne derdin varsa onu 1'e indir. O da Hakk, derdi olsun". Hepimizin türlü türlü dertleri vardır. Biz onlara dert de imtihan da demeyelim. Güzellikleri var diyelim. Çünkü onların hepsi güzelliştir. Biz nefsimize ters geldiği için onlara dert diyoruz. Ehlullahtan bir zât ;

**Dert dert derdim ben derdime,
Derdim bana derman imiş.** Demıştır.

C. Hakk dert vermez insâna. Derman verir sadece. Ama o dermanı dert gibi gözüdür başta. Neden? Nefsimize tabiatımıza ters gibi bir şey olduğu için dert gibi görünür. Aslında o devâdır. Dermandır. Ehlullahtan birisi gene bakmış böyle bir müddet hastalık yok, şu yok, bu yok, eyvah demiş "*Rabbim beni unuttu.*" Benimle ilgilenmiyor artık demiş. C.Hakk bâzı kimselere, hepimize, ufak tefek bazı şeyler vermesi onun bizimle ilgilendiğini gösterir. Bakın dikkat edin çünkü o verilen bir özellik, bir husus, bir program dahilinde verilmekte. Rasgele hepimizin başına gelen bir şey değildir. Meselâ öyle bir program dahilinde veriliyor ki, meselâ bir hastalık oluyor fizik bedende hemen bu rasgele olan bir şey değil. Program neticesinde-başı-ortası-sonu-nasıl olacaksa programı yapılıyor. Ondan sonra tahakkuka başlıyor. Biz onu hissetmeye başlıyoruz. O zaman ilgili bizimle C.Hakk.Her birerlerimizle, başımıza gelen şeyin evvelâ programı yapılıyor, ondan sonra tatbikatı gözüüyor.

(Ve inneke le tülekkâlkûr'âne min ledün hakîmin alîmin.)

Muhakkak ki sana buyuruyor C. Hakk, len tahkik var.

inneke: muhakkak -len: tekrar muhakkak. Sana Kûr'ân-ı telâkki ettireceğim, idrak ettireceğim. Kimin tarafından alîm ve hakîm olan Allahın yanından telâkki ettireceğim. Zâtî ilmi vereceğim. Hikmetlerle ve alîmlikle zât-i ilmimi vereceğim. Onun eğitimini yapacağım. Bilindiği gibi hikmet, "her şeyi yerli yerine koymaktır." Diğer yönüyle, "Kalbe vasıtasız gelen ilim" diye tarif edilir. İşte böyle bir hikmet, ezel ve ebed ilmimi bilen Hakk tarafından böyle bir telâkki başlıyor. Mûseviyet Mertebesinin hakikatini telâkki ettiriyor. İşte Âyet-i kerîmenin devamı:

﴿٧﴾ اذ قال موسى لأهله انى انست نارا ساتيكم
منها بخبرٍ أو آتيكم بشهابٍ قبسٍ لعلكم تصطلون ﴿٧﴾

(İz kâle mûsâ li ehlihî innî ânestü nâran se atiküm minhe bi haberin ev âtiküm bi şihâbin kabesin le alleküm testalûne.)

(27/7) "Hani Mûsâ ailesine demişti ki: ben muhakkak bir ateş gördüm, ondan size bir haber getireceğim veyahut size bir parlak ateş koru getiririm. Belki ısınırsınız."

İz. Vakit zaman. O zamanı hatırlayın bakalım. Geçmişte yaşanan bir hâdise vardı. Mûsâ (a.s.) kayın pederinin yanından Şuayp (a.s.) mın yaşadığı Medyen şehrinde kardeşlerini akrabalarını görmek üzere Mısra gitmeyi arzuladı. Şuayp (a.s.)'ın kızı ile evliydi. Şuayp (a.s.) ile ahitte bulundu. Şuayp (a.s.) kızını vermek istedi: -Veririm kızımı ama benimle 8-10 sene yanımda çalışmak şartı ile. Köle gibi değil koruyucu olarak çalışmak. 8 sene, 2 senede kendiliğinden kalırsan da memnun olurum dedi. Mûsâ (a.s.) ma kızını verdiği gibi, davar koyunlarını da verdi. Kendi malının da sahibiydi. Sürülerini çoğalttı, hem de onların koruyucusu oldu. O zaman, zaman doldu.

Medyenden Mısır'a Kahire'ye Mûsâ (a.s.) ailesi ile birlikte yola çıktı. Nihayet Tur Dağından geçiyorlarken havanın soğuk olduğu zamana rastlıyor. Soğuktan, rüzgârdan, fırtınadan ve ayrıca hanımında hamile doğumu yaklaşmış olduğundan Mûsâ (a.s.) korkunç bir sıkıntı içerisinde idi. Ailesi ile koyunlar bir tarafa dağılıyor. Gece bir taraftan karanlık, fırtına, uğultu. Elinde hiçbir malzeme yok. Böyle bir sıkıntı içerisindeyken karşıdan bir ateş görüyor. Âyet-i Kerîme işte burada başlıyor. Şimdi Alîm ve Hakîm'in eğitimi başlıyor. Mutlak olarak biz sana en hakikati ile gerçeği öğreteceğiz diyor. Bozulmuş hâli ile değil Tevrat'ta da bundan bahsediyor ama o günkü beşer akli ve hayalinin idrak ettiği şekliyle anlatıyor. "*Hani o vakti hatırla Mûsâ (a.s.) Ehline demişti:*"

"-Ben bir ateş fark ettim" gecenin karanlığında. Mûsâ (a.s.) mın neye ihtiyacı vardı? Ateşe ısıya ihtiyacı vardı. C. Hakk o ağaçtan su, çağlayan şekliyle zuhur etseydi Mûsâ (a.s.) onunla ilgilenmezdi. O anda ateşe ihtiyacı vardı. İşte Mûsâ (a.s.) da ateşe doğru yöneldi. "*İZ KALE MÛSÂ LÎ EHLİHİ*" dediği zaman var. Bu yaşadığımız dünya macerası içerisinde, Mûsâ (a.s.) mın ehline Tur dağında söylediği bir yaşantı var. Bu gerçek yaşantı. Ama biz 4500 sene evvelki bir geçmişte yaşanan tarihi vakıa olarak görürsek Kûr'ân-ı Kerîm-i biz hiç anlamamışız demektir. Yukarıda *biz sana bunları öğreteceğiz* demişti. İşte şimdi C. Hakk bize öğretiyor. Okuduğumuz her zaman şimdidir. Yarın okursak o yarının şimdisidir. Daha evvel okuduysak o zamanın şimdisinde okuduk demektir. Yeter ki biz oraya nüfuz edelim. Şimdi bunu, hâdiseyi daha iyi yaklaşabilmemiz için günümüzden gerilere doğru gidelim. Dünyayı unutalım, gidelim Tur Dağında, bir ağacın arkasında, Mûsâ (a.s.) mı seyredelim. O güne gidelim ki birlikte yaşayalım onu ki, C. Hakk'ın Hakîm ismi şerifi ile bu hakikatleri idrak edelim. Veya o günü bu güne getirelim. Biz ulaşamazsak onu buraya getirelim. Ama bir yolculuk yapalım. Bunlar

Hakîm ismin tecellisi altında olan yaşantılar, Alîm ismi hükmü altında bildirilen hakikatlerdir. Yukinun – yakîn ehli, imân edenler. ahirete o inananlar yakîndir. İnanmayanlarda uzaktır dedi ya. Biz mü'min hükmü altında yakîn hakikati ile bu meselelere bakalım. Ve kendimizde tatbik edelim. Aksi halde o mertebeleri hayâli olarak yaşamış, hayâli olarak görmüş, geçmiş oluruz. Bizim malımız değil Yahûdilerin malı olur. Bu bizim malımız. Mûsâ (a.s.) daha ortada yokken bu hadiseler yaşanmamışken levh-i mahfuzda bunlar kayd edilmiştir. Bizde, ümmeti Muhammed olarak kayd edilmiştir. O halde onlardan evvel bizim iştiraklerimiz vardır. Çünkü bunlar bizim peygamberimizden kaynaklanan–hakikati ilâhiyye den zuhurlardır. Biz hakikati Muhammediyyenin içinden kaynaklanan–hakikati Muhammediyyeden olduğumuz için evvelâ Hakk bizimdir. İdrak ederek yaşama hakkı bizim dir. Onlarda 1 defa yaşanmış ve geçmiş, ama bizde her bir birey hayata gelip idrak sahibi olunca bu hakikatlerden hisse almaktadır.

Kûdsî Hadîs'de Hz. Rasûlüllah Efendimiz kendisinden bahs ederken "*Ben Allah'tanım, mü'minlerde benim nûrumdandır.*" O halde biz onun nûrundan başka bir şey değiliz veya şualarından, güneşin ışıkları gibi. Her birerlerimiz Hakikati Muhammediyyenin şuaları ışığıyız, ışığından başka bir şey değiliz. Şu halde kendimizi zayıf, hakir, basit insânlar olarak görmeyelim. Nefsi mânâda gururlanmayalım. Ama İlâh-î mânâ da hakikatimizi idrak edelim, ihmal etmeyelim.

İşte gittik şimdi Tur Dağında bir ağacın arkasından Mûsâ (a.s.) mı seyredelim. O nasıl üşüyorsa bizde öyle üşüyoruz. Yaşamamız için bunları dahi düşünmemiz lâzım ki daha gerçekçi bir hayat yaşayalım. Mûsâ (a.s.) öyle bir hayat arasında çaresizlik içinde "*inni anestü nâren*". Ben ışık ateş gördüm. "*seatiküm*" yakında hemen ben oraya

giderim. "minha" oradan bir haber getiririm. Yani mantığı şu: ateş olan yerde insân, yani hayat vardır. Oradan da bir haber alırım. Çünkü yollarını kaybetmişler. Kuzeye-güneye ihtiyaçları olan şeyler yok nereye gittikleri belli değil, sürüler dağılmış. Yahut size ateş alırım getiririm. Kor getiririm. Geliriz burada ateş yakarız o korla. Umulur ki ısınırsınız.

﴿٨﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩﴾

(Fe lemmâ caeha nûdiye en bu burike men finnâri ve men havleha ve sübhânellahi Rabb'il âlemîne)

(27/8) "Ne zaman ki oraya vardı, kendisine _öyle seslenildi ki: Bu ateşte olan da ve bunun etrafında bulunan da mübarek kılınmıştır ve âlemlerin Rabbi olan Allah - Teâlâ - münezzehtir."

"Fe lemma caeha" votka ki o ateşin oraya vardı, ateşin olduğu yere geldi. Gözlerimizi kapatalım Mûsâ (a.s.) mı seyr edelim. Ateşin önüne oraya geldiği zaman Mûsâ (a.s.) ma "nûdiye" seslenildi. "en burike" Sana mübarek olsun, mübarek haldesin, mübarek bir yerdesin diye "Men fin nari:" kim ki o ateşin içine girdi, Gerçi bazı mealde ateşin civarında olan diyor da, ama "Finnari" ateşin içinde diyor Âyet. Veya yaklaştı diyelim. sıcaklığını hissetti oraya kadar geldi. "ve men havleha." Yani ateşin içinde olan ve çevresinde olan "burike" mübareklendirildi, nurlandırıldı. Bereketli kılındı. Yani orada Tur Dağının diğer yerlerinde o anda mübarekleştiği o mevkinin -ateş ve ateşin çevresinde olan o sınır mübareklendi. Ve ateşin içine giren Mûsâ (a.s.) da mübareklendi. İşte bu hâdis e Mûsâ (a.s.) ma nübüvvetinin ilk verildiği devredir, çünkü

İlâh-î hakikat ile Hakk'tan bizâtihi kendisine ilk nida geldi. İlk "Mûsâ kelimullah" lafzı da burada başlıyor. Bir bakıma Mısırdan dönüşte Tevrat'ı şerifi alırken C. Hakk'la konuşması "Mûsâ kelimullah" olmasını hazırlıyor. Ama burası başlangıcı "*nûdiye*" seslenildi. "*en burike*" Mübareklendin diye seslenildi. Nereden gâipten "*ve men havleha ve sübhanallahi rabbil âlemin.*" Âlemlerin rabbi olan Allah her şeyden sübhandır. Tenzih edilir. Oraya gittik mi hayalimizde de olsa, buraları duyduk mu kelâmen dahi olsa bir yakınlığımız oldu bu mertebeye. Şimdi biz bunu kendi bünyemizde nasıl yaşayacağız. Tekrar başa gelip oraya bakalım. Yani seyri sülûk yolunda nasıl bir hal olması lazım. Buradaki ilâh-î zât tecellisinin mûseviyyet mertebesi olarak yukarıda Âyetler başka bir formda idi. Buradaki Âyetler hakîm ve alîm in yanından gelen Âyetlere başladı. Zâtî bilgileri vermeye başladı. Kıssa içinde. Yukarıdakiler genel bilgilerdi. Şimdi tekrar 7. Âyet'ten başa gelelim.

Mûsâ (a.s.) ve ailesi kimdir?

Bizim varlığımızda Mûseviyyet mertebesinin bir ailesi var. burada öyle yazıyor. Kûr'ân-ı Kerîmde'ki hikâye tarzı olan eğitimler sadece o peygamberlerin şahsına ait olan şeyler değil. Her birerlerimizi bireysel olarak da ilgilendiren ve bizlerde mertebeleri olan yaşantılar. Çünkü zaman, zaman konuşuluyor ya, ne var Âlemde o var Âdemde. O halde ne varsa Âdem'de, Mûsâ (a.s.) da var. Âdem'de hepsi varsa. Meratip mertebe olarak o da var. Olmazsa Âdem olmaz zaten. O zaman diğer varlıklar gibi sadece kendilerine has özellikleri olan bir takım sülûetler olur. Radyoda her şey var mı ? yok. Masa da her şey var mı? yok. masalık var sadece. "ÂDEMİN" özelliği kendisinde her şeyin bulunması. Hem müspet hem menfi olarak zıt esmâların tamamının bulunması. Her birerlerimiz nesli ademî olduğumuza göre her birerlerimizde bu özellik vardır. Biz kendimizi tanımıyoruz. Ne yazık ki çok ucuza o kadar

"bisemenin yahsin" satılıyor. Umulur ki akıl edersiniz. Bir derviş Mûseviyyet mertebesinden yola çıktığında bunları yaşaması lazım. Daha evvelkiler de yaşamayacak mı onlar da yaşayacaklar. Oraya doğru yola çıktıkları için bunlardan haberi olacak. Meselâ yola çıkan kimseler rehberlere sorar 5 km den sonra nereye varacak o köye gelmeden bilgilerini alır. Oraya gidince yabancılık çekmez. Diyelim emmâre, levvâme, mülhime, insân daha museviyyet mertebesine gelmedi. Oradan bilgi alması hikâyesini okuması gerekir. Alması gerekli ki, oraya ulaştığında Şuhut etsin. İseviyyet mertebesindeki bir kişi okuyacak mı? Okuyacak hepimiz okuyacağız. Daha aşağıda olanları oraya doğru ulaştırmak için, yukarıda olanlar da tekrar geriye dönüp teferruatlarıyla o mertebeye daha geniş sahasını daha geniş mânâ da daha küçük parçalara bölerek tanınması yönünden okunması lâzımdır.

Genel olarak bir hikâye'yi okuduktan sonra genel bir idraka ulaşıldıktan sonra o öğrenilmiş olur. Ama tamı tamına öğrenilmiş olmaz. Sonra onu ayrıştırarak. Meselâ İstanbulun fethini bir tarihçi daha teferruatlı anlatır. Bir kişi bir mertebeye geldimi artık oraya ihtiyacı yok değil. Kim hangi mertebeye gelmişse her mertebeden hissemiz vardır. Kûr'ân-ı Kerîm sonsuz derya, bir Âdem (a.s.) 30 kaseti var. bitmek bilmiyor. Âdem daha işin başlangıcıdır. Bunlar alîm ve hakîm olanın düzenlediği bilgi yaşantı hakikatler. Esmâ-i İlâhiyye'nin hepsi bizim ailemiz bizim varlıklarımız. Biz onlardan her türlü istifade ediyoruz. Fiziki mânâ da bir aile değil. Esmâ-i ilmî mânâ da bir ailedir. Bu âileyi birlikte tutmak esmâ-i İlâhiyye'nin hepsine hâkim olmakla mümkündür. Esmâ-i İlâhiyye'nin bir kısmını tahakkuk ettirirsek, bir kısmını atarsak sen yaramazsın diyerek o aileyi parçalamış oluruz. Bizim mutlak ailemiz o esmâ-i İlâhiyye'dir. Dışarıdaki, ailelerimizde dünya için mutlak aile'dir fakat fiziki mânâ da ailedir. Bünyemizde olan esmâ-i İlâhiyye, ise Rûh-î

mânâda ailemizdir, hepsi bizim ailemizdir. Biz o doku ile var olan insânlarız. Yani "Esmâ-ül Hüsna" dokusu ile var olan insânlarız. Varlığımızda, ruhumuzda, hepsinin yeri, mertebesi ve kaydı vardır. İşte bu aile daha henüz hepsi faaliyete geçmemişken karanlıktayken batındayken, o mertebe de, mertebesi Mûseviyyet, o mertebenin reisi iken, Mûsâ (a.s.) reis Esmâ-ül Hüsna'ya hakîm ve alîmden geliyor. İşte Mûsâ (a.s.) öyle bir hale geldi ki Tur Dağını geçerken Turu Sinâ -turu sîne'dir. 9. turu yaparak yükseldi. Mûsâ (a.s.) 9. mertebeye geldiğinde daha ileriye gitmek istedi. ama etraf karanlıktı, o halde iken" *nudiye ya Musa:*" Ümitsiz olma ya Mûsâ, "*yüksektesin.*" O yüksekte kasıt, idrakinin helezon şeklinde yükselmesidir. İşte Mûseviyyet mertebesinde bir idrake ulaştı. Bu yer ise Mûseviyyet mertebesinin kemâlâtı değil daha henüz ortalarında'dır.

Mûseviyyet mertebesi nerede başlıyor? Şuayb (a.s.) mın eğitimi ile tahakkuk ediyor. Medyenden Mısra gitmesi Mûseviyyet mertebesinde dolaşmaya başlaması oluyor. artık belirli yerlere geldiğinde önüne Tur Dağı çıkıyor. Tur Dağının yüksekliğine geldiği zaman –Mûseviyyet mertebesinde bazı aşamalar yaptıktan sonra Tur-i Sinâda şaşkın kalıyor. Neden? diyelim Rahîm ismi Rahmân ismi merhamet edecek bir şeyler arıyor –mechulde kalıyor ya cehl ismi aydınlanmak istiyor. Orada Nûr-u Muhammediyye ye ihtiyaç var. Hakikati Muhammediyye Nûr-u –o ateş-oradan yardım geliyor. Biz hangi mertebeye gelmiş isek bize oradan nida olunur. O mertebenin bir sonrasının ışığı açılır. Tarikatın gerçek hakikati ilimdir. İrfaniyettir. Hakikati İlâhiyyenin seyrini takip etmektir. Her şey kendi kemâlinde gidiyor. Mûsâ "Muşa" denizden gelendi. Denizden çocukken Büşra diye geliyor. Büyüdüğünde "*nûdiye*" diye nidâ olunuyor ona. Yeter ki biz Mûsâ'lık niyetinde olalım. Onlar geliyor zâten bize, biz yolda olduğumuz sürece. O yolda, geliyor alîm ve hakîm den zâten.

Ne zaman nidâ olundu? Tur Dağına çıktığı zaman nidâ olundu, yerdeyken ve ovadayken nidâ olundu demedi. Ovada demek kendi nefsi yaşantısı demektir. Yukarıya çıkmak şuurlanmak araf diyorlar ya ariflik, o mertebede. Mûsâ aslında sin ve mim. Hakikati Muhammediyye'nin, Mûseviyyet metebesindeki müşahedesi demektir kendi başına bir varlık değil. İşte Mûsâ (a.s.) o satranç taşlarından bir tanesidir, Hakikat-i Muhammediyye, oynayan Muhammed (a.s.) dır. Muhammed (a.s.) hepsinde mevcut tur. Neden? Çünkü oynayan kişi nasıl o taşların hepsinde hakimse, istediği yere koyabiliyorsa Hz. Rasûlullah da bütün onların hepsinde tasarruf ediyordur. Hepsinde kendi mertebesi vardır. Varlıkları ona bağlıdır. Oyuncu olmasa o taşlar ne işe yarayacaktır. Hiç bir işe yaramayacaktır.

Oyuncunun oyununu oynaması için o taşlar yani o varlıklar yani Peygamberân hazerâti'nin ve onlara bağlı kavimlerin Hz. Rasûlullah'ın, genel ümmetinin varlıklarıdır. Bu yüzden oyunun oynanması için sahneye konan elemanlardır. Ama oyunu oynayan ve oynatan Hz. Rasûlullah Efendimiz (a.s.) İşte burada o mertebeden nida olundu ki Ya Mûsâ o da ehline söyledi. Orada ehline söyleyip, ehlini orada bırakıp, ehlini bırakıp bizâtihi kendisi gitmesi ne demektir. "Esmâ-ül Hüsnâ"yı durdurdu orada Zât-ı ile gitti ateşin yanına. Kendisi esmâ mertebesi ağırlıklı olduğu halde, Esmâ-i İlâhiyye'lerin zuhur mahalli olduğu halde kendisi Mâseviyyet zâtıyla gitti Hakikati Muhammediyye ye, oradan ihtiyacını talep etmeye. İşte oradan aldığı ışık, nûrla geriye dönerim dedi. Ateşin yanında insân vardır dedi, o mantıkla gitti ateşin yanına ve insânın olduğu yerde hayat vardır dedi. İşte Mûsâ (a.s.) o mertebede böylece kendinden sonra ulaşması lâzım gereken mertebeden yardım istemek üzere ışığın bulunduğu yere gitti. "*innî ânestü nâran*" ben bir ateş gördüm dedi. Karşıdan yani ihtiyacı olan ilim mânâsındaki nûr-u ateşi gördüm dedi.

“se âtiküm minhe bi haberin” Umulur ki size oradan bir haber getiririm dedi. Ne kadar açık, yani İseviyyet mertebesinden veya kendi bulunduğu mertebenin daha genişlemesinden açılımından size bir ilim alırım getiririm demedi. Esmâ-i İlâhiyye ye yani sıfat mertebesinden en azından bir bilgi alırım. Sizdeki esmâ-i İlâhiyye olan özellikleri de karıştırıp onların zuhuru ile esmânın zuhuru ile bunu çözeriz dedi. Yahut haberle birlikte **“ev âtiküm bi şihâbin”** Size bir ateş getiririm dedi. Ateş getirmekten maksat sizi nasıl kullanacağımı öğrenirim. Sizden nasıl faydalanacağımı öğrenirim.Yani esmâ-i İlâhiyye nasıl zuhur edecek yani hangi esmâ nerede zuhur edecek onu öğrenirim dedi. *“kabesin”* Tamamını alamazsamda bir parça getiririm. Bir numune getiririm dedi. *“le alleküm testalûne.”* Umulur ki ısınırsınız. Burada umulurki’ den kasıt, ailesine ve kendine bir ümit kapısı bulma ümididir.

2. Kaset NEML SÛRESİ

AYET 9-18 (25.09.2003) Perşembe Akşamı

Bir Âyet yukarıdan başlayalım.
Vaktaki Mûsâ (a.s.) o ateşin olduğu yere gitti. -orası ateş ve çevresi ateşe yakın bulunan Mûsâ (a.s.) mubareklendii -ateşin çevresi de mubarek olarak vasıflandırıldı. Ve Sübhanallahî Rabbilâlemîn o âlemlerin rabbı olan Allah Süphandır.

﴿٩﴾ يَا مُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾

(ya Mûsâ innehû enellahul azîzül hakîmü)

(27/9) **“Ey Musa!.. Şüphe yok ki, o -seslenen- ben mutlak galip ve, hikmet sahibi olan Allah'ım.”**

Ya Mûsâ =Bu sesleniş devam ederek bu diye, diye,

seslenilen o ses kelimelere bürünerek ifadesini buluyor. (ya *Mûsâ "Ey Mûsâ" innehû enellahul azîzül hakîmü*) Yani "o ateşte var olan o ateşten zuhur eden veya başka yönüyle inne-muhakkakki hû_yani hüviyeti mutlaka, o hüvviyeti, inniyeti vardı ya hüvviyeti olan hû, ene, benim, Allah yani enallah, enallah. Yani Allah olan benim o hüvviyet demek ve ayrıca ateşte zuhur eden tecelli eden benim demek, nasıl bir ben. Yani nasıl bir Allah-Azîzül Hakîm-Azîz ve Hakîm olan her şeyini hikmetlerle işleyen –Yukarıda ne dedi: Hakîmül Alîm dedi. 2 Âyette de Hakîm ismi hikmet ismi ağırlıklı birinde Alîm..hikmetini bilgi ile ortaya koyması diğerinde o hikmetini azîz-cebbar ismiyle ortaya koyması. Ne kadar değişik özellikleri var. Birisi hakîmül alîm birisi azîzül hakîm. Alimde ilim vermesi var. Azîzül hakîm. de ise faaliyet var-işlemesi var. Yani cebbar, kahhar, mütekebbir bütün bu isimlerini faaliyete geçirmesi var. aziziyetinde. C. Hakka dersekki

merhametlimidir. Merhametlilerin en merhametlisidir. Ama C. Hakk cebbar mı cebbarın en cebbarıdır. Efendim biz tenzih ederiz C. Hakk'ı cebbariyet'ten dediği zaman sen Hakk'ı sınırladın. Onu yapmaz bunu yapmaz. Senin Rabb'in yapmaz ama Rabbül âlemîn her şeyi yapar. Onu tenzih noksan sıfatlardan tenzih diyoruz ya bu âlemde nâkıs-noksan, diye bir sıfat yok ki, ondan tenzih edeceğiz onu. Yok ki neden tenzih edilecek. Nokasanlık sana, bana göre. O zaman süphan demek C. Hakk'ı tenzih demek evvelâ kendimizi tenzih etmemiz gerek. Yani tenzih bizde, onda değil. Bizi tenzih etmemiz gerek. Tamam biz bazı şeyleri yaparız bazı şeyleri yapmayız bu yüzden tenzih ederiz kendimizi yani sınırlarız. Tenzih edersen sınırlarsın.Teşbih edersende sûret içine sokarsın. İkiside kısıtlama, sınırlamadır. İkisini birlikte kullanıp tevhid etmek İslâmiyet anlayışı olur. Mûseviyyet mertebesi itibariyle tenzih ettiğinde sınırlandırmış olursun. İseviyyet mertebesi itibariyle teşbih ettiğinde şekillendirmiş,

sûretlendirmiş olursun. İkiside sınırlamadır. İkisi birleşince tevhit olur. Yoksa **(Lâ ilâhe illâ Allah)** demek kelâmî bir tevhitir.

İşte-Azîzül Hakîm.-Hû-zat âleminde ismi a'zâm. Hû harfi değil-Hû harfinin ifade ettiği mânâ Huvviyyet-i mutlaka, bu da nasıl bizim huvviyyetimiz var, Nüfus kağıdı diyoruz. Nefis kağıdı demek o aslında. İnsânı Kûr-ân'da C. Hakk 283 yerde-daha sonraki araştırmalarda 294 yerde nefis olarak insan-ı ifade ediyor. İnsân-ı nefis olarak tanıtıyor. Biz de kendimizi insân olarak değil nefis diye tanıtıyoruz farkında olmadan. pekî bu nüfus kağıdına insân kâğıdı niye demiyoruz. İnsân'ın insân kâğıdı, bak, nefis cüzdanı diyoruz. İnsân cüzdanı niye demiyoruz. Çünkü bizim gerçek vasfımız nefis. Osmanlı'dan da böyle kullanıldığı için böyle geliyor. Peki nefis ne demek? "*Rubûbiyyet hükümlerinin tecelli ettiği yer*" demek. Bunun en şiddetlisi nefsi emmâre'dir. Bakın şimdi burada bir sır açılıyor. Açık o sır da sıraya giriyor. C. Hakk Rubûbiyyet hükümlerini nefis ismi altında zuhura çıkarıyor. Nefsi emmâre hükmü altında zuhura çıkarıyor. Hadi bakalım şimdi bu nefsi emmâreyi kötüleyelim. Kötülemeyelim de terbiye edelim onu, veya hakkını verelim.

Hani tarikat süresince, şariat mertebesinde nefis kötü kötü yaptırdı ettirdi diyoruz ya orada doğru, geçerli. Ama nefsin hakikati Rubûbiyyet mertebesinin zuhur mahali olmasıdır. İşte C. Hakk Rubûbiyyet hakikatlerini nefis ismi altında nefsi emmâre ismi altında zuhura çıkarmakta faaliyete geçirmekte, bu da ne ile oluyor. Bu da Azîz ismi ile oluyor. Cebbariyet ile oluyor. Şimdi burada Cebbar ismi Azîz ismini kullanması gelecek olan Âyetlerdeki faaliyetleri ortaya koyması içindir. Eğer Azîz esmâsı'nı kullanmayıpta yine Alîm ismini kullansa burada faaliyet yani ef'âl âlemindeki faaliyetler kullanılamaz bilgi olarak alınmış olur. Yukarıda bilgi verdiği gibi ama burada tahakkuk başlıyor ne yönden tahakkuk başlıyor.

﴿١٠﴾ وَالْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَأَاهَا تَهْتَزُّ كَانَتْهَا جَانٌّ
وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَا مُوسَى لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ
لَدَى الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾

(Ve elkı asâke felemmâ reâhe tahtezzu ke ennehe cânnün vellâ müdbiran ve lem yüakkıb ya Mûsâ lâ tehaf innî lâ yehâfu ledeyyel mürselîn.)

(27/10) " Ve âsânı bırak. Ne zaman ki, onu sanki küçük bir yılanmış gibi deprenir gördü, geriye dönerek kaçt ve arkasına bakmadı, -buyuruldu ki:- Ey Mûsâ: Korkma, şüphe yok ki, ben -bir kerim mabudum ki- benim huzûrumda Peygamberler korkmaz."

Böylece bakın başka bir tahakkuk -faaliyet başladı. Azîzül Hakîm. dediğinde yukarıda ki sahne bitti o kadar verdi. Yani o ateşin yanına gitmesi bir parça vermesi ateşten bir parça vermesi eşine ailesine bu ateşten bir parça alacağım demesi. O sahnelerin o kadar bölümünü verdi. O filmin diyelim yirmi dakikalık hâlini verdi. Atladı film nereye gitti. Mûsâ (a.s.)mın sihirbazlarla olan hazırlığına gitti yani o devreye ulaştı. Fir'âvn'a gitti. Fir'âvn mücadele etti. Sözleştiler hangi gün sihirbazların karşısına çıkacakları gibi onun hazırlığına başladı şimdi-oraya aldı işi-ne dedi
"Ve elkı asâke"-Ey Mûsâ asanı yere koy
"felemmâ reâhe"
Vaktaki asayı yere koydu.
"Reâhe" -o asayı gördü.
"tahtezzu ke ennehe cânnün" Yere koyduğu zaman o asa yılan gibi titremeye başladı yılan gibi kıvrılmaya canlanmaya başladı. Bunu gördüğü zaman Mûsâ (as)

"vellâ"-oradan kaçtı.
"Müdbiran"-arkasını dönerek kaçtı.
"ve lem yüakkıb" -arkasına bile bakmadan kaçtı. Bunun üzerine bir nida geldi.
"ya Mûsâ"
"lâ tehaf"-sakın ha korkmayasın.
"innî" -muhakkak ki ben
"lâ yehâfu ledeyyel mürselîn"-yani benim yanımda mürsellerle peygamberler korkmaz. Allahın yanında olduğun zaman neden korkacaksın ki; karşında ne olursa olsun. Ama Mûsâ (a.s.) da daha bu babta tecrübesi olmadığından daha yeni yeni bu risâlet işine alışmaya çalıştığından olağanüstü hadiseler onu biraz korkutuyordu. Burada yine yüce peygamberimizi hatırlamamak mümkün değil. Mi'rac gecesi kendisine en büyük Âyetler gösterildiği halde -bak ne diyor-"gözü ne sınırı aştı ne de şaştı. Gözünün gördüğünü kalbi yalanlamadı." (53/11/17)

Onu hiçbir şey etkilemedi. Mûsâ (a.s.)'la Muhammed (a.s.) arasındaki farka bakın. Elindeki asa yılan oldu. Mûsâ (a.s.) korkusundan kaçıyor. İlerideki Âyetlerde gelecek C. Hakk ona Tur dağından nida ettiğinde düşüp bayılacak. Yani Yarabbi bana kendini göster seni göreyim isteyecek "*len terânî*" (7/143) (sen beni göremessin) eğer beni görmek istiyorsan şu dağa bak ikincide tekrar tecelli edip dağ paramparça olduğunda Mûsâ (a.s.) düştü bayıldı. C. Hakk Hz. Rasûlüllah'a Zât-îtecelli yaptığında kendisinde artma eksilme meydana gelmedi. Bunlar peygamberler arasındaki yaşam oluşumunu belirtmekte. Peygamberimizin değerini bildirmekte. Tekrar-Asanı yere koy. Asa-dal odun sopa demek.
-başka yerde (Tâhâ 20/17-18) Ya Mûsâ o elindeki nedir?-
Dedi ki
-Ya Rabbî o benim asamdır.
-Ne yaparsın onunla?
-Ağaçlara vururum, yaprakları düşürürüm, yerlere

koyunlara ot, yiyecek hazırlarım.

-Daha başka

-İşte ona dayanarak yürürüm. İşte bunun gibi bir çok menfaatleri vardır bana dedi.

O gün vahşi hayvanlar çoktu. Ona bir çok daha başka faydaları vardı. Asayı Mûsâ derler ya: Sûret olarak gözükten asa batın olarak nedir. **"Akıl"**dır.

-Mûsâ (a.s.) mın o ana kadar oluşmuş, o günün kemâlâtı ile olan aklıdır. Şuayp (a.s.) dan aldığı bilgiler/gerek gönlünden aldığı İlhâmi bilgiler. Çünkü daha Tevrat-ı Şerif gelmemişti. Bunların karışımından meydana gelen kendisinde oluşan bireysel bir aklıdır. Dayanıyordum dediği bu-bu aklıma dayanıyorum diyordu. Elinde tutması kullanması demektir. C. Hakk bu aklını bırak artık sen dedi. Yani bireysel beşer aklını bırak dedi. O zaman yerine bir şey koyması lazım. *"Nudiye ya Mûsâ"* (Nidâ olunan aklı tut.) dedi C. Hakk. Sana benim vereceğim aklımla bundan sonra hareket et, dedi ki, bu risâletin başlaması'dır.

-Kendi bireysel aklını ortadan kaldırıp, İlâh-î Hakk'la muamelede bulunmak ümmetine, kavmine *"Ve elkı asake"* Asanı yere at, *"Fe lemma"* vaktaki, *"Reaha"* onun akli daha nefsanîyetle karışık olan akli elinden yere attığı için mertebesi düştü hayıflanmaya başladı. Peygamberin elindeyken, toprak üstüne gitti ve akıl orada kıvranmaya başladı, zorlanmaya başladı. *"Keenneha cânnün"* Adeta yılan gibi oldu. Yılan gibi nefsi emmâre, nefsi emmâreliği ortaya çıktı ama terk etti onu. Bunu anladığı zaman kaçtı Mûsâ (a.s.) ben elimde ne taşıyormuşum diye. Gerçi zâhiri ifadeyle aynen oldu. O hikâyeyi biliyoruz bize bâtın-î tarafında lâzımdır. İşte onun akli nefsi emmâre ağırlıklı olan bireysel aklıdır. Her ne kadar eğitilmiş olsa da yani İlâh-î bağlantıyı sağlayamadığı için nefis ağırlıklı idi ve at onu bırak dedi ve o canlanıp yılan haline geldiği zaman - *müdbiren*- ona arkasını dönerek kaçtı.

Uzaklaşmasının sebebi

1-Yılan olarak korkması

2-Ben neleri elimde tutuyormuşum diye terk etmesi onu uzaklaştırması, tekrar üzerime gelmesin diye.

"*Ve lem yüakkıb*" (ve arkasına bakmadı.) Her ne kadar korkudan arkasına bakmadı gibi idi ise de, nefsi emmâ-resine dönerim diye korktu da kaçtı. C. Hakk nida ederek -Ey Mûsâ ondan korkma .Çünkü o senin elinde olan bir vasıta . Sen onun emrinde değilsin. İnni- muhakkak ki "*La yehafu ledeyyel mürselun*" Benim indimde olan peygamber öyle yilandan v.s. korkmaz. nefsi emâreden.

﴿۱۱﴾ اِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَاَنَّى
غَفُورٌ رَحِيمٌ

(İllâ men zaleme sümme beddele hüsnen ba'de süin fe innî gafurun rahîmün.)

(27/11) " Ancak -diğer insânlardan olup da-zulmeden korkmalıdır, -fakat- sonra kötülüğün arkasından -zulmü- güzelliğe çeviren -kimseler-başka -onlar da korkudan kurtulabilirler- artık şüphe yok ki, ben mağfiret, rahmet ediciyim."

İllâ –şunlar korksun ki

"*Men zaleme*"-Kim ki zulm etti, "*Sümme beddele*" –sonra değiştirdi. "*Hüsnen ba'de süin*" –güzellikle kötülüğü değiştirdi. "*Fe inni gafurur rahîm*"-İşte onlar korksunlar gene Gafurur rahîm diyor. Sen benim yanımdasın zâtımın koruması altındasın. Zât-î tecellisdesin. Hâlik tecellisindesin Mahlûk tecellisinden niçin korkasın ki diyor. Ama Mûsâ'nın korkması basit mânâ da değil, eski hâline dönme, korkması. Onun için uzaklaştı. *İllâ* korkanlar şunlardır ki istisna ederek, "*Men zaleme*" –nefsine zulmetti. Hani Âdem Baba mızın bir duası vardı, *Rabbenâ zalemnâ* –Biz

nefsimize zulm ettik. *Enfüsenâ*. Kim ki nefesine zulm etti. Nefsine zulm etmek nasıl oldu. Kendindeki hakikati zuhura çıkaramayıp, esmâ-i İlâhiyenin kendi batınında ve hapsinde kalması, nefesine zulm etmek olmakta. Onları ortaya çıkarıp da faaliyete geçiremediğimiz sürece, onlar mazlûm, biz zâlim. Esmâ-i İlâhiyye bizden Hakk talep edecektir.

Üzerimizde bulunan 99 Esmâül Hüsna evvelâ bizden davacı olacak. Sağdaki, soldaki insân değil, davacıları bir tarafa bırakalım, onlar yetecek zâten bize. İşte bu nefsimize zulm etmek. Yani rubûbiyyet mertebesi itibari ile kendi varlığımızda mevcut olan Esmâül Hüsna'yı hakkıyla faaliyete geçiremediğimiz için Rahmân'ını, rahîm'ini, alîm'ini, fettah v.s. sıfatı ilâhiyye yi (hayat, ilim, irâde, kudret, kelim semî, basar,) ortaya çıkaramadığımız için onlar bizden davacı olmakta. Bana hayat hakkı niye tanımadın? Beni niye ortaya çıkaramadın? Ben sende mevcuttum. Bu hakkı senden istiyordum. Sen benim zuhur mahallimdin. C. Hakk seni böyle var etti. Seni, beni zuhur ettiresin diye var etti, dediklerinde bakalım nasıl cevap vereceğiz.

"*Sümme beddele hüsnen*" Esmâ-ül Hüsna'yı değiştirdi, oranlarını değiştirdi. Şeklini değiştirdi. Yapılarını görevlerini değiştirdi. Yani adl, ismini kullanacağı yerde mudil ismini kullandı. Hâdî ismini kullanacağı yerde mekr yaptı, mudil ismini kullandı. Tebdil etti, değiştirmesi bu. Rahmân ismini kullanacağı yerde Cabbar ismini kullandı. Nefsinin istikametinde kullandı. İşte onlar müstesna, iyilikleri değiştirdi. İyilikleri dediği Esmâül Hüsna'nın zıt isimlerini, karşılıklı zıt isimlerinin yerlerini değiştirdi. Rahmet etmesi gereken yerde Cabbarlık yaptı. Cabbarlık gereken yere rahmet etti kendi istikametinde. Muhakkak ki ben gafurur rahîmim. Ama gene de kimse ümitsiz olmasın. Gaffar: örtücü. Allah gafurur rahîm diyerek, sen

günahları işle de Allah gafurur rahîm dir, tamam sen öyle de, gene de, diyor. O bilir nerede gaffar olacak. Nerede örtecek. Nerede rahim olacak, merhamet edecek. Onları biliyor, diyor. Gafurur rahimin çok izahları vardır ama bu merteye icabı bu kadarı itibariyle yetmiş olsun. Devam edelim.

﴿١٢﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ
سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾

(Ve edhil yedeke fî ceybike tehruç beydâe min gayri sûin fî tis'i Âyatın ilâ fir'âvne ve kavmihe innehüm kânû kavmen fâsikîne)

(27/12) "Ve elini koynuna sok, bembeyaz, kusursuz olarak çıkıversin. Dokuz mucize ile Firavun'a ve kavmine -git- şüphe yok ki, onlar yoldan çıkan bir kavim oldular."

Ve edhil yedeke: elini dâhil et

Fî ceybike : gögsüne sok.

Tahruç: çıkar

Beydâe min gayri sûin: bembeyaz parlak bir el olsun.

Fî tis'i Âyatın ilâ firavne ve kavmihi : ve 9 işaretle, Âyetle fir'âvn'a ve kavmine git. 2 tanesini burada belirtti. Diğerlerine bakacağız.

İnnehum kânû kavmen fasikın : çünkü onlar fasık, bozuk kavimdir. Onları doğrultmak için bu 9 mu'cize ile birlikte onlara git.

Elini sok: fî ceybike

Bizim Ahmet Elitaş isminde arapça bir hocamız vardı.

gerçekten çok gayretli, müstesna, çalışkan, ehlullah muhabbetli bir insândı. Kendi hocası ile Kûr'ân-ı Kerîm tefsirine başladıkları zaman bu Âyet'e gelmişler. Başka bir Sûrede de var bu Âyet'in –mevzuu elini koynuna sokması, Hocası soruyor? Ayette açıklama yok.

-Hangi elini soktu diyor?

-Hocam diyor, sağ elini soktu göğsüne, kalbinin üzerine.

-Niye? Diyor sağ eli.

-Çünkü diyor her güzel iş sağ el ile yapılır. Bu yüzden sağ elini soktu. 1953 senesinde Hocası Mehmet Fatih Efendi, yeni yapılan Çiftlik önü câmiine imam olarak tayin olmuş. Rahmetli. Allah onlardan gani, gani râzı olsun. Çocuktuk gidiyorduk, sabahları ders okuyorduk. O anlatıyor. Tefsir okurken, bizde tam buraya gelmiştik, o hoş bir halde bu hatırasını anlatıyordu.

Şunu veya bunu yermek için değil, Allah hepsinden razı olsun . Düşündüğü şeriat mertebesinden doğru. Âyeti Kerîmeye ters değil. Âyet'te yön belirtilmemiş. Herkez mantığına göre sağ elde diyebilir, sol elde diyebilir. O kanaatte de oluşabilir. Mertebe itibariyle ikisi de olur. Ama biraz daha meseleyi derinleştirmeye doğru gittiğimizde bu işin hakkın indinde nasıl olduğunu anlamaya çalıştığımızda iş değişiyor. Sûret olarak sağ elini soktu. Çünkü sağ el hayırlar için ayrılmıştır. Her iş sağdan hayırlı olur diye yorum vardır. Ama bu dışarıdan bir mantıkla oluşturulmuş tahsistir. Sağ el tahsisi olmakta. İlâh-î murat hangisiydi veya Mûsâ (a.s.) mın gerçekten tatbik ettiği hangi eliydi onu anlamamız gerekiyor. Buraya geldiğimizde buradaki el Mûsâ (a.s.) mın elidir, Muhammet (a.s.) mın eli değildir. Bunun çözülmesi ancak, mertebe itibariyle bakılarak mümkün olabilir.

Bu el Mûsâ (a.s.) mın eli olduğundan sol eldir. Muhammed (a.s.)a C. Hakk aynı ifadeyi deseydi sağ eli olacaktı. Allahu Âlem. Bir iddia diye olmasın. İddia değil.

Sağ da olur, sol da olur. Bir şey de fark etmez aslında. Ama diğer yönü ile bakarsanız çok şey fark eder. Çünkü irfaniyyet, Âriflik meselesidir. İlmi hakîkî'nin her mevzuu kendi gerçekleri üzerinde idrak ettirilmesidir. C. Hakk Mûsâ (a.s.)a (28/30) TUR Dağının sağ tarafından nida edildi diyor. Mûseviyyet ve İseviyyet mertebesi nefsi kül olduğundan solu ifade eder. Ama Muhammediyet mertebesi, hakikat, akli kül mertebesi olduğundan sağı ifade eder. Müslümanların yönü sağdır, Hıristiyanların Mûsevilerin soldur, nefsi küldür. Siyasilerin kullandıkları mânâda sağ, sol değil. Beden ortadan ikiye ayrılmış olsa bunun sol tarafı nefsi kül; sağ tarafı akli kül'dür, hakikati muhammediyye'dir. Çünkü sol taraf sağa doğru hareket etmekte, yani sağa ulaşmaya gayret etmekte. Nefsi kül'ün akli külle doğru yönelmekte ki gayesi budur.

İlâh-î akla, akli külle ulaşmak. İşte Mûsâ (a.s.) bu sistem içerisinde sol elini sağa akli kül tarafına soktu. Ve akli kül onu kemâle erdirerek nurlandırdı, parlattı. Zâten Mûsâ (a.s.)ın sağ eli asası ile dolu idi. (20/17) "nedir sağ elinde olan" denmişti. Aksi halde sağ elini sola sokmuş olsaydı, o el bulanık bir el olarak çıkardı. Çünkü akli kül nefsi külle bulanmış olacaktı. Nefsi külle perdelenmiş olacaktı. Zâten Hz. Rasûlüllaha böyle bir teklif olmadı. Peki nasıl bir bilgi verildi Hz. Rasûlüllah'a. *Tebarekellezi biyedihîl mülkü.*(67/1) Senin elindeki mülk "Onüç" ne mübarektir. (6+7=13) (67) Allah ismininde sayı değeridir.

Diyerek hem akli kül hem nefsi kül tüm olarak verildi. Tebârekeyi de bir bakıma bu yüzden okuyoruz. Âyet evvelâ Allah'ın mülküne, ne bereketlidir, diye Hakk tarafından bakıldığında, kula hitap olunduğunda ise.

-Ey kulum, ey Rasûlüm senin elindeki mülk ne mübârektir. Mülkten kasıt evvelâ bu beden. Eğer o akli kül hakikatini idrak etmiş ise İnsân-ı Kâmil mertebesinden

bütün âlemleri elinde tuttuğundan mübarektir. Hani deniyor ya bütün âlemler İnsân-ı Kâmil'in gönlünün içerisine girse köşesinde bir yer tutmaz. Bütün âlemleri sağdan sola ihata etmiş olur. İşte sol nefsi kül; sağ akli kül. İkisini birleştirdiğimizde tevhit olur. Hakkın eli olmakta. Hani deniyor ya mü'min kulun kalbi. Hakk'ın Celâl ve Cemâl parmakları arasındadır.

İşte Mûseviyyet mertebesi ve Muhammediyyet mertebesi ellerinin özetle karşılaştırılması bu kadar muazzam farklılıkları ifade etmektedir. Peki İsâ (a.s.) in bu eli ne yaptı? Çamurları aldı kuş yaptı. Ama oda iki elini kullandı. Sağa en yakın o oldu diğer ümmetlerden. Hakikati Muhammediyeye en yakın İseviyyet'tir. Bize en yakın İseviyyet mertebesi. İki elini kullandı.

(5/110) "*ve tenfehu*" Benim iznimle kuş olup uçtu diye İsâ (a.s.) in elinin mubâreклиği bu kadardır. Körlerin gözünü açması. Kuşları uçurması. Elini mesh ettiğinde ölüleri diriltmesi gibi. Mûseviyyet mertebesinde elini cebine sok, koynuna sok dendi ve beyaz olarak çıktı. İseviyyet'te yed-i - eli kullanması. Kuşları uçurması, mucizesini gösterdi biiznihi- benim iznimle deniyor. Ama Muhammediyyet mertebesinde de övgü "*TEBÂREKELLEZİ BİYEDİHİL MÜLK*" Elindeki mülk ne bereketlidir. Ne kadar sonsuz bir lütfu vardır senin elinde. Bakın bu elimizi açtığımız zaman biri 18- biri 81 toplamıda 99 etmektedir. Mü'minin eli 99 "Esmâ-ül Hüsnâ" yı üretmekte, onun faaliyetlerini üretmekte. Ama o gayri Müslimlerin elinde de var ama tahakkukları yok. İzin yok. İzin bizde. Ama biz kullanamıyoruz onlar daha çok kullanıyorlar ayrı mesele. Bu âlemde ne kadar icat varsa bu iki elle meydana gelmekte. Böyle bir yüksek kerâmet ve mucize sahibi bu eller ama biz bunun farkında değiliz. Ama onun ismi Ahmet olur, Yahya olur, o eldir onu yapan.

Bir gün Mevlânâ Câmî Hz. ne bir hanım geliyor. Kucağında çocuğu ile ağlıyor, iki gözü iki çeşme, ne olur Efendi Hz. Okuyun çocuğun gözleri açılsın, a'ma imiş çocuğun gözleri .Kızıyor Mevlânâ Câmî Hz.leri

-Haşa, haşa biz İsâmıyız ki, gözleri açılsın.

Hanım gidiyor meyus oluyor. O anda haktan bir nida geliyor ki ;

-gözleri açan İsâ değil bizdik, biz diyor.

Hemen hanıma ;

-Gel gel hatun gel, "kum bi iznillah."

O anda Molla Câmî, ortada yoktur Hakk o lisân-ı söylüyor, ve çocuk gözlerini açveriyor, kadın da gülerek gidiyor.

Diğer peygamberlerin meydana getirdiği mucizeleri Hz resulullahın ümmetinden meydana gelmekte. Bunların karşılığı var. İsâ (a.s.) ölüyü diriltti ama hangi ölüyü diriltti, bedeni ceseti diriltti. Hakikati muhammediye ise Rûhları diriltiyor, her an da bu sonsuz diriltme devam ediyor. İsâ (a.s.) 2 kişiyi (zannediyorum) dirilttiği söylenir. Ama Muhammet (a.s.) ın kıyamete kadar milyarlarca kişiyi diriltiyor, diriltecektir, Allahın izniyle.

" Dokuz mucize-Âyet- ile Firavun'a ve kavmine -git"

Âyetler ve işaretler ile kavmine git. Çünkü onlar bozulmuş kavimler idi. Esmâ-i İlâhiyye'lerini karmakarışık etmiş. C. Hakk'a istediği şekilde ki o Esmâ-i İlâhiyye'lerin sahibi C. Hakk'ın programladığı şekilde kullanmayarak işi karıştırmaları yüzünden fâsık oldular, bozdular, bozgunculuk yaptılar. Peki 9 ayet, 9 mucize ne idi.

1-Asa:yukarıda bahs edildi.

2-Yedi Beyza:beyaz el, parlak el.

3-İman etmedikleri sürece kıtlık.

4-Tufan: çok büyük tufan oldu. Fir'âvn ve kavmi geliyorlardı. Bu mucizelerden biri başlarına geliyordu. Bir müddet düzeliyorlardı. Sonra tekrar bozuluyorlardı. Sonra

hemen bunlar kısa bir süre sonra olmuş değil. Mûsâ (a.s.) daha ateş hadisesinden sonra kavminin arasına gidecek 20 yıl daha orada kaldığı vaaz ettiği, Fir'âvn'a gidip mücadele ettiği, ondan sonra Mısırdan çıktıkları hadisesi var, 40 sene de sahrada dolaştılar. ve 40 yaşında Mısırdan çıktı. o kibtiyi öldürünce 10 sene Şuayp (a.s.) ın yanında kaldı. geriye döndü. 20 kusür yıl risâletine devam etti. İşte kabul edenler etti. Bu 9 mucizesi bu Sûreler içinde oldu. Müneccimlerle sihirbazlarla karşılaşması, o hadiseler o Sûreler içinde oldu. Ondan sonra çıktı mısırdan
5-Çekirge:1 sene bütün gıdalar çekirge istilasına uğradı.
6-Kurbağa: O kadar çok çıktı ki kurbağadan basacak yer bulamadılar.
7-Bit çıktı:
8-Nil suyu onlar hakkında kana dönüştü. Nile gidiyorlardı sulamak için kan oluyordu. Beni İsrâîl'den birisi gidiyorsa su oluyordu. Uzun seneler Fir'âvn ve halkı bu mucizelerle boğuştu.
9-Denizin yarılması: Mısırdan çıkıyorken Kızıldenize 12 yerden asasını vurdu. Oradan geçtiler.

- şüphe yok ki, onlar yoldan çıkan bir kavim oldular."

(2) ci kasetin (2) ci yüzü

﴿۱۳﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ

(fe lemmâ câethüm Âyatüna mübsıraten kalû hâza sihrun mübin)

(27/13) "Ne zaman ki, onlara mucizelerimiz, açık olarak -hidayet yolunu gösterir bir halde- geldi. Dediler ki: Bu bir apaçık sihirden ibarettir."

Vaktaki! "câethüm" (onlara geldi). Mûsâ (a.s.) bu mucizelerle onlara geldi. Ve fir'âvn ve halkına (ÂyatÜna) :Âyetlerimizle geldi. Bakın, mucizelerin Âyet olduğu belirtiliyor. Yani Allah'ın işaretleri ve Mûsâ (a.s.) bizim Âyetlerimizle geldi diyor. Mûsâ (a.s.) in kendi elinde olan şeylerle değil, bizim Âyetlerimizle gitti.

"Âyatünâ" demesi Âyati de diyebilirdi. Tekil ifade kullanabilirdi. Bizim, Âyatınâ demesi değişik esmâların zuhurunu çıkartmak Sûretiyle yani her Âyet, her işaret, her mucize, bir başka mertebeden olduğundan çoğulu bu yönden oluyor. Onların hepsini biz meydana getirdik. Demin saydığımız 9 mucize, bunların hepsi bizim Âyetlerimizdir. Âyet'te Kûr'ân olduğuna göre orada yaşanan fiili Kûr'ân'dır, bu günde yaşanan o, yarın da yaşanan o olacak. geçmişte de yaşanan oydu. Burada yaşanan küçücük bir sineğin kanadının uçuşması dahi çırpınması bile Âyet yani kûr'ân'dan, fiili Kûr'ân. Elimizdeki kelâmi Kûr'ân. İnsân-ı kâmil de yaşayan kûr'ân. Bunların her ikisinin de kendi bünyesinde toplayan, birleştirip'te yaşayan kûr'ân.

"Mübsiraten," Onlar C. Hakk'ın zât-î zuhuru olan bu Âyetleri görünce "kâlû" çoğul olarak, dediler, "hâza sihrun mübîn" : bunlar açık bir sihir dediler. Aslında doğru söylediler ama kendi anlayışında değil. Bunlar Allahın sihriydi. Tesir etmesiydi. Diğer ifade ile Allahın o varlıkları Mûsâ (a.s.) emrine verip Mûsâ (a.s.) tarafından kullanmayı sağlamaktı ki Mûsâ (a.s.) mın sihridir. Ama İlâh-î sihri'dir. Sihirbazların yaptıkları gibi civa marifetiyle, göz bağıcılıkla olan, gösterme oyunla olan, sihir değil, beşeriyetinden kaynaklanan, bireysellikten kaynaklanan sihir değil. İlâh-î tesirdir. Diğerleri ise cinni sebep ve vesilelerle olmaktadır. İlâh-î teshir ise C. Hakk'ın Esmâ-ül Hüsnâsı'nın teshiriyle olmaktadır.

Tespitleri doğru ama yaklaşımları yanlıştır. Mûsâ (a.s.)ı sihirbaz zannedip niye öyle dediler. Çünkü kendileri sihri öyle bildikleri için öyle mîsal verdiler, kendi kendilerine . Öyle zan ettiler.

﴿١٤﴾ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا
فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾

(ve cehadu biha vesteykanetha enfüsühüm zulmen ve ulüvven , fanzur keyfe kâne akibetül müfsidîn.)

(27/14) " Ve bu âyetleri, vicdanları da tam bir kanaat getirdiği halde bir zulüm ve kibirden dolayı inkâr ettiler. Artık bak, o bozguncuların akibeti nasıl oldu."

"Ve cehadu:" Cihad ettiler. Böyle olurdu, olmazdı diye inkar ettiler.

"Vesteykanetha:" Aslında kesin olarak inanmışlardı, bunların sihir olmadığına. İlâh-î sihir olduğuna inanmışlardı.

"Enfüsühüm:" Nefislerinde, iç bünyelerinde Mûsâ (a.s.) mucizeleri olduğuna inanmışlardı.

"zulmen ve ulüvven:" Zâhiren mücâdele ettiler. Neden? Zâlimliklerinden ve böbürlenmelerinden. İçinden kabul ettiler, doğrudur. Ama bunu dışarıya da vursalardı Mûsâ (a.s.)a tâbi olmaları gerekecekti. Mûsâ (a.s.)a tabi olmaları için içleri inandıkları halde dışıyla inkar ettiler. Fasık oldular, bozgunculuk, yaparak Esmâi İlâhiyyeleri bozdular. Bu yüzden de suçlu oldular. Bunun üzerine "fanzur keyfe kâne akibetül müfsidin:" Ey Mûsâ "fanzur" :bak müfsitlerin akıbeti nasıl oldu? Esmâi İlâhiyyeyi

bozanların, İlâh-î sistemi bozanların, Esmâi İlâhiyyeyi tebdil eden, değiştirenlerin hâli nasıl oldu diye işaret vererek bu Âyette Mûsâ (a.s.) la ilgili bölümü bitirmekte ve devam ederek .

﴿١٥﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

(Ve lekad âteyna dâvude ve süleymâne ilmen ve kâlelhamdü lillâhillezi faddalenâ alâ kesîrin min ibâdihilmü'minin.)

(27/15) "And olsun ki, Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik ve dediler ki: Hamd o Allah'a olsun ki, bizi mümin kullarından bir çoğu üzerine üstün kılmıştır."

Andolsun ki biz dâvud'a ve Süleyman'a Süleyman'lık mertebesinden ilim verdik. O ilim daha evvelce kimseye verilmemişti. "Ve kâlelhamdü lillâhillezi" onlarda, Allaha Hamd olsun,

"Lillâhillezi faddalena:" o Allah öyle bir Allah ki bizi yükseltti.

"Kesirin" :mü'min kulların üzerine bize tafdil etti ki bu Allaha hamd ederiz dedi.

Soru :

Mûsâ (a.s.) ma verildi mi bu ilim dediler?

Cevap :

Verilmedi.

Çünkü, Mûsâ, Hârun, Dâvut, Süleymân şekliyle geliyor, ve devam edip gidiyor.

Harunla Dâvut (a.s.) arasında başka peygamberler olabilir ama o daha geriyi, arkayı ifade ediyor.

Mâsâ (a.s.) zamanında Kûds'ü şerif de- Mescidil Aksa daha yapılmamıştı. Dâvud (a.s.) niyetlendi fakat

Süleymân (a.s.) devrinde, mukaddeslik tastik edilmiş oldu.

Mâsâ (a.s.) verilen 9 mucize ayrı bir konu . Ama burada belirtilen . "Ve lekad ateyna Davude ve Süleymâne" dediği onun üstünde bir ilim, bir başka oluşumdur.

Bunun üzerine ,,,

Mü'min kullarına verilmeyen birçok ilim verildi. Böylece onlar tafdil, yüceltilmiş oldu. İşte bizlerde bu mertebeleri aşarken aynı hadiseler seyru sülûk hakikatinde de mevcut olmaktadır. (38/26) "Davud'u yer yüzüne halife kıldık"

﴿١٦﴾ وَوَرَّثَ سُلَيْمٰنُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا اَيُّهَا النَّاسُ
عَلَّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَاوتينا من كُلِّ شَيْءٍ اِنْ هَذَا
لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾

(27/16) " Ve Süleyman Davud'a vâris oldu ve dediki: Ey insanlar!. Bize her kuşun dili öğretildi ve bize her şeyden verildi. şüphe yok ki, bu, elbette bu, apaçık bir lütuftur."

(Ve verise süleymânü davude ve kâle ya eyyühen nâsü ullimnâ mantıkattayri ve ûtînâ min külli şey'in inne haza le hüvel fadlül mübin.)

"Ve verise Süleymânü Davude:" Süleyman davud'a vâris oldu. İlmine ve saltanatına. "Ve kâle ya eyyühen nas:" Ey insanlar. "Ullimnâ mantıkattayri ve ûtînâ min külli şey'in inne haza le hüvel fadlül mübin." diyerek kendisine gelen ilmin bâzı yönlerini anlatıyor. Süleymân, Davud'a vâris oldu. Süleyman (a.s.) dedi ki;

-"ya eyyühen nas:" Ey benim kavmim, ey insânlar, burada "ya benî İsrâîl" dir.

"Ullimnâ:" Bana talim ettirildi, Öğretildi. Ne ?

"*Mantıkattayri:*" Kuş dili öğretildi. Daha evvel kimseye öğretilmiş değildi. Ne Mûsâ (a.s.) ma ne başka bir Peygambere. "*Ûtînâ min külli şeyin:*" Bana her şeyden verildi. Çünkü mülkü Süleymân deniyor ya o güne kadar yeryüzünde en büyük mülke sâhip olan –yani arzın büyük çoğunluğuna sâhip olan, hem padişah kendisi, hem melik, hem de nebi. "*Ïnne haza le hüvel fadlül mübin:*" Muhakkak ki bu açık bir fazîlettir. Rabbimin bir lûtfudur dedi ve Süleymân'ın bazı hakikatlerini anlatmaya devam ederek.

﴿١٧﴾ وَحَشْرٍ لِّسَلِيمٍ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ
فَهُمْ يوزعون ﴿﴾

(Ve huşira li Süleymâne cünûdühü minel cinni vel insi vet tayri fehüm yûzeûn.)

(27/17) " Ve Süleymân için cinlerden ve insânlardan ve kuşlardan orduları toplandı. Artık onlar bir düzen, üzere sevkolunuyordu."

"*Ve huşira li Süleymâne cünûdühü:*" Süleyman ordusunu topladı. Nelerdendi bu ordu ? "*Minel cini:*" Cinlerden bir bölümü vardı. Orduda bir gurup vardı. "*Vel insi:*" İnsânlardan askerler vardı. "*Vet tayri:*" Kuşlardan orduda görevliler vardı. "*Fehüm yûzeun:*" o bunların hepsine hâkim durumdaydı.

Evvelâ 1- cin, 2- insan, 3- kuş, kuşlardan derken yerde gezen hayvanlardan da vardı. Meselâ çok koyun alırmış savaşa giderken. Onlardan da erzak, rızık, kesiyor, yiyorlardı. İhtiyaçlarını gideriyorlardı. Hz. Süleymân hayvanların içerisinden kabiliyetli olanları seçer ordugâhta onlardan faydalanırmış. Nasıl eskiden filleri alıyorlardı, bu günkü tanklar yerine kullanıyorlardı. Filler gittiği zaman saptan samandan olan evleri deviriyorlardı.

Hz. Süleyman işe yarıyan kuşlardan ordusuna alıyordu. Böylece Hüdhüd kuşunu da almıştır. (17 ayet) Ne demek oluyor? Mûseviyyet mertebesi ile İseviyyet mertebesi arasında mertebe-i Süleymân'a ulaşan kimse, yani Mûseviyyet'ten yükselmiş İseviyyete doğru kanat açmış bir dervişin hali bu işte. "Ve Huşira," bunlar onda toplanıyor. Kimler ? Cinniler var, her yerde var, her zaman da var ama Süleymân (a.s.) in hakimiyeti altındalar. Kendi başlarına iradi halleri yoktur. Onlardan istifade ediyor. Süleymân (a.s.) ve o mertebede olanlar. Yani emrine tâbi ne muazzam hâdise ve ins, yani insân, buradaki insândan kasıt, işte Esmâ-i İlâhiyye yani insân'ın bütün vasıflarıyla birlikte, cinlerden Esmâ-i İlâhiyye'den ama Azîz, Cebbar, Mütekebbir 3 ismi barındırıyorlar. Bünyesinde. Hayal ve vehim kanalıyla çıkmakta. Tabi hâkim olunduğu, yani Süleymanlık olduğu sürece aklın kontrolünde çıkmakta. Kendi başlarına kesinlikle bir iş yapamıyorlar. "Ve huşira," topladı onları, topluyor, toplu tutuyor. kullanamıyorlar. Zarar veremiyorlar.

İnsânlar, "vet tayri" kuşlar. Kuşlar: gönül âleminde uçuşan ilimler ve bilgiler demektir. Diğer hayvanlar ise yerdeki nefsi emmâre, levvâme gibi hayvanlar. Bakın bütün bunları varlığında mevcut etmiş, öldürmüş değil. Yeri geldiğinde öldürüyor, kesiyor. Topluyor hükmü altına alıyor. İşte mülkü Süleyman bu. C.Hakkın en büyük mülkü verdiği, tabii o güne kadar. İsa (a.s.) da bu daha genişliyor. Muhammet (a.s.) da bütün âlemi kapsıyor. Süleyman (a.s.) mertebesinde dünyanın büyük bir bölümünü kaplamış oluyor. Yani bedeninin büyük bir bölümü Süleymân'lık hükmü altına girmiş oluyor. İşte bunları kullanmanın da ilmini verdik. Davude kısmen sonra Süleymâna daha fazlasıyla verdik deniyor. "Ve verise Süleymâne Davude." Bazı ilimleri ve mülkü Davudun mirasçısı olarak Süleymâna geçti onlar. Ayrıca bizde

Süleymân'a daha da çok lütufta bulunduk deniyor. Bakara Sûresinde de Davud'un hâlinden bahs edilmektedir.

Kuş dili öğretildi, bu ne demek?

Kuş dili gönül âleminde dolaşan akıllarımız fikirlerimiz ise, bâtin âleminden gelen yani gökten gelen bilgileri çözümlenebilmek, yorumlayabilmek kuş dili işte. Dışarda uçan kanatlı civciv kuşlarının dili değil. Ama Süleyman (a.s.)a o da öğretildi. Onu da biliyordu. O ayrı fakat bu mertebeye gelen gönül âlemine ulaşmış olan İlâh-î hakikatleri çözecek durumda. Yani gelen hangi kanaldan geliyor? Hayalden, vehim kanalından mı geliyor? Rahmândan mı? Rahîmden mi geliyor ? Rabdan mı geliyor ? Yoksa ilâh-î Hakk kanalından mı geliyor? Bu kuşları da ayıracak durumda olduğu da burada belirtiliyor. Ona her şeyden verildi. Allahın açık bir fazlı keremi. ALLAHın fazlı keremidir mutlaka ama biz çalışmazsak kendimizi buraya hazırlamazsak bize ne fazl gelir ne kerem gelir.

Fazlı kereme sebep bizim çalışıp cezb etmemiz onları, o fazlı. Allahın fazlını cezp etmeye, çekmeye çalışmamız. Yani istihkak istememiz olarak hak etmemiz sebebiyle ancak olması mümkün. O da işte benî İsrâîl hükmüyle geceleri kalkıp ta zikrimizi, fikrimizi ibadetlerimizi yapıyorsak, teheccüt varsa vakit varsa kılıyorsak belirtilen günlük yaşantımızda tefekkürümüzü yönlendiriyorsak bu C. Hakk'tan fazl istememizdir. Yani lutüf istemek ve o istihkaka hak kazanmak demektir. Nasıl bir müteahhid belirli bir inşaata giriyor da belirli paralar milyarlar para alması gerekiyor ama temeli atmazsa o istihkak yok. İşte 1. katı çıkar, %10 istihkakını alır, 2. katını çıkar %15 istihkakını alır gibilerden. Gelen görevliler bakıyorlar ki o katlar yapılmayınca sözleşmeye uyulmamış, istihkak yok, donduruluyor. İşte bizde gönül binamızı kurmaya başladığımız zaman ki bu hangi kat oluyor? 9,5 katta.

10. kata ulaşmamız için oranın istihkakını almak için "huşira" toplamamız gerekiyor. Süleymân'ın mührü de var ya hani "yuzerun" onları zapt ediyordu. Yani toplu halde tutuyordu.

Soru:İstihkak bu yaptığımız amellerin karşılığı olarak mı lutüf ediyor C. Hakk? Talep ettiğimiz için çalışıyoruz. Vermesinin sebebi çalışmamız bir şeyler üretmemiz, kendimizi temizlememiz. Verdiği zaman, gelen o nâdide bir cevher ki, geldiği zaman temiz yerde misafir edilmesi lâzımdır. Biz burasını temizlemez isek o gelen değerli malı oraya koymazlar. Değerli bir şeyi kirli bir yere mikroplu yere koyar mı insân? koymaz. Güzel bir yiyeceği, koymaz. Şartı, veririm ama orasını temizlemen gerekir deniyor. Süleymân (a.s.) böylece ordusunu toplamış ve yola çıkmış olduğu haldeki bir seferinde ;

﴿١٨﴾ حَتَّىٰ إِذَا آتَوَا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ
يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطَمَنَّكُمْ سَلِيمٌ
وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٩﴾

(Hattâ izâ etev alâ vâdinnemli kâlet nemletün ya eyyühenemlü edhulû mesâkineküm. lâ yahtı menneküm süleymânü ve cünûdühu ve hüm lâ yeş'urûn.)

(27/18) "Ne zamanki, karınca vadisi üzerine geldiler, bir karınca dedi ki: Ey Karıncalar!. Yuvalarınıza giriniz, Süleyman ve onun askerleri farkında olmadıkları halde sizi ezmesinler."

"Hattâ izâ etev alâ vâdinnemli:" o vakti hatırla ki oraya ulaştığında, hattâ bir vâdiye ulaştı Süleymân (a.s.) ordusu ile birlikte. Vâdiye ulaştı vâdinin ismi neml karınca vâdisi idi.

İşte bizde gideriz, gideriz beni İsrail yol alır, gideriz bu karınca vadisine ulaşırız. Karınca vadisi ile ne demek istiyor? Karıncaların özelliği sistemli grup çalışması yapmasıydı. Bizde birey varlığımızda grup çalışması ne demek? Esmâ-ül Hüsnâ'nın hepsini birden, toplu birden faaliyete geçirmek demek. Her bir isimden bir hisse alarak veya bir hisse vererek o Esmâ-ül Hüsnâ'yı faaliyete geçirmek. Hani karınca duası derler ya. Orada eshabı kehf isimleride okunuyor. Bernuş, zebnuş, kıtmir diye. Aynı zaman da bereket duası. Gene o iseviyyet mertebesine doğru yol alındığında o mağarada çıkıyor insanın önüne. Karınca vadisine gelindiği zaman, "kalet nemletün": karıncanın bir tanesi dedi ki .

"Ya eyyühennemi:" ey karınca ahalisi
"Ed hulû mesâkineküm." Ey karıncalar vadisinde olan, karıncalar, meskenlerinize dahil olun girin. Yani çekilin, meskenlerinize çekilin dedi, karıncalardan bir tanesi. Neden bunu dedi? Süleymân ordusunun karşıdan geldiğini gördüğü zaman diğer karıncalar işte yuvalarında yahut yar kenarlarında, set kenarlarında olduğu için göremediler. Bir tanesi daha yüksek bir yere çıkınca Süleymân'ın ordusunu gördü. Niye girin meskenlerinize dedi? *Lâ yahtimenneküm Süleymânü ve cunüdühü ve hüm lâ yeşurun:* Süleymân ve ordusu bilmeyerek sizi ezmesin diye ikaz etti ordu gelmeden. Evleri toprağın içerisinde olduğu için evleri bozulmayacak helâk olmayacaktı. Sizi yarmasın, ezmesin, üzerinizden geçmesin. Onlar sizin hakkınızdaki bilgileri yoktur. Bilmeden basıp geçerler. Kahretme yolu ile değil. Farkında olmadan. Bu konuşmayı duyan Süleyman (a.s.) tebessüm etti. Güldü.

﴿١٩﴾ فَتَبَسَّمْ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي
أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ

أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ
الصَّالِحِينَ

(Fe tebesseme dahiken min kavliha ve kâle rabbi ev zi'ni en eşküre nimetekelleti en amte aleyye ve alâ vâlideyye ve en a'mele sâlihan terdahü ve edhilni birahmetike fi ibadikessâlihîn.)

(27/19) "Hz. Süleyman- Artık onun sözünden gülercesine tebessüm etti ve dedi ki: Yarabbi!. Bana ilham buyur, bana ve anama babama vermiş olduğun nimetine şükredeyim ve senin râzı olacağın iyi amelde bulunayım ve beni rahmetinle iyi olan kullarının arasına kat."

"Fe tebesseme dahikan:" tebessüm etti içinden güldü. Karıncanın bu sesini işitti gayben. Ordu bunun farkında değildi ve karıncanın iyi niyeti hakkında kendi kendine güldü. "Ve min kavliha" Bunun üzerine ve kâle, dedi Süleymân (a.s.) "Rabbi evzi'ni" Bana ilham et. "En eşküre ni'meteke" Senin verdiğin bu kadar nimete şükür etmekliğimi ilham et, yolunu göster. Daha güzel sana şükür edeyim. Çünkü büyük lütuflar içinde olduğunu biliyordu.

Burada karınca hakkında küçük bir izahet verelim

Hayli gittiler hattâ Vâdîi nemi üzerine vardılar demek olur. «Üzerine» denilmesi de inmek üzere yüksekten geldiğini iş'ar eder. Vâdîi nemi Şamda veya Taifde veya Yemende karıncası çok derenin ismi olduğu söyleniyor. Maamafih Karınca vadisi, karınca sahası gibi küçük hayvanat âlemini hatırlatıyor. Karınca, küçük hayvanatta

mesel olageldiği gibi kanatlı kısmı bulunmak i'tibariyle uçanlar cümlesindedir. Ve burada bu münasebetle zikr olunduğu söylenmiştir. Bu i'tibar ile hattâ, mantıkî tayre vukufun da bir gayesini ifade etmiş oluyor. Karıncalar bir çok hayvanat meraklıları tarafından tedkik olunmuş ve bir çok garaib, hikâye olunmuştur. Cem'ıyyetle yaşadıkları herkesin ma'lûmu olduğu gibi kuvvetleri ve mesâıyeri de ma'lûmdur. Kumanda ile hareket ettikleri ve yekdiğerine tebliğat yaptıkları ve postacıları ve müfettişleri bulunduğu kayd edilmiştir. Nasıl söylediklerini bilemezsek de her halde bir şey anlattıklarını biliyoruz.

*Burada şunu kayd edelim; karıncaları tedkik eden bir mütehasıs yuvalarının önüne bir şeker koyuyor, bir takımları bunu haber alıp yemeğe başlıyorlar, derken şekerin üzerine biraz rakı döküyor, bir kısmı kaçıyor bir kısmı yiyor,
Sh:»3668
serhoş oluyor, kaçanlara da yiyenlere de birer boya ile işaret ediyor, kaçanlar yuvaya haber veriyorlar, bir müddet sonra bir kalabalıkla gelip serhoş olanları öldürüyorlar.*

Bir başka yerde karıncaların yuvalarının ağzının güneyi gösterdiğini okumuştum.

Bu Âyet-i kerîmeyi tefsir okurken hocam bu karıncaların kuzu büyüklüğünde oldukları rivâyetini de söylemişti. Karıncaların özellikleri hakkında internet'ten çok geniş bilgiler alınabilir, Biz o zamanda yapılmış sohbetin aslına uygun olarak olduğu gibi aktarmata çalışıyoruz. Aynı mevzuun sohbeti bu gün olmuş olsa idi gene daha başka olabilirdi. Çünkü, yağmur aynı gibi görünür ama her yağmur başkadır. Sohbet'de her halin durumuna ve dinleyicisine göre başka başkadır.

"En'amte aleyye:" Benim üzerime verdiğin bu nimetlerime "Ve alâ valideyye:" yani Davud'a ve ailesine verdiğin nimetlere de, "ve en a'mele sâlihan terdahe" Yapmış olduğumuz Sâlih amellerden de râzı ol.
"Ve edhılni bi rahmetike:" bizi rahmetine dahil et.
"Fi ibadikes sâlihîn:" Sâlih kulların ile birlikte. Onlarla birlikte rahmetine dahil et. Bu nimetlere nasıl şükür etmemiz gerekiyorsa onu ilhâm et diye, bu niyazda bulundu. Karıncanın bu sözüne karşı. Neden? Çünkü o orada karıncanın sesini duymak bunlar çok büyük lütuflar dı. Bunlara şükür etmemi bana ilham et gaflette bıraktırmadan böyle niyaz etti. Bu neden oluyor, karıncanın Süleymân ordusunun sizi çiğnemesin içeri girin demesi

Süleymân ordusu: Esmâ-i İlâhiyye, onun içerisinde Cebbarlar var, Kahharlar var, karınca yiyen böcekler var. Farkında olmayarak bunlar sana zarar vermesin diye tabi karıncalara Süleyman ordusundan bir varlık zarar verirse o süleymân'a aksedilir. Suç Süleymân'a yüklenir ordu kumandanına yüklenilir. Sorumlu odur çünkü. İşte beni bu şekilde bir suçlamadan kurtardığın için diyor C. Hakk'a, ve bana haber verdiğin için nasıl şükür etmek lâzımsa bana ilham et diyor.

Burada bizim anlamamız gereken bizim şükrümüz değil Rabb'imizin Hamdi ile hamd etmesini öğrenmemizi isteyelim, bize onun yolunuda göstermekte ve Süleymân (a.s.) ordusuna neml vâdisini geçirdikten sonra belirli bir yere geldiklerinde konakladılar bu arada Süleymân (a.s.)

﴿٢٠﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهَدْيَ
أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿﴾

(Ve tefekkaddettayra fekâle maliye lâ erâlhüdhüd'e em kâne minel gâibîne.)

(27/20) " Ve kuşları gözden geçirdi de dediki: Bana ne oldu? Hüdüh'dü göremiyorum, yoksa kayıplara mı karıştı?"

"Ve tefekkaddettayra" Ordusunu teftiş etti Kuşlarını teftiş etti, "fekâle maliye lâ erâlhüdüh'e" Hüdüh nerede ben onu göremiyorum dedi. Hüdüh kuşu yok baktıki. "Em kâne minel gâibîn." Yoksa gayba gidenlerdenmi oldu? Gayp mı oldu? Kaçtı mı ordudan diye çevresine sordu ve konuşmasına devam ederek

﴿٢١﴾ لَأَعَذِّبَنَّ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَا أَدْبَحَنَّ أَوْ
لِيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿﴾

(Le üazzibennehü azâben şediden ev le ezbehenne hü ev le ye'tiyennî bi sûltanin mübin.)

(27/21) "Herhalde ona şiddetli bir azap ile azap ederim, veya onu boğazlarım, yahut bana apaçık bir delil getirir."

"Le üazzibennehü" muhakkakki ona azâb ederim eğer habersiz kaçmış gitmişse. Ordudan kaytarmışsa ve yahut "azâben şediden" hemde şiddetli bir azapla onu azab ederim. Ve yahut, "ev le ezbehenne hü" Ve yahut onu boğazlarım keserim. "ev le ye'tiyennî bi sûltanin mübin." Bana açık bir delil ile gelmeli makul bir mazaret ile gelmez ise ya onu öldürürüm ya da azab ederim.

﴿٢٢﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ
وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَّأٍ بَنِيَّ يَقِينٍ ﴿﴾

(femekese gayre baîdin fekâle ehattü bimâ lem tühit bihî ve ci'tüke min sebein yakînün)

(27/22) "Derken -Hüdhüd- çok geçmeden -geldi de- dediki: Ben senin bilmediğin bir şeyi öğrendim ve sana Seb'edan muhakkak bir haber ile geldim."

"femekese gayre ba'din" Kısa bir süre bekledi yani kesin karar vermeden bekledi. "Fe kâle" dedi ki; kim? hüd hüd. Çünkü ona haber verdiler neredesin seni Süleymân bekliyor gibi. Âyet-i Kerîme bu kadar teferruata girmeden kısa kısa ifadelerle belirtiyor. "Ehattü" ben ihâta, idrak ettim öğrendim yaşadım bir şeyler biliyorum. "bimâ lem tühit bihî." O öyle bir şey ki; sen onu bilemedin, diyor, hüt hüt kuşu. O güne kadar bütün yücelikler ile ilim verilmiş olan Hz. Süleymâna bu sözü söylüyor. Sen ona muhit olamadın anlayamadın, bilemedin. Senin ihata edemediğin bir şeyi ben ihata ettim. "ve ci'tüke min sebein yakînün"

Sebe'den

yakıyn gerçek bir haberle geldim ki sen o haberi bilmiyordun diyor. Koskaca bir peygamberin karşısına bir tarla kuşu çıkacak ki bazıları çaylak çavuş kuşu diyor. Kûr'ân ifadesi ile hüd hüd o da 9-9=99 demek. He: "Hüvviyyeti mutlaka" daki Hüvvivyet'in "hüd, hüd" şekliyle görünmesi. Oradaki "hüd hüd" O Hüvvivyet olmasa ben ihata ettim senin ihata edemediğini diyemez. O "de, dal" da onun delilidir. "Hüviyyeti mutlaka"nın zuhur mahalli olduğunun delili. Muhammed'de ki, dallar gibi Hüd hüd ün varlığına ve sözünün de delilidir.

Koskoca bir peygamber, insânlar ve kuşlardan o sözü söyleyecek bir baba yiğit olmaz. O söylüyor. Çünkü Hüvviyyeti mutlaka var kendinde cismi küçük ama mânâsı geniş. Süleymân (a.s.) geniş değil mi? Süleymân (a.s.) birçok şey verildi. Hüd hüd'e verilen onun yanında hiçbir şey değildir ama. Burada şunu bize söylüyor ki; bir kimse belki 100 mesele bilir ama küçük bir çocuk 1 mesele bilir. Ama 100 mesele içinde o, 1 mesele yoktur. 100 mesele bilen ona hörmet etmelidir o, 1 mesele için. İslâmın ilme

verdiği değerini göstermektedir. Kendini savunması, kendini savunmaz ise kellesi gidecek. Birazda cesaretini oradan almaktadır.

﴿٢٣﴾ اِنِّى وَجَدْتُ امْرَاَةً تَمْلِكُهُمْ وَاُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾

(İnnî vecedtümeaten temlikühüm ve ütiyet min külli şey'in velehe arşün azîmin.)

(27/23) "Muhakkak ben, bir kadın buldum ki, onlara hükümdarlık ediyor, ve kendisine her şeyden verilmiş ve onun için pek büyük bir taht da var."

"İnnî vecedtü" muhakkakki ben gördüm, buldum. Ben mevcut olanı gördüm. "imreaten" mevcut bir hanım gördüm. "temlikühüm" Onun bir mülkü vardı. "ve ütiyet min külli şey'in" Ona her şeyden ita edilmiştir. O kadar çok bahçeleri zenginlikleri de varmış ki "velehe arşün azîmin" Ayrıca onun büyük bir tahtı da vardı. (Oda büyüklüğünde)

﴿٢٤﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾

(Ve cedtühe ve kavmehe yescüdüne lişşemsi min dünillâhi ve zeyyene lehümüşşeytanü e'mâlehüm fesaddühüm anissebili fehüm lâ yehtedüne.)

(27/24) "Onun ve kavminin Allah'tan başka güneşe secde ettiklerini gördüm ve şeytan onlara amellerini süslemiş, artık onları yoldan sapıtırılmış, binaenaleyh onlar hidayete eremezler."

"Ve cedtühe" yine orada gördüm. "ve kavmehe" kavmini de gördüm, nasıl? "Yescüdüne" secde ediyorlardı. "lişşemsi" güneşe "min dünillâhi" Allahdan gayrı Güneşe ibadet ediyorlardı. "ve zeyyene lehümüşşeytanü e'mâle-hüm" Allaktan gayrı şeytan yaptıkları bu amelleri ziyetlendirdi. Sevdirdi. "fesaddühüm" onları döndürüyordu. "anissebili" doğru yoldan döndürüyordu. "fehüm lâ yehtedüne" Bunlar bu yollarından da dönmüyorlardı.

﴿٢٥﴾ أَلَا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تَعْلَنُونَ ﴿٢٥﴾

(Elâ yescüdüllâhillezî yuhricül hab'e fissemâvati vel ardı ve ya'lemü mâ tühfune ve mâ tü'linüne)

(25/25) "Allah'a secde etmemeleri için -böyle yapmış- o Allah'a, ki göklerdeki ve yerdeki her gizliyi -meydana- çıkarır ve neyi gizlediğinizi ve neyi de âşikâre yaptığınızı bilir."

"Elâ" ne oluyor ki; "yescüdüllâhillezî" niye Allaha ibadet etmeyelim. "yuhricül hab'e fissemâvati vel ardı" Semavat ve arzda gizli olan ne varsa hepsini çıkartıyor. Gizli olan ne demek. yere atılan tohum çıkartılıyor. gizliliği çıkartıyor. Semavati ve ardı: Semavat ve arzda gizliliği olan ne varsa hepsini çıkartıyor. Burada gizli demek yere ekilen bir tohum orada gizli yani atılıyor. Ama orada ölüp kalmıyor. O gizli olan bir başkası tarafından, tohum atıldığı bilinmediği halde o gizli olan tohumu çıkartıyor. Bunun gibi bünyesinde daha nice, nice gizlilikler olan toprağın bünyesinde gönlünde olan semavat ve arzda olan gizlilikleri dışarı çıkartıyor. "ve ya'lemü" gine o biliyor. "mâ tühfune ve mâ tü'linüne" onların veya sizlerin gizledikleriniz veya açıkladıklarınızı biliyor. Toprak ve

içinde ve semâvat'ta gökyüzünde olan her şeyleri o biliyor. E.. bu Allah'a niye ibadet etmiyorlar, etmiyelim? orada soru mevzu gelip.

﴿٢٦﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾

(Allahu lâ ilâhe illâ hüve Rabb'ül arşil azîm)

(27/26) "Allah, o büyük arşin Rabbidir ki, ondan başka ilâh yoktur."

"Allahu lâ ilâhe illâ hüve Rabb'ül arşil azîm" İşte o Allah öyle bir Allah ki Allahu: Hu olan Allah Lâ ilâhe, başka ilâh yok. İllâ ancak. Hüve Rabbül arşil azim: Sonsuz arşül azimin rabbi olan Hu olan Allah var.

3. kaset 26.09.2003

**Eüzübillâhimineşşeytânirracîm
Bismillâhirrahmanirrahîm.**

Yeniden hatırlayabilmek için, 15. Âyetten tekrar edelim.
Ve verise Süleymânü Davude
Davut as yeryüzünden ayrıldıktan sonra oğluna C.Hak Davut as mın mirasını bıraktığını haber vermekte .
Verise -yevrusu- versen-varisun- mevrusun- Kuş dilinde
Verise: varis oldu Süleymân'a
Davut as mın 18 oğlu olduğu söyleniyor. Buna rağmen maddi manevi miras Süleymân (a.s.) ma kalıyor.
Süleyman: 190 nı veriyordu. 19 İnsân-ı kâmil idi.
Süleymân (a.s.) İnsân-ı Kâmil olduğunu bu sayı da teyit etmektedir. Yalnız buradaki İnsân-ı Kâmil'in Hakikati muhammediyye mertebesindeki İnsân-ı Kâmil mi, yoksa o gün kü İnsân-ı Kâmil mi? Bu sözü de açalım. Kâmil insân mı? İnsân-ı Kâmil mi.? İnsân-ı Kâmil olarak ifade ediliyorsa da aslında Kâmil İnsândır. Çünkü İnsân-ı Kâmil

ismiyle bir sûret insân'ın ismi olması mümkün değildir. Zuhur mânâ da alır ama genel mânâ da alamaz.  nk  C. Hakk bütün bu  lemleri İnsân-ı kâmil ismiyle halk etti. Yani  lemlerin aldığı isim İnsân-ı Kâmil'dir.  lemlere verilen dünya, ay, yıldız, m kevvenat, 7 kat sem vat bunların toplu halde aldığı isim İnsân-ı Kâmil'dir. Bu genel mânâ da olan İnsân-ı Kâmil'in nokta zuhur mahalli ise Kâmil İnsân. Aradaki fark bu. yani bütün âlemlerin ismi İnsân. İ. K. "ne var âlemde o var  demde" h kmiyle insânda zuhur etmesi ve bu zuhurun en kemalli, geniş zuhur ettiği mahal Kâmil İnsân'dır. Buradaki kemâlât Süleymân mertebesindeki kemâlât'tır. Muhammediyyet mertebesindeki mutlak kemâlât değildir. Ancak İnsân-ı Kâmil olarak Hz Rasûlüllah'a diyebiliriz. O istisna  nk  Zâten onun zâhir bütün âlemlere rahmet olması bize bildirdiği gibi, zâten İnsân-ı kâmil olduğunu göstermektedir. "*Sen olmasaydın, olmasaydın bu âlemleri halk etmezdim.*" denmiştir. "*Seni bütün âlemlere rahmet olarak gönderdim.*" Diyor. C. Hakk.

M kevven tın sahibi bunu böyle diyorsa bize ne düşer ki, o mertebeyi o vermiş ona. Ayrıca ona da bir Şey verdiği yok. Oyle bir Şey yok zâten. Kendinin o mertebede. O isimle zuhuru var, biz onu daha kolay anlayalım diye bu rahmeti bahŐetti. "*Heze min fazlı rabbî.*" Başka türlü anlayamazdık zâten. Davud'a Süleymân-ı biz mirascı yaptık. V ris ettik. Ve k le Süleymani (a.s.) Dedi ki ne zaman? kendisine bu ver set bırakıldıktan sonra. Davud (a.s.) ortadan ayrıldıktan sonra, Süleyman (a.s.) a bütün onun varlığı kaldıktan sonra. Bir gün Davut (a.s.) -Ya Rabbi bana izin verde senin için bir beyt yapayım diye niyaz ediyor. Sana ibadet etsinler diye büyük bir beyt yapayım. Beytül makdis'in yapılmasının kendisine verilmesini istiyor.

Cevap;

-Ya Davud senin elin kana bulandı. Eli kanlı olanda bana

ibadet yeri yapamaz. Kanlı elden bana ibadet yeri yapılamaz diye cevap geliyor. Ama üzülme senin neslin den gelen oğluna bunu vereceğiz diyor. Peki Davud (a.s.) mın eli kanlı olması neden? Calutla savaşmıştı. Bu tabii bir savaş neticesinde kasti değil. Kendilerini koruma yönün de kavga ettiklerinden. mazur. Yani haklı olarak insan öldürdüğü için dahi. "Benim mescidimi sana yaptırmam" . Sen madem bu arzudasın oğluna yaptıracam. diyor. Senin nesline bunu yaptıracam diyor. Mescid yaptırılıyor. Kûr'ânda İsrâîliyyetten geçen hikâyeler vardır. Neden? Yahudi âlimleri İslâm olunca kendi bildiklerini yani Tevrat'tan aldıklarını veya rivâyet olarak kendi öğrendiklerini Kûr'ân'da geçen beni İsrâîl peygamberleriyle ilgili mevzuları tefsir ederken kendi bildiklerini de araya koyuyorlar. Bir çok hikâyeye uydurma ve sahih, İsrâîliyyat'tan geçmiş olanlar vardır.

Mantiği öne aldığımızda ne Süleymân peygamberin, ne de Belkıs'ın tahtının gelmesi mümkün. Ne Süleymân (a.s.) mın ordusuyla bulutlar üzerinden gitmesi mümkün. İçinden çıkılmayan haller karşısında Allahü âlem deyip, hali üzere ne kabul ne de red hali üzere terk etmek gerekiyor. Oralarda vakit geçirmeyelim. Bilgilerin daha sağlamını alalım. Bunun üzerine dedi ki; "Ya eyyuhen nas," Benî İsrâîl demiyor. Onları kavim olarak görmüyor. Onları İnsân olarak görüyor. Peygambere bu yakışır. "Üllimna:" Bana talim ettirildi. Mantık ettirildi. Konuşmak biz mantık dediğimiz zaman düşünceyi anlarız. Nutk etmek, konuşmak demek. Kuş dili bana talim ettirildi. Ben yaptım demiyor, bu iş bana öğretildi. diyor. Ben talim ettim, ben yaptım, ben öğrendim demiyor. Bu iş bana yaptırıldı, diyor. Yani bunun öğrenilmesi bana ait bir şey değil, bana verildi bu diyor. Benim çabamla olmadı, diyor. O zaman bu iş kolaylaşmış oluyor. Ben çalışarak bunu kazanmadım. Çalışarak kazanmanın, mümkünü yok. Çünkü öğretici lâzım. Zâhiren hoca lâzım. Daha evvelce böyle hoca yok,

şimdi de yok. Bir ona verilmiş ve her şeyden de verildi. Ozaman zâhir bâtin ayırmadan mal, mülk, saltanat, her şey o gün var diye bilinen ne varsa; hatta gelecekteki şeylerden de verildi. İşte o tahtın gelmesi, gitmesi onun üzerinde bazı özel hallerin oluşması, gelecekle ilgili idi. Ona daha verilen şeyler normal insanlara belki 1000 sene sonra verildi. Onu belirtmek istiyor. "İnne haza le hüvel fadlül mübîn" Allahın bana vermiş olduğu çok açık bir lutuftur. Bir sâlik mertebesi Süleymân'a geldiği zaman C. Hakk ona ne gibi lutuflarda bulunduğu bu Âyet-i Kerîme ile de sabit olmaktadır. Süleymân kuş dili bilir dediler. Süleyman var Süleymandan içeri. İşte içerdeki Süleymâna ulaştığımız zaman bu lütuflar bize gelmekte. Ama dışarıdaki Süleymânla biz haşir neşir oluyorsak, dışarıdaki Ahmet, Mehmet isimlerimizle O zaman bunlar dışarıya kadar veriliyor.

Ama ne zaman 9. mertebe Mûseviyyet hakikatini idrak ettiğimizde Mâsâ (a.s.) verilen, daha sonra da ona verilecek olan bu hakikatler - Mûseviyyet mertebesi gelmeden daha bir çokları veriliyor. Ve her şeyden verildi. Hiç bir şey ayırmadan. Bu niye böyle Hakikati Muhammediyye yi idrak edebilecek kabiliyete eriştirildi, demek oluyor, burada çünkü o her şeyden verilmemiş olsa bu mertebede Hz. Muhammed'e dayandığımız zaman, onu alıcı imkânlar bizde olmamış olacak. İşte burada o açılımlar, daha başlıyor. Ona hazırlık için verilen lütuflar olduğu anlaşılıyor.

﴿١٧﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ
فَهُمْ يُوْزَعُونَ ﴿﴾

(Ve huşira li süleymâne cünüdühü minel cinni vel insi vettayri fehüm yüzeune.)

(27/17) " Ve Süleyman için cinlerden ve

insanlardan ve kuşlardan ordular toplandı. Artık onlar bir düzen, üzere sevkolunuyordu."

"**Ve huşira**" toplandılar. Süleymân (a.s.) tarafından bu toplama gücü verildi. Süleymân için toplandılar, toplatıldı. "**cünüdühü**" asker olmak için toplandırıldı. bunlar nelerden? "**minel cinni**" cinlerden, "**vel insi**" insanlardan "**vettayri**" kuşlardan,, "**fehüm yüzeune**" Süleymân bunları zapt ediyordu. Mertebeli Süleymân olan bir kimse bu orduyu aynen kendi bünyesinde zapt ediyor. zapt edebilme gücüne sahip oluyor. Bakın daha evvelki peygamberlerin hayatından bahs ederken cinnî ordusunu bir varlığı yokdiye haber yok.

Süleymân (a.s.) ordusunda cinlerde vardı. Gece uykularımız kaçmasın cinlerden bahs ederken. Ormanda yaşayan varlıklar, taşlar, insanlar, hayvanlar gibi aynı o düzeyde olan varlıklardır. Ama onlar meşhur olmuşlar biraz gizlilikleri yönünden bizi korkutuyorlar. küçücük te olsa onu tanımadığımız için çok büyük zannederiz. Ama bildiğimiz için ona göre tedbirimizi alırız ve o bizi korkutmaz. Diğeri bilmediğimizden meçhulluk şüpheye götürür, Huzursuz eder insanı.

Demek ki o mertebede bunlara da ihtiyaç var ama hüküm altında tutaraktan. Neden C. Hakk bütün varlığı insâna musahhar teshir etti ya, sihirledi ya işte bu mertebede bunlar açığa çıkıyor. Süleymân (a.s.) mertebesinde cinnî varlıkların insânın hükmü altında olduğunu açık olarak beyan ediyor. O zaman bizim onlardan korkmamız diye bir şey söz konusu değildir. Onlar bizim askerlerimiz oluyor. İnsânlardan da askerlerimiz oluyor. Peki bunlar hangi askerler Haa insân Askerleri demek esmâ-ül hüsnâ'nın zuhurları Sûretleri demektir

Cinnî askerler demek onlar da Esmâ-ül Hüsnâ'nın birer sûretleridir: Aziz, cebbar, mütekebbir Esmâları'nın sûretleri cinnîlerdir. İnsânlar ise selâm esmâsı'nın başta olmak üzere bütün Esmâ-i İlâhiyye'nin zuhurları işte bütün bunlar bizim askerlerimizdir.

Hayvanlardan, uçan kuşlardan, diyor. Uçan hayvanlardan onlar hangisidir C. Hakk, Esmâsı'nın, hay Esmâsı'nın değişik şekillerde bizdeki zuhuru olan tay: uçan - tayeran eden -yani aklımızda olan hayallerin kuşları. İşte hüd hüd de bunlardan başlıcaları. Anlaşıyor mu? Süleymân'ın orduları . Bunların hepsi bizde var. Zapt ediyordu bunları Süleymân (a.s.) Bizde de gerçekten Süleymân'lık varsa, o Süleymân'ın mührü varsa, vuruyoruz Süleymân'ın yüzüğündekileri onların üzerine - dabbetül arzda gelecek-Süleyman'ın mührü varmış o dabbede, o mührü vurduğumuz zaman o mührün dışına çıkacak hiçbir güç yok. Ben yapmam, etmem diye orduya dahil olmam diye hiçbir ferdin red etmesi mümkün değil İşte bizde bu içerdeki Süleymân-ı faaliyete geçirdiğimiz mertebede içerde bulunan bütün bu mevcut bilinen bu orduya hakim olmuş olmakta. Bunun karşısında Belkısın ordusu, yani nefsin ordusu dayanabilir mi? Dayanamaz.

(Hattâ izâ etev alâ vâdinnemli kâlet nemletün ya eyyühennemlü edhulû mesâkinüküm. lâ yahtı menneküm süleymânü ve cünûdühu ve hüm lâ yeş'urûn.)

(27/18) "Ne zamanki, karınca vadisi üzerine geldiler, bir karınca dedi ki: Ey Karıncalar!. Yuvalarınıza giriniz, Süleyman ve onun askerleri farkında olmadıklar halde sizi ezmesinler."

Ordusuyla birlikte karınca vadisinden geçecek. Bizde geçeceğiz. Belki geçiyoruz, belki geçtik ya farkında

değiliz. Ama bu Âyet-i Kerîmeleri okursak onun şuuruna ermiş oluyoruz. Meselâ gecenin birinde zikr yapıyorken belki bu hali yaşadık. Karınca vadisinden ya Beni İsrâîl hükmüyle gece yürürken geçtik ama bilincinde olmadık. İşte bunları bilirsek seyrü sülûk içerimizde o vadiden geçmiş oluyoruz. Belki gündüz geçiyoruz o vadiden. Karın canın özelliği: Çok çalışkan, sistemli çalışması idi. Yazdan daha kışlığını hazırlaması idi. Yazdan daha kışlığını hazırlaması: âhiretten evvel dünyada âhiret için hazırlık yapmak demek NEML:120 sayısını veriyordu.50+40=90 da veriyordu. 12, 9'un kemâlâtı aslında o karıncalardan 1 tanesi yuvanıza girin dedi. Süleymân'ın ordusuyla yola çıkması demek. Kişinin üzerinde bazen nefsinin ağır basmakta olduğu ve o da iç bünyesindeki güçlerini toplayarak nefsiyle mücadele etmeye başlaması.

Ey karıncalar ordusu, yuvalarınıza dahil olun, dedi. Yani orada bir kavga gürültü olmakta, namaz kılacağız, t.v. filmi seyr edeyim (Belkıs çıktı ortaya), sonra kalkarım. Kişi iç bünyesinde bunları yapmakta. Süleyman orduyu toplamazsa, Belkıs yendi. Böyle bir savaşta bizde karınca gibi çalışkan, aklımızın fikrimizin bir kenarında olan bu çalışmalar. Diyorlar ki 2 tarafın çatışması altında ayaklar altında kalırsınız. biraz kenara çekilin. Yuvalarınıza çekilin. diyor. neden? O düşünceler bozulmasın muhafaza edilsindiye. Selâmet geldiğinde tekrar hayata geçip birer, kendilerine birer ilmi elbise giyip vücût bulup orduya katılsınlar diye insan dediği bunlar. Süleymân ordusuna dahil olsunlar

Yani Süleymân'ın askerleri sizi çiğneyip ezmesinler. Kişi de bir seri birtecelli olur, dışardan gelir içeriden gelir, bir kavga olur ona karşı kendini müdafaa etmeye çalışır. Karşıdan gelen kötü bir tecelli içerisinde onu daha fazla zorlamamak için yumuşak karşılamaya başlar. Bazen sert karşılaşmamaya başlar. İşte bu sertlik arasındaki dimağda

olan karınca gibi çalışan faaliyette olan düşünceler bu arada ezilmesin diye uçup gitmesin ölmesinler diye. Ey karınca ahali, Ey tefekkür hali biraz geriye çekilin. Çünkü o kavgada tefekkür olmaz. O kavga esnasında fikir yapımız çalışıyorsa ezilir gider onlar bir işe yaramaz. Ezildikten sonra da, ölmüş olurlar, çok faydaları olmaz. O yüzden biraz geriye çekilin. Kendinizi koruyun. Sonra ortaya çıkarsınız. Ortalık sakinleşince vadi dediği bu vadi bereketli yerler demek. Akıl, tefekkür bereketli yerlerde yaşıyor. Onlar bilmeden bu işi yapabilirler şuuruları yokken Süleymân ordusuyla savaşa giderken, nefis mücadelesi yaparken farkında olmadan bu düşünceleri ezer diye geriye çekiliyor. Süleymân (a.s.) gönül hilâfet mertebesi, içinde yaşadığı bu hali hissediyor, duyuyor. Yani yaşıyor. Bu sahneyi kendi içinde yaşıyor. Aklın bu düşüncesine tebessüm ediyor. Kendi kendine tebessüm ediyor. Kendinde oluyor hepsi. O bilgiler lâzım olacak ona şöyle diyelim. O bilgiler lâzım olacak ona şöyle diyelim. not alıyorsunuz şimdilik diye. Aklınıza bir şeyler geldi diyelim. Not alıyorsunuz şimdilik diye ama öyle bir tecelli oluyor ki kâğıt ve kalemi elinize alıp da, o tefekkür gelen şeyleri kayıt edemiyor.

Onların başında olan yahutta o zaman siz şimdilik geriye çekilin de o sen darp hali neyse geçince ortaya çıkarsınız. kağıda dökülürsünüz diyor. İşte bunların hepsi insanda yaşayan haleti ruhiyyelerdir.

(Fe tebesseme dahiken min kavliha ve kâle rabbi ev zi'ni en eşküre nimetekelleti en amte aleyye ve alâ vâlideyye ve en a'mele sâlihan terdahü ve edhîlni birahmetike fi ibadikessâlihîn.)

(27/19) "Hz. Süleyman- Artık onun sözünden gülercesine tebessüm etti ve dediki: Yarabbi!. Bana ilham buyur, bana ve anama babama vermiş olduğun nimetine şükredeyim ve senin râzı olacağın iyi

amelde bulunayım ve beni rahmetinle iyi olan kullarının arasına kat."

Rabbim ana, babamı, beni iyi kullarına al Demin söylediğim manâlar da beni Muaffak kıl. Böylece yola çıktılar, bir yere geldiler. Ordugah kurdular Hayvanlardan, kuşlardan, koyunlar rızık için. Hayvanlardan bazılarını alıyorlardı bazı hayvan sesleri güzel duyar. bir düşmanın geldiğini duyar meselâ onları alıyor. Hüd hüd kuşları çok yüksek uçarak yeraltındaki suyun varlığını görüyormuş. Bu günkü peyklerin hali bu. Hüd hüd geliyor ki beni de orduya al. Sülaymân (a.s.) diyor ki seni orduya alırım amma ki senin ne marifetin var. Ben marifetlileri orduya alırım diyor. Bunun üzerine hüd hüd.

Efendim ben çok yüksekten uçarım, suyu görürüm. Senin çölde en çok suya ihtiyacın vardır. Orada bulunan karga da varmış. Hasetinden yalan söylüyor o diyor. Niye?-O yükseklerde olan suları görüyorum diyorsa da niye daha aşağıda olan kapanları, tuzakları göremiyor da tuzaklara kapılıyor, diyor. Bunun üzerine.

Süleymân! bak hüd hüd, ne diyor karga diyor.

-Doğru söylüyor ama, diyor Yukarılardaki suyu görürüm

-Niye tuzaklara tutulurum?

-Peki niye tuzaklara tutulursun?

-Eğer kader benim gözümü bağlamışsa ben o tuzakları göremem. O tuzakta can vermem mukadderse onu göremem. Yoksa onu da görürüm, diyor. Mantıklı cevap verdiği için onu da orduya alıyor. Konyalı Mehmet VEHBİ Efendinin (Hulâsat-ul Beyan) kitabından alınan -burası sebe-kahtan-kahtan neslinden sanaya 3 konak mesafede merip şehrini bina eden şahsın ismidir sebeye saba melikesi dedikleri o yer. Hüd hüd-ü yola çıkarılımda buraya öyle bakalım.

(Ve tefekkaddettayra fekâle maliye lâ erâlhüdhüd'e em kâne minel gâibîne.)

(27/20) " Ve kuşları gözden geçirdi de dediki: Bana ne oldu? Hüdüh'ü göremiyorum, yoksa kayıplara mı karıştı?"

Kuşları teftiş etti. Yani ordugâhı kurdukları zaman teftiş etti. Ne olduki, bu hüd hüd kuşuna ki ben onu göremiyorum. Ordugâhta yok. Yoksa uçtu gitti mi? Gayba mı karıştı? kaçtı mı?

(Le üazzibennehü azâben şedîden ev le ezbehenne hü ev le ye'tiyennî bi sûltanin mübîn.)

(27/21) "Herhalde ona şiddetli bir azap ile azap ederim, veya onu boğazlarım, yahut bana apaçık bir delil getirir."

İzinsiz kaçmışsa onu boğazlıyacağım. Veya bana açık bir delille gelecek. Suyu ihtiyacı olmuş. Hüd hüd kuşu nerede diye soruyor. Bakıyor ordugâhta yok. Döndüğünde bana haber verin. Ona azap edeceğim. Açık bir delille gelmişse o zaman vaz gececeğim.

(femekese gayre baîdin fekâle ehattü bimâ lem tühit bihî ve ci'tüke min sebein yakînün)

(27/22) "Derken -Hüdüh- çok geçmeden -geldi de- dediki: Ben senin bilmediğin bir şeyi öğrendim ve sana Seb'edan muhakkak bir haber ile geldim."

Kısa bir süre bekledi. Hüd hüd kuşu geldi dedi ki, İhata ettim. muhit oldum senin bilemediğin muhit olmadığın bir şeyi ben öğrendim. sana geldim. Sebe'nin ve nebe'nin, Sebe'nin yakın haberi ile sana geldim dedi. Geldiği zaman dosdoğru bir haberle Hüd hüd'ün oraya gitmesinin sebebi, *Konyalı Mehmet Vehbi Efendinin "Hulâsatul Beyan " 10. cilt Hazin-Beydavi ve Nisaribirunun beyanına göre şöyledir.*

Süleymân (a.s.) beyti mukaddesin binasını tamamladıktan sonra hacca niyet eder. Askerleri ile beraber Mekke-i Mükerreme'de hacc edasından sonra bir gün sabah vakti yemen cihetine hareket eder. Ve öğleden sonra üzerine gelip manzarası gayet güzel lâtif bir arz, yer görür. Görünce namaz kılmak için indi. Yani orada bir ordugâh kurdu. Fakat su bulamayınca namaz kılmak için indi. Fakat su bulamayınca Hüd hüd-ü aradı. Hüd hüd-ü bulamadı. Halbuki hüd hüd su araştırmasına memur idi. Bunun için kızıyor. Meğer hüd hüd havaya doğru cevelân ettiğinde, yükseldiğinde gayet güzel bir bahçede kendi gibi bir hüd hüd-ü görür. Cins bu çekiyor, bahçe içinde, görüşmek için hallerini sorarlar. İkisi de anlatır. Sen neredensin, nerelisin gibi aralarında konuşurlar. İkisi de anlatır. Şöyle, o bahçe içindeki yerli olan Hüd hüd'e sorar. Gelen Hüd hüd sorar buraları nereleridir?

-Burası bir melikenin bahçeleridir.

-Yerli hüd hüd anlatır. Burası bir Melikenin bahçesidir. Çok güzellikleri vardır. Çok zengindir. Hatta onlar Güneşe taparlar. Bütün orada ne varsa anlatır ona. Bu sefer yerli hüd hüd muhacir Hüd hüd'e sorar sen nerelisin?

-O da Hz. Süleymân'a tabi olduğunu söyler. Hz. Süleymanın ordusunun şaşaası'nı anlatır. İşte bu haberi aldıktan sonra döner Hüd hüd kuşu. İşte senin bilmediğin bir şeyi ben öğrendim. Senin ihata edemediğin bir şeyi ben öğrendim. O yüzden geç kalır. Oralarda eğleştiği için . Bu hadise bakın Süleyman (a.s.) mın nefsinin hakir görmesine ve ilmi gayet az addetmesine tenbih vardır. Senin ihata edemediğin bir şeyi ben ihata ettim. Öyle derler bir kuş Süleymân'a haber verdi. Yol gösterdi derler. İnsan nereye gelirse gelsin ilmiyle gururlanmaması lâzımdır. Tabi ki tevhid ehli böyle bir şey yapmaz. Ama Âlim diye geçinenler, profesör diye, bu halin içine düşerler. Ama küçük bir çocuk, bir sual sorar ona.

Çıkamazlar işin içinden ayrı konudur. Onun ilmi zâhirî'dir. O çocuk ona bâtin'dan bir kelâm söyler. İçinden gelerek safiyetinden haktan bir soru sorar. Çıkamaz içinden. İşte Süleymân (a.s.) a her ne kadar her şeyden ita verildi. Ordugâhında bütün varlıklar, insânlar, kuşlar, cinlerden hayvanlar verildi. Ve onlara hâkim oluyordu ama hüd hüd'ün bildiği şeyi bilmiyordu işte bu şekilde kendisinin zengin olduğunu düşünürken bir kuş karşısında âciz kalınca kendisinin aslında fazla bir şey bilmediğini neden? Çünkü 9. mertebede olduğu için Muhammediyet mertebesi'ne ulaşamadığı için o mertebede o ilmin sonu, genişliği olmadığı belirmesidir.

Böyle demesi tarafı İlâh-î'den kendine bir tembihtir. Nasıl ki mûsâ (a.s.) kavminden Sâmirî'nin mûsâ (a.s.) kavmi için senin kavminin müşahade etmediği bir şeyi ben müşahade ettim diyerek çölde gördüğü atlıyı ifade etmesidir.

Bakın mûsâ (a.s.) in yanında yetiştirdiği. Yetiştirdiği sâmirî isminde bir zat vardı. Bu hem ilim adamı hem de san'atkâr, altın işleyici sarraf, kuyumcu ayrıca altın dökücüydü. İşte o bu bilgiyi bildiği için o buzağı heykelini yaptı ve mûsâ (a.s.)ın senin kavminin bilmediği görmediği bir şey gördüm ben dedi. Bakın orada mûsâ (a.s.) in kavmi âciz kalmış oldu. Onun yanında Ve mûsâ (a.s.) in kavmini tescil etti. Yönlendirdi yani o kadar bir akla sahip. Neymiş o kavminin göremediği. İşte bir gün sahraya çıkmış, gezintiye etrafı işte müşahadeye çıkmış. Bakmış ki siyah bir atlı geliyor. Ama atlı bir zıpladığı zaman 90-100 adım birlikte atlıyor. Ayağının deydiği yerden yeşil otlar ve hayat oluyor. Ayağının deydiği yerde 'hay'ismiyle hayat devam ediyor, çıkıyor. Fıskırıyor. Bunda diyor bir iş vardır. Hemen oradan bir avuç alıyor. Meğer Cebrâîl (a.s.) miş o giden. Bakın kavminin göremediği bir şeyi gördüm. Ben diye o günün müşahadesini anlatıyor. müşahade ehli

olduğunu anlatıyor. Bir avuç kumu yeşil otlanmış kumu buzağı heykelinin içine atıyor. Orada 'hay' Esmâsı var. Ve buzağı heykeli bütün vurduğu zaman, üzerine madeni bir ses çıkarması lâzım gelirken, aynen bir buzağı gibi "eöeöe" diye böğürüyor. Buzağı sesi çıkıyor. Neden? Hay ismi var orada. Yani madene hayat vermiş oluyor. Tamamiyle değil ama sesi cihetinden, sesi yönünden. Tabi bu ayrı bir konu ama biraz benzerliği olduğu için söyledim. Hüd hüd küçük bir kuştur. Nefsi emmâreyi ifade eder. Uçar olması hayal ve mânâ âlemine ulaşması demektir. Her şey eğer yerli yerinde kullanılırsa sana fayda sağlar. Nasıl hüd hüd bir akrabası olan güvercin, o cinsten uçarlardan Sevr mağarasından Hz. Rasûlullah'ın ve Hz. Ebubekir Sıddıkı bir örümcek ile korumuştur. Ve hüd hüd ve güvercin nefsi emmâre'yi , örümcekte nefsi emmâre'yi ifade ederken ama bunlar eğitildiği zaman, nefsi emmâre oldukları halde, insâna ne büyük yardımı olduğu açık olarak ortaya çıkmaktadır.

Hz. Resûlullah'a bakın bir örümcekle bir güvercin yardım etti. Hz. Allah aciz miydi onu orada bir sebeple halk etsinde olsun. Ama sebepler gerekli idi. Onlar orada olmasaydı içeri gireceklerdi. Onlara bir ters mantık yürüttü. Bunlar, onlar, orada ise buraya girmemiştir gibi. Alemlerin Sûltan'ını bir örümcekle bir güvercin korudu. Süleyman (a.s.) da bir Hüd hüd kuşu haber getirdi. Çok uzaklardan. Yani C. Hakk dilerse âciz bir mahlûkunu bir büyük var ettiği birini, o âciz mahlûka mahkûm ediyor. Tersini söyleyelim yardımcı oluyor. Şimdi Hüd hüd sıradan bir kuş değil Çünkü irfaniyetli bir kuş. Kuşun irfaniyeti olur mu? Ayrı Ama bizdeki gönül kuşu ise eğer, irfaniyetli olur. Neden? biz onu eğitirsek irfaniyetli olur. İrfaniyetli

olduğunu nereden anlıyoruz? Âyetlerin seyrinden. Bak kuşla konuşuyor. Oradan haber alıyor. O memleketten Kendini halini anlatıyor. Bunlar bir bilgi ve irfaniyet meselesi. Bunlar bir sistem neticesinde olan şeyler. İşte bizde Hüd hüd kuşunu mânâ âlemine yani hayal âlemine uçurduğumuz hüd hüd kuşunu güzel bilgilerle techiz edersek bize gönül âleminden haber getirir. Nefsi emmâre olduğu halde eğittiğimiz sürece. Eğer eğitilmezse cin âleminden, nefis âleminden haber getirir. Eğer eğitirsek kanalını güzel yönlendirirsek o radarın, o bize, doğru haberler getirir. Bir insân eğitim neticesinde nefsi emmâresinden de en güzel şekilde faydalanır. İşte onu öldürmek yerine, terbiye edip, ondan fayda sağlamalıyız ki bizim gücümüz artsın.

3.KASETİN 2. YÜZÜ

Akşam 26.9.2003 Cuma gecesi.

Şimdi, daha evvelce kaldığımız yerden devam edelim.

﴿٢٧﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾

(Kâle senenzuru esadekte em künte minelkâzibîn)

(27/27) "Hz. Süleymân Hüd'hüd'e dedi ki: *Baka-
cağız, doğru mu söyledin yoksa yalancılardan mı
oldun?..*"

﴿٢٨﴾ اذْهَبْ بِكِتَابِي هَذَا فَاَلْقَهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ
﴿٢٨﴾ فَانظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

(İzhep bi kitâbî heze feelkîh ileyhim sümme tevelle
anhüm fenzur mâzâ yerciûne.)

(27/28) "Bu mektubumu götür, hemen onlara bırak, sonra onlardan çekil de bak ki, neye vuracaklar?."

Onların halini müşahede et. Bakalım bu hususta ne diyecekler. Bunun üzerine mektubu alan Belkıs dedi ki;

﴿٢٩﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأَى الْأُلْقَى إِلَى كِتَابِ
كَرِيمٍ ﴿٢٩﴾

(Kâlet ya eyyühel meleü innî ülkıye ileyye)

(27/29) "Hükümdar olan kadın- dedi ki: Ey ileri gelenler: şüphe yok ki bana çok şerefli bir mektup bırakıldı."

﴿٣٠﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾

(İnnehü min Süleymâne ve innehü bismillâhirrah-mânirrahîmi)

(27/30) "O muhakkak ki, Süleyman tarafından ve şüphe yok ki o: "Rahman, Rahîm olan Allah'ın ismiyle" -başlanarak yazılmıştır.-"

İşte Kûr'ân-ı Kerîm'in 114 üncü besmelesi burada Neml Sûresine dahil edildi. Tövbe Sûresinin başında besmele yoktur. O Sûresi'nin başındaki o besmele neml Sûresi'nin içine dahil edilmiştir. Niye dahil oldu. Eksik olmasın diye. Bunun ne sebebi var. Birçok sebepleri var. Mektubun başı Rahmân ve Rahîm olan Allahın Süleymanlık mertebesinden size hitabıdır. Aslı odur. Mektubun devamı yazıyor. Yani bu mektubu aldıktan sonra

﴿٣١﴾ أَلَا تَعْلَمُوا عَلَيَّ وَأَتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾

(Elâ te'lû aleyye ve'tünî müslimîne)

(27/31) "öyle ki:- Bana baş kaldırmayın ve bana müslümanlar olarak geliniz."

﴿٣٢﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا أَفْتُونِي فِي أَمْرِي
مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّى تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾

(Kâlet ya eyyühel meleü eftünî fî emrî mâ küntü katıatün emran hattâ teşhedüni)

(27/32) "Dedi ki: ey ileri gelenler!. Bu işim hakkında bana fetva veriniz. Siz hazır bulununcaya kadar ben bir işimi kestirip atmam."

Kâlet: kadın melike dedi

ya eyyühel meleü: ey benim ileri gelenlerim, makam mevki sahiplerim.

Eftunî: bana yol gösterin, **fî emrî:** bu iş hakkında tecrübelerinizden söyleyin..

Süleymân'ın mektubu okundu. Ne yapmamız gerekli.?

Mâ küntü katıaten emren hattâ teşhedüni:

Aranızda iştişare edin, bana yardım edin. bunun üzerine ordu sahipleri.

﴿٣٣﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةً وَأَوْلُوا بِأَسْ شَدِيدٍ
وَالْأَمْرُ إِلَيْكَ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾

(Kâlû nahnü ülü kuvvetin ve ülübe'sin şedidin vel emru ileyke fenzurî maza te'mürîne)

(27/33.) "Dediler ki: Biz kuvvetli kimseleriz ve zorlu savaş erbabıyız ve emir sana aittir. Artık bak, ne emir edeceksen et.."

Kâlü nahnü ülü kuvvetin: biz kuvvet sahipleriyiz dediler. Ordu sahipleriyiz.

ve ülübe'sin şedidin: ve bu hususta şiddetli gücümüz var, hazırlıkliyız. Hiç bir ordudan korkmayız. savaşa hazırlıkliyız biz dediler.

vel emru ileyke: bu hususta emir senindir, dediler. Sen bizim padişahımızsın, melikemizsın.

Sen ne istersen biz öyle hareket ederiz. Ve biz bu harekete hazırız.

Fenzurî: ona bakarız. **maza te'mürine:** Sen bize ne emir edersen onu yaparız, bakarız. Ordunun nasıl hareket etmesi lâzım geldiğini de gösteriyor. Ordunun kendi başına bir şey yapmak yerine, siyasi iradenin hükmüyle, âmir hükmün emrinde olarak hareket etmesi gerektiğini de göstermiş oluyor. Onlar da öyle diyor. Biz savaş sanatını biliriz. Diğer siyaseti bilmeyiz

﴿٣٤﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا
وَجَعَلُوا أَعْرَءَ أَهْلِهَا آذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٥﴾

(Kâlet innelmülûke izâ dehalü karyeten efsadühe ve cealü eizzete ehlihe ezilleyen yef'alüne)

(27/34) "Dedi ki: şüphe yok, hükümdarlar bir şehre girdikleri vakit onu perişan ederler ve ahalisinin şereflilerini zelil kılarlar ve işte öyle yaparlar."

Kâlet innelmülûke izâ dehalü karyeten: Bunun

üzerine Belkis dedi ki; padişah savaş yaparak bir şehre girdiği zaman .

efsadühe ve cealü eizzete ehlihe ezilleten yef'alüne: orasını bozar, bozgunculuk yapar, ifsat eder. yıkar döker. İdari konumda olan kimseleri, izzet sahibi olan ehlini yani beyler, paşalarını zillete çevirir. Makamlarını alır. Böyle işlerler. Böylece Belkısın sulh niyeti anlaşılıyor. Savaşın sonunda başlarına gelebilecek hadiseyi, baştan, düşünüyor. Tedbirini alıyor. Eğer biz onlara savaş ilân eder de yenilirsek, meliklerin yaptığı iş budur, diyerek girerler orasını yakarlar, giderler. Bütün saltanatımız elimizden gider.

﴿٣٥﴾ وَأَنْبَىٰ مُرْسَلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَظَرُوا بِمَ يَرْجِعُ
الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

(ve innî mürsiletün ileyhim bi hediyyetin fe nâziratün bima yerciul mürselüne)

(27/35) "Ve muhakkak ki, ben onlara bir hediye ile -bir heyet- göndereceğim, artık gönderilenlerin ne ile dönüp geleceklerine bakacağım."

ve innî mürsiletün ileyhim bi hediyyetin: Onların üzerine hediyelerle elçiler gönderelim.

fe nâziratün bima yerciul mürselüne: Biz nazar edelim, bekleyelim elçiler nasıl hangi haberlerle dönecekler. yorumda bulunuyor. Bunun üzerine elçiler yanlarındaki hediyelerle birlikte yola çıkarlar.

﴿٣٦﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنَ قَالَ اتُّمِدُونَنِي بِمَالٍ فَمَا
آتَيْنِي مِنَ اللَّهِ خَيْرٌ مِّمَّا آتَيْتُكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ
تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾

(Felemma c e S leyn ne et midd nen  bi m lin fem   taniyellahu hayrun mimmâ  t k m bel ent m bi hediyyetek m tefrah ne)

(27/36) "Ne zamanki -hediyyeyi getirenler-Süleyman'a geldi, dedi ki: Bana bir mal, ile yardım mı ediyorsunuz?.  şte Allah'ın bana verdiği size verdiğinden hayırlıdır. Belki siz hediyyenizle sevinirsiniz."

Felemma c e S leyn ne et midd nen  bi m lin:

Süleymân (a.s.) bunlarla karşılaştıkları zaman siz bana bunlarla tesir altında mı bırakacağınızı mı zannediyorsunuz, bunlarla yardım mı edeceksiniz. Diyor. Gönderdikleri hediyeler Belkisa göre çok büyük olmakla beraber, Süleymân'a göre onlar k c c k Şeyler.

fem   taniyellahu hayrun mimmâ  t k m: Allah bunlardan bana o kadar çok verdi ki, Ata etti. Sizin getirmiş olduğunuz Şeylerin çok üstünde o kadar çok verdi ki, itada bulundu ki, bana rabbim. Diyor.

bel ent m bi hediyyetek m tefrah ne: Siz de getirmiş olduğunuz hediyelerle ferahlanıyormusunuz. Çok hediye getiriyoruz diye seviniyormusunuz,? diyor.

﴿٣٧﴾ اَرْجَعِ الْيَهُمَ فَلَنَاتَيْنَهُمْ بِحُنُودٍ لَا قَبْلَ لَهُمْ
بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا اَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٨﴾

(İrci' ileyhim felene'tiyennek m bi c n din l  k bele lehüm bihe ve lenuhricennek m minhe ezilleyen ve h m sagirune)

(27/37) "Onlara d n, elbette onlara öyle ordular ile gelirim ki, onların bunlara karşı takatları yoktur. Ve elbette onları zelil ve hakir -kuvvetten mahrum-

kimseler oldukları halde oradan çıkarırım."

İrci' ileyhim: Siz onlara dönün. **felene'tiyenneküm bi cünüdin lâ kibe le hüm bihe ve lenuhricenneküm** Aynen Belkısın düşündüğü fiili yaparım. Diyor. Onlara dön.onlara biz geliriz. nasıl ordularla geliriz. o bizim ordulara mukabele edemez. onları yerlerinden çıkarınız. **minhe ezilleyen ve hüm sagirune**, zelil olurlar, aşağılanmış ve küçülmüş olurlar. Benim istediğim gibi bana gelmezlerse ben giderim. istilâ ederim oraları, diyor. Elçiler gittikten sonra Süleymân (a.s.) kendi meclisini topluyor.

﴿٣٨﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأَ أَيْكُمْ يَاتِينِي بِعَرْشِهَا
قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾

(Kâle ya eyyühelmeleü eyyüküm ye'tinî bi arşihe kable en ye'tünî müslimîne)

(27/38) "Hz. Süleyman- Dedi ki: Ey ulular!. Hanginiz bana onun tahtını onların bana teslimiyet gösterip gelmelerinden evvel getirir."

Kâle ya eyyühelmeleü eyyüküm ye'tinî bi arşihe: Hanginiz bana Belkısın tahtını getirecek. Davette gelin diye çağırılmıştı ya mektupta. Evvela elçi gönderdi Belkıs onların halini görsün diye. Elçiler Hz. Süleymân (a.s.) nın şaşaasına depdebesine şaşırıldılar. Kendi getirdiklerinin küçük bir şey olduğunu anladılar. Bu haberi götürdüler Belkıs. Hz. Süleymân (a.s.) Belkısın Müslüman olarak gelmesini istedi. Mektupta da talep ettiği gibi. Müslüman olarak gel dedi. Belkıs. Elçiler de haber verdi. Elçiler gittikten sonra da kendi meclisini topladı.

kable en ye'tünî müslimîne: Onlar mahiyetiyle birlikte Müslüman olarak gelmezden evvel. Şimdi bu haberi alan Belkis yola çıkıyor. Hz. Süleymân-ı ziyaret etmek için, itaat ettiğini ona tabi olduğunu, mü'min olduğunu göstermek için. Onlar yola çıktıktan sonra Süleymân (a.s.) tekrar bir mucize olmak bakımından onun tahtını bana kim getirecek diyor. Hani Hüd hüd kuşu demişti ya ;
-Onun çok azim bir tahtı var. diye. İşte o tahtı bana kim getirecek diye. soruyor.

﴿٣٩﴾ قَالَ عَفْرَيْتُ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٍّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾

(Kâle ifrîtün minelcinni ene âtîke bihî kable en tekume min mekamike ve innî aleyhi lekaviyyün emînün)

(27/39) "Cin tâifesinden bir ifrit dedi ki: Ben onu daha sen makamından kalkmadan sana getiririm ve şüphe yok ki, ben ona elbette güç yetiririm ve bana güvenilebilirsiniz."

Kâle ifrîtün minelcinni: Onların içerisinde, cinni taifenin ileri gelenlerinden bir ifrit

ene âtîke: ben onu sana getiririm. Ne zaman

bihî kable en tekume min mekamike: Sen oturduğun makamdan kalkıp 1 adım ileriye gidinceye kadar geçen zamanda getiririm onun arşını diyor.

ve innî aleyhi lekaviyyün emînün: Bu hâdiseler gönlümüzde de oluyor. Kûr'ân-ı kerîm'de geçmiş, olmuş, mucizevi hakikatlerden bir çoğu mucizelikten çıkmış, günümüzde tabii hale gelmiştir. İşte cep telefonları hüd hüd kuşudur. Anında haber alıp getiriyor. Suyu görmesi peykleri gösteriyor. Bugün bunlar artık müteşabihlikten

muhkem tarafına geçmiş oluyor. 1400 sene evvel Kûr'ân-ı kerîm'in 4 de 3ü müteşabih iken, şimdi 4 de 1 i müteşabih hükmüne girmiş oluyor. Çünkü ifade ettiği şeyler fiziken, fiilen yaşanmaktadır. Kûr'ân-ı kerîm o yüzden bütün asırları kapsamına almış bir kitaptır. Ve daha henüz çözümlenmiş değildir. Nûh (a.s.) mın gemisi. Öyle arabalar yapılıyor ki. Bazıları çözülecek. İfritin söylediği böyle bir şeyin olabileceğinden. T.V. madde naklinin ilk habercisi. Arşının yüzeysel nakli olmakta şimdi. 3 boyutlu değil. Noktacıklardan meydana gelen yüzey nakli var. İşte bunu şimdi, noktalardan sonra atomlardan meydana gelen fiziki nakli de olacak. Kûr'ân-ı kerîm sadece dua, ölü kitabı değil. Yaşayan ölümlere okunacak kitap ki yaşayanlar dirilsin. Aslında diri zannettiğimiz kendimizin aslında ölü varlıklar olduğumuzu ancak Kûr'ân-ın nûru ile aydınlanarak, Kûr'ân'da ki, Hay esmâsı'nın verdiği hayatla can bularak yaşayan varlıklara dönüşmemiz gerektiğini bizlere bildiriyor.

Yoksa ölü, zâten ölmüş, neyini dirilteceğiz, ona da faydalı olur o yönü de var, okunduğu zaman nûru onlara da gidiyor ayrı ama, ölümlere okuduğu Kûr'ân oradaki ölümlere ne kadar fayda eder. Biz ölü hükmündeyiz. C. Hakkın Hay ismiyle dirilmemişiz. Nefs ismiyle dirilmişiz. Nefsi emmâre ismiyle dirilmişiz. Yaşadığımızın farkında değiliz. gaflet içindeyiz. Ne zaman ki şuur sahibi oluyoruz. Benliğimiz ortaya çıkıyor. Benmişim, diye kimliğimizi hissediyoruz. o zaman yaşamaya başlıyoruz. Daha çocuk gibi emeklemeye başlıyoruz. Akıl yaşımız daha emekleme çağında, isterse sûret yaşımız 60-70 olsun. Veledi kalp, İsmâîl olmazsa kâ'be'yi kuramıyoruz yalnız başımıza. Sen makamından ininceye kadar ben onu getiririm, dedi. Ve devam ederek bu yapacağın şeyin ciddiyetini anlatmak için **innî aleyhi lekaviyyün emînün:** Muhakkakki ben bu söylediğim sözde doğruyum ve eminim dedi. Mutlak

olarak ben bu işi yaparım. Sakın şüphede kalma diyor.
Süleymân (a.s.) ma.
O konuşmasını bitirince başka birisi söz alıyor, o hususta.

﴿٤٠﴾ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ
بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا
عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ؕ أَشْكُرَ أَمْ
أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ
رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤١﴾

(Kâlellezî indehü ilmün minel kitabi ene âtike bihi
kable en yertedde ileyke tarfüke felemmâ reâhü
müstekar ran indehü kâle heze min fadli Rabbî
liyeblüvenî e eşküru em ekfüru ve men şekera fe
innemâ yeşküru li nefsihî ve men kefera fe inne
Rabbî ganiyyün kerîm)

(27/40) "Yanında kitaptan bir ilm bulunan zat da
dedi ki: Ben onu daha gözünü açıp kapamadan
getiririm. Ne zamanki -Hz. Süleyman-onu -tahtı-
yanında yerleşmiş olarak gördü, dedi ki: Bu
Rabbimin lütufundandır, tâki beni imtihan etsin ki,
şükür mü ederim yoksa nimete karşı nankörlük mü
ederim ve her kim şükür ederse ancak kendi nefsi
lehine şükür eder. Ve kim de nimete karşı
nankörlükte bulunursa, şüphe yok ki, Rabbimin hiç
bir şeye ihtiyacı yoktur, çok kerem sahibidir."

Kâlellezî indehü ilmün: Yanında ilim olan bir kimse.
Yukarıda cinlerden bir ifrit denmişti. Burada yanında ilim
olan bir kimse deniyor.

minel kitabi ene âtike bihi kalbe: Hangi ilim, kitaptan

yanında ilim olan bir kimse dedi ki, ben onu sana getiririm Daha evvel. Gözünü açıp kapayınca kadar. İfrit çok hızlı ama, sen yerinden makamından kalkıp bir adım atıncaya kadar zaman içerisinde getiririm dedi. Ama bu zatta gözünü açıp kapama kadar kısa bir zaman içinde getiririm dedi. Bakın şu sür'ate. O gün yemende san'a denilen yer, Habesistanda olduğunu da söylüyorlar, kitaplar Yemen diyor. Kendisi Kudüste bakın Oradan oraya az mesafe değil. O günün vasıtasıyla at gidişiyse belki 2 aylık mesafe. Göz açıp kapaması bu nasıl sür'attir. Bazıları tefsirlerde o günlere göre yorum yapıyorlar. Allah yerleri katladı, kapakladı, Bazıları toprak altından yürüttü de getirdi diyorlar. Çünkü maddenin parçalanması, çözülmesi daha bu tefsirler yapılırken bilinmediği için, maddeyi gurup, kütle olarak geldiğini zannediyorlar.

Kütle olarak gelmesi mümkün değil. Çünkü o sür'ate dayanamaz yanar. Demek ki bu geliş kütle halinde gelen bir geliş değil. Şu anda insânlık daha henüz bunu bilemiyor. Değişik bir sistemde getirilen geliş. Tahmin ediyor. Atomlara ayrıştırılması, atomları ayrıştırıyor ama toplayamıyor sonrada. Neden toplayamıyor? Çünkü içindeki madde ruhu çıkıyor. Bir daha o ruhu toplayıp ta o ruhun yapışkanlığında yani birlikteliğinde o dağılan atomları toplayamıyor bir daha. Dağıtıyor ama toplayamıyor. Onun rûh-u oradan ayrılıyor. Maddi rûh yani. O arşı, o tahtı, neyse yani şu maddeyi birleştiren bir madde rûh-u var. O rûh bunda dağıldıktan sonra yapma imkânı olmuyor şimdilik. Ama bir gün onu da bulacaklar. Ayrıldıkları zaman onun mevcut ruhu, yani toplayıcı esas ona sûret silüet veren rûh-u belki muhafaza edecekler. Sonra o rûh-u ona iade edecekler. Maddi parçalarını, O rûh onları anında toplayıverecek. Çünkü ne varsa bu âlemde hepsinin bir rûh-u var. Bir eşya bütün duruyorsa rûh-u var. Enerji rûh zaten. Rûh'tan başka bir şey değil ki,

Yalnız diyor, burada kendisine kitaptan ilim verilen bir kimse deniyor. Yani bu rahmân-i yönden ilimle bu işin olacağını söylüyor. Öteki ifrit. Cinlerde ilimle ama başka türlü yapıyorlar.

Felemmâ: Vaktaki.

Reâhü: sana göz açıp kapayıncaya kadar getiririm diyen kimse tahtı getirdi. Süleymân (a.s.) da o vakitte onun tahtının geldiğini gördü. Rüyet etti.

müstekarran indehü: İstikrarlı geldiğini yani bozulmadan geldi,

kâle: dedi.

Bu benim rabbımın fazli keremindedir. Lütfu ihsânıdır. dedi. Başımıza ne türlü bir hadise gelirse gelsin, ister nefsimize uygun gelsin, isterse tabiatımıza uygun gelmesin, her halükârda bu Âyet-i söylemek bizler için çok büyük lütuf olacaktır. **heze min fadli Rabbî** diyor. Başımız ağrırsa daha fazlası ağrıyabilir diye şükür babında ya rabbi, **heze min fadli Rabbî** bu Âyet-i okuyabiliriz.

liyeblüvenî e eşküru em ekfüru: Rabbim böylece de denemiş oluyordu bu oluşuma karşı şükür mü edeceğim, inkar mı edeceğim ,

ve men şekera: kim ki şükür ederse ,

fe innemâ yeşküru li nefsihî: Kim ki şükür ederse kendi nefesine şükür etmiş olur.

ve men kefera fe inne Rabbî ganiyyün kerîm: Kim ki inkar ederse Allah bunların hepsinden gani, kerem sahibidir diye kendi düşüncesini söylüyor. Bunun üzerine Süleymân (a.s.) bir tedbir olsun diye dedi ki;

﴿٤١﴾ قَالَ نَكْرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ
مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤٢﴾

(Kâle nekkirû lehe arşihe nenzur etehtedü em tekünü minellezine lâ yehtedüne)

(27/41) "Dedi ki: Ona tahtını değiştirin, bakalım onu tanımaya muvaffak olacak mı, yoksa muvaffak olamayacaklardan mı olacak?."

Kâle: Dedi ki,

Nekkirû: Bir hile yapalım dedi.

lehe arşihe nenzur: Onun arşına bir hile yapalım.

Bakalım tanıyabilecek mi geldiği zaman. Çünkü bu o gün düşünölemeyecek bir şey. O kadar uzak yoldan Belkıs yola çıkıyor. Kendinden çok daha evvel tahtı orada kuruluyor. Bu nasıl iş acaba tahtını tanıyabilecek mi? Diye.

etehtedü em tekünü minellezine lâ yehtedüne: Yani kendi tahtı olduğuna yol bulabilecek mi? Bazı yerlerini yaralayalım. Değiştirelim, az buçuk yerlerini. Onu imtihan edelim diye böyle bir yola giriyorlar.

﴿٤٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأَوْتَيْنَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾

(Felemmâ câet kile ehakezâ arşüki kâlet keennehü hüve ve ütinel ilme min kablihe ve künnâ müslimîne)

(27/42) "Ne zamanki - o hükümdar kadın - geldi, denildi ki senin tahtın böyle midir?. Dedi ki: bu, sanki o. Maamafih bize ondan evvel bilgi verilmiş idi ve bizler müslümanlar olduk."

Felemmâ: Vaktaki

Câet: Geldi (Belkıs)

Kile: Ona denildi ki,

ehakezâ arşüki: Bu senin tahtın mı? diye, soruldu. Geldiği zaman.

Kâlet: Dedi ki, (Belkıs)

keennehü hüve: güya yani ona benziyor ama dedi.
ve ütinel ilme: Ona benziyor ama bana bir ilim verildi.
min kablihe ve künnâ müslimîne: Ben daha evvel belirtildiği gibi Müslüman olarak geldim. Bu taht ta benimkine benziyor gibi zannediyorum diyor. Ne inkar, ne kabul arasında siyasi bir cevap veriyor. İnkâr etse edebilir. Yorum yapar buraya gelemez der. Bakıyor ki tahtı ufak tefek sıyrıklar var ama sanki güya bu benim tahtım mış gibi diyor. Ne inkar ne red. Ben Müslüman olarak geldim diye Süleymân (a.s.) ma orada biatını yapıyor.

﴿٤٣﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا
كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٤﴾

(Vesaddehe mâ kânet te'büdü min dünillâhi innehe kânet min kavmin kâfirîne)

(27/43) "Onu, Allah'ın başka tapdığı şeyler - İslâmiyetten- men etmiş idi. şüphe yok ki o, kâfirler olan bir kavimden idi."

Vesaddehe: Döndürmüştü, yani melikeyi
mâ kânet: o işler

te'büdü min dünillâhi: Allah'tan başka gayri şeylere tapmaya içinde bulunduğu hal, yetişmiş olduğu çevre, onların inanç ve itikatları. Babalarından dedelerinden kalan alışkanlıklar onu Allahtan başka şeye yöneltmişti.

innehe kânet min kavmin kâfirîne: Çünkü o kâfir bir kavim içinde yetişmişti. Bunun için o inkarcıydı. Ama Süleymân (a.s.) ma gelirken imân ederek geldi. İmân-ı kabul etti. Herhalde bu hadise biraz dışarıda oluyor ki.

﴿٤٤﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ

لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِيهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرَخَ مُمَرَّدٌ مِنْ
قَوَارِيرٍ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ
لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

(Kıle lehedhulissarhe felemmâ raethü hasibethü lücceten ve keşefet an sekayhe kâle innehü sarhun mümerradün min kavarire kâlet rabbî innî zalemtü nefsi ve eslemtü mea Süleymâne lillâhi rabbil âlemîn)

(27/44) "Ona denildi ki saraya gir. Ne zamanki onu gördü, onu derin bir su sandı, iki baldırını açiverdi. - Hz. Süleyman- dedi ki: O hakikaten billûrdan döşenmiş, düz, açık bir yerdir. -Kadın da- dedi ki: Yarabbi! ben nefsimi zulmettim ve Süleyman ile beraber âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum."

Kıle: Ona denildi ki;

Lehedhulissarhe: Buyur edildi saraya girsin diye. Yani köşke buyurun denildi. Bahçeye girdiler. Bahçeye girdikten sonra ana büyük kapıdan salona geçecekler. Salonda muhteşem, geniş bir salon.

Felemmâ: Vaktaki.

Raethü: Kapı açıldıktan sonra daha içeri girmeden salonu gördü. Selâmlık yani karşılama merasim alanını.

hasibethü lücceten: Onu derin bir su zannetti. Sarayın girişinin altını su ile doldurmuşlar. Su var zannetti.

ve keşefet: Açtı

an sekayhe: Ayaklarını inciklerine yahut dizlerine kadar suda ıslanmasın diye eteklerini kaldırdı. Sebebi şu imiş. Süleymân'ın yanında cinniler vardı ya, onlar demişler ki ; sen bu hanımı yanında getiriyorsun ama onun

cinsiyetinde karışıklık vardır. Belden aşağısı hayvan süretindedir. Belden yukarısı da insan süretindedir. Dış görünüşüne bakma diye fiske atmışlar.

İşte Süleyman (a.s.) da açın da ayaklarını göreyim diyecek hali yok. Öyle bir sistem yapmışlar ki gireceği zaman su var diye ayaklarını biraz, eteklerini biraz yukarı çekmiş oluyor. Bakıyorlar ki ayakları insan ayağı kadar. Anlıyorlar cinlerin iftira ettiklerini. Nasıl oluyor da su zannediyor.

kâle innehü sarhun: Dediler ki ona bu köşk

mümerradün min kavarire: Bu düzenlenmiş bir şey, sırçadan, camdan düzenlenmiş bir şey. Su var gene ama üzerinde cam var. Ayağını basacak ama üzerinde cam var. O kadar berrak bir sırça ile üzerine döşemişler ki. Buradan şu anlaşılıyor, o zaman bu ilimde çok ileri gittiklerini anlatıyor. Zâten Beni İsrâîl, vaktiyle çok büyük bir ilim sahibi imişler ama sonradan gerek Romalılar, gerek İranlılar tarafından bozgunculuk yapıncı bir daha o sanayiye ulaşamamışlar. Ta ki işte tekrar batının yardımını la sanayileşiyorlar. Belkıs geldiği zaman su var. Balıklar falan, tam bir deniz manzarası, su, göl manzarası varmış. Bunun üzerine Melike Belkıs diyor ki bu debdebenin karşısında.

kâlet: Dedi ki.

rabbî innî zalemtü nefsi: Ya rabbi ben nefsimi zulm etmişim. Niye bu hakikatleri daha evvel araştırmamışım. İdrak etmemişim. Yaşamamışım. Ve putperest, güneşe tapar, ateşperest olarak kalmışım diye nefsimi levm etmeye başlıyor. Ve levvâme mertebesine ulaşıyor.

ve eslemtü mea Süleymâne lillâhi rabbil âlemîn ben âlemlerin rabbi olan Allaha ve Süleymana teslim oldum diyor.

Bu meal ifadelerden sonra Şimdi tekrar geriye dönüyoruz.

4.kaset

29.09.2003

26. VE 30 ÂYET-i KERÎMELER

Geriye dönüp batınî yönden neler alabiliriz, bunları anlamaya çalışalım:

(26.Âyet-i Kerîme)

Çok geçmeden Hüd hüd geldi. Senin bilmediğin şeyi öğrendim. Sana Sebe'den haber getirdim dedi.

Hüd hüd kuşunu neye benzetmiştik? Nefsi emmâre'nin eğitilmiş şekline. Her Hüd hüd kuşu mektup alıp götürecektir kabiliyette değil. Tarlada, arazîde, orman'da yaşayan hüd hüd kuşunun bunlardan haberi olmaz. Ama Süleymân'ın (a.s.) çevresinde olduğundan, Süleyman (a.s.)'ın bir peygamber olduğundan çevresindeki insanların eğitilmiş olması gerekmektedir. Köylü bir ağanın yanında olan, köyde herhangi bir kimsenin eğitimi başka. Bir padişahın, bir Reiscumhurun çevresinde olan kimselerin eğitimi başka. Ki Hz. Süleymân kendisine büyük mülk ve ilim verilmiş bir kimse olduğundan, çevresindekilerde kendisine yaraşacak şekilde onunla konuşacak, ona bilgi verecek şekilde veya ona tecrübelerine aktaracak şekilde danışman olarak olması lâzım geldiğinden çevresinin de büyük bir ilim sahibi olması gerekmektedir. Tahtının getirilmesi gibi. Ne diyordu hani Âyet (40) Allah'ın ilminden kendisine ilim verilen bir kişi. Yani Hz. Süleymân'ın çevresi hem zenginlikte hem de bilgide, ilimde çok yüksekte geniş idi. O güne göre en yüksek ilim onun sarayında ve onun çevresinde idi. Onun çevresindeki hayvanlar dahi eğitilmiş hayvanlar idi. O şekilde orduya katılmış ve o şekilde onlardan istifade ediyordu. Süleymân (a.s.) o eğitilmiş kuşlardan biri de hüd hüd kuşu. Kendisinin eti yenmediği için hükmü nefsi emmâredir. Hüküm olarak nefsi emmâredir. Ama eğitildiği için hukuk, hüküm olarak nefsi emmâre dahi olsa, o nefsi

emmâre faydalı yönde çalıştırıldığından, o zaman emmâreliği, gayrete, yardımcılığa dönüşmekte. Yani nefsi emmâre halinde ne kadar karşı gücü, karşı yönü varsa, eğitildikten sonra o gücünü yardım yönünde kullanıyor. İşte bizde içimizdeki nefsi emmâre baştan bize zarar veriyorken, o Süleymân'ın ordusundaki o kuşlar, hayvanlar. İşte bizim içimizde hepsi mevcut. Ne var âlemde, o var Âdemde. Ne kadar haşarat varsa, hepsi bizde mevcut. Dışarıda ormanda aramaya gerek yok. Hepsinin ahlâkı bizde var. İşte niçin hayvani gıdasız oruçlar tutuluyor. Zâhirde olsa bir ay oruç tutuluyor. Namaz yapılması gerekiyor. Bunlar hep o nefsi emmâre güçlerinin, hayvanlarının terbiye edilmesi için. Nasıl bir at terbiye edilmemişken sahralarda vahalarda koşturup duruyorken kendi başına, ama o at eğitildiğinde sirklerde ne kadar güzel hareketler yapıyor. Ve sahibine büyük gelir kazandırıyorlar. Bazıları fareleri kobay olarak kullanıyorlar İlaç üretiminde kullanıyorlar. Nefsi emmâre zarar veriyorken insanoğluna faydalı hale döndürüyor.

Tarihi hadiseler Efendimizi kücük örümcek ve güvercin korudu bunlar da nefsi emmâre işte. Demek ki, bütün bu bizde haşarat olarak isimlendirdiğimiz, aslında onlar büyük bir güç ve ilim kaynağı. Eğittiğimiz zaman onların hepsi bize fayda sağlamakta. İşte bu orduyla birlikte Hakk yoluna gitmemiz gerekiyor. Aynı Süleymân ordusu bizim varlığımızda, o ordu mevcut. Fakat Süleymân o orduya hakim oluyordu. İhata ediyordu. Bizim şimdi o ordu üstümüzde dağınık vaziyette. Kimisi bir tarafta oturuyor. Kimisi bir tarafta uçuşuyor, kimisi bir tarafta hav havlıyor, kimisi bir tarafta silâh hazırlıyor bize zor bir yerden geçerken, ilk fırsatta vurmak için. Hayal hep bize pusu kuruyor. Gecenin bir karanlığı olsun da biraz korkutayım şunu diye. Halbuki korkacak hiçbir şey yok ortada. Hep bunlar bize zarar vermeye çalışıyor. Peki niye zarar vermeye çalışıyor bunlar bize. Aslında zarar

değil fayda veriyorlar. Bizdeki irade gücünü arttırmak için gerekli olan şeyler. Bize çelme olsun diye değil. Eğer bunlar olmazsa ne olur? Bizim irade gücümüz, dayanma gücümüz artmamış olur. Hep aynı şekilde kalırız. Ve bir yere de gidemeyiz. İşte hüd hüd kuşu böylece Sebe'den bir haber getiririm diyor ve orası

(22 Âyet-i Kerîme)

senin ihata edemediğin bir şeyi ben ihata ettim. Yakîn bir haberle sebeden sana geldim diyor.

Bizde gönül kuşunu, gönül semâsına gönderdiğimiz zaman daha evvel hiç bilmediğimiz şeyleri, o bize oralara gidip uçup mülâki olarak bize haber olarak getiriyor. Yeni bir ilham haberi olarak getiriyor. Vücût bedenimizde bizim oralara gitmemiz mümkün değil. İşte bu gönül kuşları oralara gidip ilhamlarını alarak geri dönüyorlar. Ve onları bize bildiriyorlar. Bizde tahkik ediyoruz. Doğru çıkıyorsa, doğru diyoruz. Eksik çıkıyorsa bir başka sefere tekrar gönderiyoruz. O seferde tasdikini alarak getiriyoruz ki burada da öyle bildiriliyor.

Tekrar söylüyorum ;

Hz. Süleymân'ın şuur, birey olarak idrak edemediği şeyi, bir küçücük kuş ona haber veriyor. Ve kendisine büyük şeyler kazandırıyor. Süleymân'a. o kuşun haber vermesiyle Belkısın saltanatını kendisine ilhak ettiriyor. O kuş haber vermese Süleymân oradan geriye dönecek, gidecek.

(23 Âyet-i Kerîme)

Ben bir hanım bayan gördüm. O hanıma her türlü şeyden bol bol verilmiş. Büyük bir tahtı var, arşı var.

Niye orada bir kral bulunduğunu değilde, bir hanım bulunduğunu söylüyor? İmreeten. İşte bu bizim bir bakıma nefsi emmâremizin nefsi kül tarafı. Nefsi emmârenin bir erkeklik tarafı var, nefsi emmârenin bir hanımlık tarafı var. Bir fir'âvn olarak ta diyebilirdi.

Karşımıza çıkan nefsi emmâre bize hanım vasfıyla da çıkabiliyor. Erkek sûretiyle de çıkabiliyor. Onu haber veriyor. Mûsâ (a.s.) mın karşısına çıkan neydi? Erkek şeklindeydi. İbrahim (a.s.) in karşısına çıkan Nemrut. Süleymân (a.s.) in karşısına da bir başka şekilde karşıt çıkabilirdi. Ama o zaman emreeten, nisâlık hükmü olmazdı bizler şüphede kalırdık niye bir kadın çıkmadı diye? Orası boşta kalırdı bilemezdik o sahayı. İşte hüd hüd kuşu o sahaya gidiyor. Kûr'ân-ı kerîm de o kadar bol, o kadar güzel değişik malzemeler var ki. İşte bunlardan biri hanımlık, hanım sülân'ın hüküm sürdüğü bir vahayı anlatıyor. Vadiyi anlatıyor. Bizim üzerimizde de zaman zaman nefsi emmâre'nin nisâlık, hanımlık tarafı ağır basar ve içimizde büyük bir sahayı işgal eder içimizde, vücût varlığımızda, vücût mülkümüzde. Biz bu vücûdumuzu bu kadar şey sanıyoruz ama bizim varlığımız bu kadar değil. Bizim vücût mülkümüz çok geniş sahayı kaplıyor. Hayal kurduğumuz kadar bizim mülkümüz geniş. Aklımızdaki mülkümüz geniş. Hayal ettik, Bir hayal edelim Dünyayı kapladığımızı düşünelim. Fizik beden olarak buradayız ama hayalimizde dünyayı kaplıyoruz. İçimizde o kadar genişlik var. İşte bu genişliğin büyüklüğü.

Süleyman (a.s.)a Dünya mülkü verildi. Akli külle Dünya mülkü verildi ama orada nefis de var, nefsi kül de var. Nefsi külde o melike o mülkün melike Belkıs olarak bir kısmına sahip, Ve ben böyle bir şey gördüm diyor. Hüd hüd. Bir düşünce bir tasavvur oralara ulaşıyor. Haber veriyor. Bunun memleketi çok bereketli. Nefsâni rahatlığı var. Bolluk, bereket içinde yaşıyor. Arş, taht oturduğu yer. Oda gibi çok büyük arşmış. Oturduğu saha, makam oldukça güçlü yani senin fizik bedeninde Belkıslık saha oldukça geniş bir yer, ağırlık kazanmış, ihata etmiş.

(24. Âyet-i Kerîme)

Ve ben onu ve milletini Allahtan gayrı Güneş'e tapar

olarak ,secde eder, buldum.

İbrâhîm (a.s.) da da bu hâdiseyi görüyoruz. İbrâhîm (a.s.) burada kalmayıp Güneş'e secdeyi red ediyor. Reddediyor derken oraya takılıp kalmıyor. O mertebeyi geçiyor. Nasıl geçiyor? Bakın hep Âyetler'in, peygamber hazeratlarının hayat hikâyeleri ile meratipler arasında bağlantı vardır. Kopuk değıllerdir. Birbirine mertebe olarak geçiş vardır. İbrâhîm (a.s.) mağaradan dışarı çıkınca yıldız gördü ve bu dedi ki benim rabbim. Bu gidince kameri gördü. Dedi ki; bu benim rabbim. Kamer gidince Güneş'i gördü ve dedi ki; bu benim rabbim O da gidince bunlardan rabb olmaz dedi. Belkıs'ın kavminin idrak etmediğini İbrahim (a.s.) idrak etti ve gerçeğin hakkını verdi. Fakat Belkıs ve kavmi bu gerçeği idrak edemedi ve Güneş'e taptılar. Ateşperest, güneşperestdiler. İbrâhîm (a.s.) bu mertebeyi daha çocukluğunda aştı. İbrâhîm (a.s.) yaşantısı Süleyman (a.s.) dan evveldi. O zaman nasıl oluyor?

İbrâhîm (a.s.) aştı da Belkıs ve kavmi sonradan geldiği halde güneşperest oluyor.? Olur. Çünkü her birerlerimizde bu hadise var. Şimdi biz her ne kadar ümmeti Muhammedden isek de, fiziki olarak öyleyiz. Âdem (a.s.) bizden çok evvel geçtiği halde belki biz daha Âdem-î bile değiliz. Süleymân (a.s.) İbrâhîm (a.s.) dan sonra geldi ama onunda, o kavmininde eğitilerek yaşaması gereken bir süreç vardı. İşte o sürecin daha başında olduğundan ateşe tapıyorlardı. Ne zaman o mektupla Süleyman (a.s.) a geldiler. İmân ederek geldiler. Bak put perestlikten, Güneş'e taparıktan kurtuldular o zaman. İşte bu bizim hayat seyrimizi göstermekte. Şeytan onlara amellerini güzel gösteriyordu. İşte Güneş en büyük. ondan daha büyük yok .Bizi ısıtıyor, birçok ihtiyaçlarımızı Güneş sebebiyle kazanıyoruz. Nasıl Hindistanlılar ineğe tapıyorlar. Neden? Bütün ihtiyaçlarını inek karşılıyor. Onlarca inek İlâh hükmünde. Şeytanda bu

yaptıklarını nefislerine hoş gösteriyor. Şeytan onları doğru yoldan döndürüyor. Hüd hüd kuşu onlar doğru yola dönmezler diyor ve bu sözünde tahmininde yanılıyor hüd hüd kuşu. Ama Süleymân (a.s.) mektup gittikten sonra mü'min olarak geliyor, imân ediyorlar. Hatta evlendiğini söylüyor rivayetler. Belkis kendi memleketine giymiş idaresini devam ettirmek için. Kendi zaman, zaman giderlermiş orada otururlarmış. Süleyman (a.s.) tekrar kendi mülküne dönermiş.

(25. Âyet-i Kerîme)

Niye ki Allaha secde etmezler o Allah gizliyi meydana çıkarır. Gizli olanları da, açık olanlarda hepsini bilir.

Bu Âyet-i Kerîme, secde ayeti olmakta. Her birerlerimiz tilâvet secdesi yapmamız lâzım geliyor. Ya rabbi niyet ettim tilâvet secdesi diyerek tek bir secde. Şöyle de denilebiliyor orada.

Amentü birrahmân, secdetürrahmân, mağfirli zunübî ya rahmân:

Ben Rahmân'a imân ettim. bu Rahmânın secdesidir. mağfired eyle ya Rahmân .

Bu sözlerle de secde yapmak mümkündür. O Âyet-i Kerîme yi okuyarak ta secde yapılabilir. Ayrıca başka secde duası da vardır.

(26. Âyet-i Kerîme)

Onun arşı müstesna bir arştır. Belkısın tahtı içinde arşul azim Belkısın ölçüsüyle çevresindekilere göre azim. Burada ise rabbül arşil azîm âlemlere göre azametli Rabb'ın arşidir . Arş: bizdeki karşılığı akıldır. Kürsü ise bizim gönlümüzdür. Beden de arz'dır âlemde. Arş idare mevkii demektir. İşte aklımızda arş durumunda idari makamında ondan daha üstünü yok. Ondandır tecelli eden İlâh-î varidat, İlâh-î emirler, İlâh-î oluşumlar yani gönlümüze, yani kürsiye dağılmakta, kürsüde de bütün

âlemlerde zuhura çıkmakta. Kürsü, "Âyet-el kürsî" işte bu kadar mühim. Kürsî birey insânda gönül olmakla birlikte, bütün bu âlemler Allahın kürsîsi, oturduğu yer. yani tecelli ettiği yer. Haşa bizim gibi oturmakta değil. Oranın varlığını meydana getiren sahip hem onu tutan, hem orada oturan ondan başka alemde hiçbir varlık olmadığını, bütün âlemi doldurduğunu mutlak mânâda hiçbir boş yer kalmadığını düşünürsek, işte o zaman bu âlemde ne cinlere ne de diğer varlıklara yer kalmaz. İşte gönlümüzde bu şekilde hakkın varlığı ile mutlak dolduğunda orada hiçbir mahlûkata yer kalmaz. O zaman o gönüle hiçbir şeyin tesiri olmaz. Neden çünkü Hakk ihata etmiş, doldurmuş. Dolu olan bir yere de bir başka şey girip de tesir edemeyeceğine göre hiçbir tanesinin o gönle zararı olamaz. Fizik olarak belki zararı olabilir. O da hüd hüd kuşunun dediği gibi takdiri İlâh-î olarak, o konu ayrı. O kader bahsine girer. Ama akıl olarak aklî olarak tesir edemez. Tefekkür olarak tesir edemez. Fizîki bazı arız yapabilir kader müsaade etmişse yoksa başka türlü olamaz.

SÜLEYMÂN (a.s.) ŞÖYLE DEDİ;

(27. Âyet-i Kerîme) Ve ona görev vererek.

Benim kitabımı ona götür. Kitaptan maksat yazılan şey. Ketebe den geliyor. Haza, bunu ona bırak Dön ondan Biraz geriye çekil. Bakalım neler konuşacaklar. Bu hususta bize bilgi getir. Bakalım sen doğruculardan mısın? Yalancılardan mısın? Doğru söylüyorsan oradan haberleri getirirsin. Bizde senin doğru söylediğini anlarız diyor, Süleyman (a.s.) Bunun üzerine hüd hüd ona mektubu götürdü. Bunu anlar Belkıs dedi.

(28. Âyet-i Kerîme)

Bu mektubumu götür ve onu onlara bırak, sonra kendilerinden geri çekil, bak neye başvuracaklar.

(29. Âyet-i Kerîme)

Kıraliçe dedi! Bana kerîm bir kitap yazı geldi.

(30. Âyet-i Kerîme)

İnnehu min Süleymâne ve innehu Bismillâhirrahmânirrahîm. diye başında yazıyordu.

Şimdi, hüd hüd eğitildiği için irfaniyetli bir kuştı. Neden? Eğitildiği için, irfan sahibi idi. Eğitildiği saha içinde akıl, idrak sahibi oldu. Nefsi emmâre de eğitilirse irfan ehli olur. Sana çok büyük bir fayda sağlar. Eğer eğitilmezse helâkına sebep olur. Hüd hüd'ün Belkısın nasıl mektubu bıraktığı na dair burada serahet açıklama yok. Sadece bırakıldığı, iletildiği haber verilmekte.

Konyalı Mehmet Vehbi Efendinin tefsirinde bu hususta şöyle bir malûmat vardır.

Hüd hüd, mektubu uyurken Belkısın göğsünün üzerine koymuş ve Belkısın oturduğu odaya da iç içe 7 kapıdan geçiliyormuş. O kadar muhkem korunuyormuş. İşte böyle olması Belkısın daha çok hayrete düşürüyor. Bu 7 kapıdan nasıl geçti bu kuş, o kadar görevlileri atladi da, deniyor. Belkısın uyanınca Mührü Süleymân-ı görünce vücûdunda titreme arız olup, her tarafını korku sarması üzerine derhal vekillerini toplayarak müzarekeye başladı bu Âyet-i Kerîme üzere. Kendisine mektup geldiğinde

Uykudan uyanıyor. Göğsünün üzerinde mektubu görünce ona bir dehşet, bir titreme geliyor. Neden? o mührün gücünden. O güne kadar o başlıkta, böyle bir şeyi kendisinde hiç bilmiyor ve görülmemiş. Vekillerini toplayıp müzakereye başladı. Hüd hüd de tamamen sözlerini duyacak şekilde yakın, yerini alıp durdu. İşte Dışarıya açılan pencere, belki dışarıya açılan o pencere bir yer üstündeydi. Yani çok yüksek bir yerdeydi. 7 kapıdan giriliyor

ama onun o şekilde dışarıya, ovaya, manzaraya açık pencereleri vardı. Yakın pencere içerisinde Süleymân (a.s.) in mektubunu okuyorlar. ordu kumandanlarıyla birlikte. Hüd hüd de bunları duyuyor ve anlıyordu. Onların işaretlerini, konuşmalarını duyuyor ve anlıyordu. Ve mektubun içinde "*İnnehu min Süleymâne ve innehu bismillâhirrahmânirrahîm*".Rahmân ve Rahîm olan Allahın Süleymanlık mertebesinden, Süleymân lisânıyla size hitabıdır. Deniyordu.

-Sebe Melikesi, "*ey ileri gelenler bana merhamet eden, merhametli olan Allahın adıyla başlayan, ve sakın bana karşı baş kaldırmayın ve teslim olarak gelin.*" diyen bir mektub geldi, diyor. Süleymân'dan gelen, önemli bir mektup bırakıldı. meal karşılığı bu. Aslı yani kısmen bâtinî karşılığı ise. "*İnnehu min Süleymane,*" muhakkak ki, innehu, oradaki "Hu" Süleymânlık hakikati itibariyle "*innehu bismillâhirrahmânirrahîm.*" Rahmân ve Rahîm olan hüvviyyet-i mutlaka olan Allahlık mertebesinden, Süleymân lisânıyla Allahın veya Süleymânlık mertebesinden bize, ve o kavme gönderdiği mektubu'dur.

114 Sûre-i şerif vardır, Kûrân-ı Kerîm içerisinde. Bir tövbe Sûresinde besmele yoktur. Bir önceki Sûrenin devamı olduğu için. Uygun bir şekilde gelmesinden. Diğer Sûreyle birlikte bir Sûre olduğundan diye izah ediyorlar. O Sûrenin başında besmele yoktur. Gerek yok. Çünkü diğer Sûrenin devamı imiş gibi manzumeyle geliyor. Genel yargı kendisinin bütün müstakil bir Sûre olması hakkında. Bazıları içinde kıtal emri olduğundan Rahmân ve Rahîm kıtal emrinde olmaz. Nasıl ki kûrb'ân keserken Bismillâhi Allahü ekber diyoruz. Var mı kûrb'ân keserken Bismillâhirrahmânirrahîm diyen. hem Rahmân hem Rahîm diyecek hem de Cebbarlık yapacak. Uymuyor. Onun içinde

sadece Allahın ismiyle kesiliyor. Çünkü Allah isminin içerisinde Cebbarlık vardır, Kahharlık da vardır, Müntakim'likte vardır.

Ama! Rahmânlik'da, Rahîmlik'te vardır. Hepsi vardır. Aslında Allah Esmâsı her türlü fiili kapsamında tutmakta'dır. Neydi Allah lâfzının ifadesi? *bütün varlığı kendi mertebeleri içerisinde korumaya Allah ismi denir.* Deniyor, idi. Bütün varlık âlemi içinde ne kadar varlık varsa iyisiyle, kötüsüyle işte, inkârcısıyla, imânlısıyla küfrüyle, putperestliğiyle ne varsa bu âlemde bütün bu varlıkları kendi mertebesinde korumaya, muhafaza etmeye Allah ismi deniyor.

Ama Rahmân ismi sadece rahmet veriyor. Rahîm ise merhamet veriyor. Cebbar ismi tek olarak Cebbâriyyet yapıyor, Rahmâniyyet yok. Rahmâniyyet'te cebbariyet yok. Esmâ-i İlâhiyye'nin kendine ait görevleri vardır. Fakat Allah ismi bütün bunları, hepsini kapsamı altına almış. Allah ismi içerisinde her türlü hukuk vardır. Tabi var diye cezadan kurtuluyor diye değil. İşte Ulûhiyyet'in gereği Esmâ-i İlâhiyye'nin hepsinin hakkını korumaktır. Ehli küfrün de hakkını koruyor derken, onun vücûdunun devamını sağlıyor, ihtiyacını veriyor.

Müslümana, Müslüman olduğu için mi, imân ettiği için mi rızkını veriyor.? Yok. Kâfir, kâfir olduğu için mi rızkını veriyor? Allah olduğu için. Hem kâfirin hem mü'minin rızkını veriyor. Çünkü Ulûhiyyet bunu gerektiriyor. Her mertebedeki varlığın hayatiyetini koruması gerektiğinden hepsinin hakkını vermesi gerektiğinden, hepsine hayat hakkı tanıyor. Aksi halde kâfirler, kâtiler kötü dediğimiz gurup olmasa, dünya imanlılara kalacak. Nasrettin hocanın dediği gibi dünyada ne zaman kıyamet kopacak deniliyor? Herkez bir tarafa gittiği zaman diyor. Herkez geminin bir tarafına binse, gemi batar, durmaz. Onun için biraz soluna, biraz sağına

gidilecek ki gemi dengeli dursun. İşte Allah Esmâsı bu dengeyi sağlıyor. Hepsinin hakkını veriyor. Ve bu tövbe Sûresinin başında olmayan besmeleyi C. Hakk nereden getiriyor. kimin lisânıyla kime gönderiyor.

Ve "*Bismillâhirrahmânirrahîm*" ümmeti muhammede ait bir besmele iken 114 de biri diğer peygamberlere verilmiş oluyor. Ondan da birine verilmiş oluyor. 114 ölçü içerisinde biri sadece diğer peygambere verilmiş oluyor. Ki Süleymân (a.s.) ma büyük mülk verildiğinden o mülkün içinde de bu besmele vardır, işte zâhir ve bâtın. Dünyada o güne kadar hiçbir kimseye verilmeyen zâhir mülk ona veriliyor. o güne kadar kimseye verilmeyen ilim ve o ilmin en değerli bölümü de "*Bismillâhirrahmânirrahîm.*" Süleymân (a.s.)a verilen, Ve bu Âyet-i Kerîme ne kadar sağlam bağlantılar üzerine bina edilmiş olduğu görülüyor Kûr'ân-ı Kerim, Naml Sûresi'nin 30. Âyet-i Kerîme'si. Neden 31 değil ?

113, 113'ün başındaki o bir (1) var ya. İşte o 1 buradaki 30 un arkasına koyduğumuz zaman o da 31 olmakta. Buradaki de 13 kalmakta. İşte bu da bize açık olarak gösteriyor ki besmele-i şerifenin Süleymân (a.s.) ma verilmesi 13 ün rahmetinden. Yani Hz. Rasûlullah Efendimizin rahmetinden, Süleymân (a.s.) ma verilen rahmetlerden bir tanesi. Yani Hz. Rasûlullah (a.s.) ın kanalından lütfen verilmiş bir hikmet'tir bu. Yani 114 de 1.

114 rahmetin 1 tanesi Beni İsrâîl kavmine verilmiş oluyor. 114 tane ilim deryasından 1 tanesi Beni İsrâîl'e verilmiş oluyor. Çünkü besmele her şeyin kaynağı, anası dedik ya, "*Bismillahirrahmanirrahim,*" ümmeti Muhammed in besmelesi.

"*Biismi eba, ve ebi ve Rûh-ul Kudüs*" İsevilerin besmelesi.

"*Biismi Rabbik*" Mûsevîler'in besmelesi. Asli olarak Süleyman as mın da besmelesi, bu. Sadece biismi rabbik, rabbinin ismiyle diye ama Hz. Resulullahın rahmetinden alemlere rahmet olmasından 1 besmele onlara tahsis edilmişdi. Ümmeti muhammedin ihtiva ettiği ilim ile, yücelik ile hakkın indindeki yeri ile, diğer kavimlerin arasındaki fark çok açık gözükmekte. Yoksa bu Âyet-i bir başka sayılı, o Sûre'nin bir başka sayılı yerinde de ortaya getirebilirdi. 20 de derdi, en son onu alırdı. 3 de derdi. ve Tam mevzunun olgunlaştığı yerde besmele kullanılıyor.

Bazı kitaplarda yazar, hâdisenin bir gelişi olur, bir olgunlaşması olur ve bir de tam açığa kavuştuğu yer olur. İşte ana fikir yapısı o kitabın en mühim yeri orasıdır. İşte bu Sûrenin de ana fikir yapısı bu besmele-i şerifenin olduğu 30. Âyet-i Kerîmesi'dir. 113 baştaki 1'i alıp da 30'un önüne koyduğumuzda 0 sıfır olarak gördüğümüzde 13 kalmakta veya diğer şekliyle 30'un yanına koyduğumuzda 31 , tersini çevir 13 olmaktadır.

Nereden bakarsak bakalım buradaki besmele-i şerifin Hz. Râsûlullah Efendimiz hakikatinden oraya rahmet olarak verildiğidir. Eğer bu verilmemiş olsaydı besmele-i şerif bu Sûrenin başına konsaydı 114 kaynaklı bir besmele sistemi olacaktı. O zaman 13'u bulamıyorduk. $1+1+4=6$ rakkamı ortaya çıkacaktı. 13'ü tutmuyor ölçüler. 114'den 1'ini alınca 113 kaldı. o 113'de 1'i alıp 30 un önüne koyduğumuz zaman 2 tane haşmetli 13 açık olarak ortaya çıkmakta. İlâh-î mantıkla ulaşılan sayı işleri.

4. kasetin 2. yüzü. 30.09.2003

Not= "Yukarıda bahsedilen bölümler tekrar gibi gözüyorsa da, aslında başka günlerde ve başka kimselere yapıldığı için onlarında bunlardan haberleri olması için değişik şekilde tekrarları olmuştur. Asla sadık kalmak üzere böylece kaydedilmiştir."

(30 - 43. ayetler arası)

(30. Âyet-i Kerîme) İnnehu min Süleymâne ve innehu
bismillahirrahmanirrahim

Ayette belirtilen mektubu aldığı zaman Belkıs

(31. Âyet-i Kerîme) Bu mektubu alıp ta sakın gurur,
kibirlenenip de mektuba karşı gelmiyesin diye mektubun
içinde *Müslüman* olarak bana gelin diye daveti vardı.
Süleyman (a.s.) mın. Belkıs dedi ki!

(32. Âyet-i Kerîme) Ey benim ileri gelenlerim, akıl
danışalım, bana bir yol gösterin. Bu mektup hakkında
neler yapalım diye iştişarede bulunalım diye meclisini
topladı. Genelde bugün de öyle yapılıyor ya. Aile meclisi,
iş yerlerinde idare meclisi toplanabiliyor. Birkaç fikir
ortaya sürülüyor.

(33. Âyet-i Kerîme) "*Kâlû nahnu ülû kuvvetin ve ülû
be'sin şedidin vel emrû ileyki fenzuri maza te'mürin.*"

Biz kuvvet sahibiyiz ve bu kuvvetimiz şedittir. Techizatımız
hazır. Biz her zaman savaşa hazırız. Vel emrû ileyki bu iş
sana düşer. Bize emir vermek. Sen bize emir ver yeterki
biz savaşa hazırız diye. Fenzuri maza te'mürin, o zaman
gör bak biz neler yapacağız. Melike dedi ki.

(34. Âyet-i Kerîme) Muhakkak ki hükümdarlar,
melikler bir yere girdikleri zaman. Biz savaş yaparsak ve
yenik düşersek, onlar da bizim memleketimize girerlerse,
onlar oranın büyüklerini azîzlerini, zillete düşürürler.
Varlıklarını ellerinden alıp dağıtırlar. Tarihte de böyle
görülmüş zaten. Onlarla savaş yaparsak zillete düşeriz
diye, savaş etmemek yönünde fikirlerinin olduğunu
söylüyorlar.

(35. Âyet-i Kerîme) Hediyelerle haberci göndere-
ceğim. Bakalım oraya gönderdiğimiz elçiler nasıl bir haber

le dönecekler. Böyle bir tedbir de yapalım. Beyan etmiş oluyor. Bunu bizim kendi üstümüzde düşünürsek, nefsimiz bizim eğer mantıklı bir nefis ise, yani o nefsimize belirli bir eğitim vermiş isek, Hakk'tan gelen emirlere karşı çıkılmaması yönünde o dahi tavsiyede bulunuyor. Kendi kendine emrinde olan güçlere. Bedeni güçlere tavsiyede bulunuyor. Biz ihtiyatlı olalım. Biz savaş yapmayalım. Emirler bizim mülkümüze girerlerse Bizi darmadağın ederler. Bizim elimizde yani nefsanî yönden, bizim elimizde, hiçbir güç kalmaz. Bütün kuvvetimizi yitiririz korkusuyla elçi gönderirler.

(36. Âyet-i Kerîme) O gönderdikleri elçi Süleymân (a.s.) ma geldi. Bu kadar şeylerle benim gözümü mü boyayacaksınız gibilerden. Allah bana sizin getirdiklerinizden daha hayırlısını verdi. Siz bu hediyelerle seviniyorsunuz. Benim saltanatım içerisinde hiçde böbürlenilecek şeyler değil. Birçok rivayetler vardır bu hediyeler hakkında. Belkısın elçisinin ismi "*Müezzir bin Amr*" miş. Hediyeler kadın elbiselerinde oğlanlar, oğlan elbiselerinde cariyelermiş. Bir bakıma sınamak istemişler.

Süleyman (a.s.) gerçekten peygambermi, yoksa hükümdar mı? Eğer peygamberse bizim bu sınama ile yaptığımız şeyleri bilir. Hükümdarsa anlamaz. Ona göre tedbirimizi alırız. Peygamberse yapacak bir şeyimiz yok. Hükümdarsa belki de savaşırız diyor. Bir hokka içinde deliksiz bir inci varmış. bir de eğri delinmiş boncuk. Mücevharat, altın, gümüş, Bazı kıymetli mallar varmış o hediyelerin içinde. Eğer Süleymân (a.s.) peygamberse bunları size haber verir demişler. Daha hediyeler kendisine gelmezden önce Süleyman (a.s.) haber alıyor, daha yolda. Kapalı kutuda olan bir inciyi bir kurda deldiriyor. Boncuğa da bir iplik taktırıyor. Oğlanlarla cariyeler de geldiklerinde onlara ellerinizi yüzünüzü yıkayın diye su veriyor. Meğerse o zaman ki adete göre

cariyeler suyu bir ellerinden alıp, diğer ellerine dökerlermiş. Avucuna su alıyor. Sol eline alıyor, sağ eline döküyor, onunla yüzünü yıkıyormuş. Oğlanlarsa nasıl eline su dökerlerse o eliyle yüzünü yıkıyormuş. Adetleri böyle imiş. Süleyman (a.s.) ma da bu bildirilmiş. Şimdi onlar tam ters olduklarından, bayan elbisesi içinde oğlan, oğlan elbisesi içinde cariyeler. Üzerindeki elbiseleri değiştiriyorlar ama adetlerini değiştiremiyorlar. Oğlan elbisesi içinde cariyeler. Dış görünüşü oğlan yaptıkları iş cariyelerin işi. O şekilde yıkıyorlar. Bayan elbisesi içinde oğlanlar, bayan görüntüsünde ama ellerine su geldikleri zaman oğlanlar gibi yıkıyorlar. Böylece kimlikleri çözülmüş oluyor. Elbiselerin içinde değişik kimlikleri olduğu anlaşılmiş oluyor. İşte Belkısın elçisi bunları görünce bunun bir hükümdar olmadığını, kendisinin de mucize göstererek kurdukları bütün düzenleri bozduğu, kendisinin peygamber olduğu anlaşılıyor.

(37. Âyet-i Kerîme) Süleyman (a.s.) elçiye geriye dönün. Mü'min olmazsanız aynen ben belkısın söylediği şekilde orasını öylece alt üst ederim diyor. Onlara gelirim ordularıyla. Beni karşılıyamazlar. Bana üstün gelemezler, ezer geçerim. Onları buldukları yerden çıkartırım. Zelil hale düşürürüm. Onlarda aşağılanmış olurlar. yani küçük düşerler karşımda, yerlerini de kaybetmiş olurlar. Aynen Belkısın daha evvelce söylediği sözü Süleyman (a.s.) tekrar etmiş oluyor. Hani demişti ya, Belkıs: Melikler azizlerini zelil ederler diyor. O halde imân ederek gelsin diyor. Bu sözleri alınca o şekilde olan halleri de görünce anlıyorlar ki, buna ancak itaat etmek mümkün. İşte bizde gerçek aklımızı iradeli olarak kullanırsak, nefis mülkünü böyle yaparız. Yapmamız gerekir ayrıca. Bunların hepsi bir peygamberler kıssası içerisinde ve hikayeler içerisinde C. Hakk bize nefsimizle olan münasebetleri bölüm bölüm bize bildirmekte. Bunlar sadece tarihte vuku bulmuş vak'alar değildir.

Şu anda da gelecekte de yaşanmakta olan her birerlerimizin hayat senaryoları, o bölümlerdeki hayat hikâyemiz. Süleymân (a.s.) tabi bu kadar ultimatom bu kadar sözden sonra gelecektir diye o da meclisini topladı.

(38. Âyet-i Kerîme) Hanginiz bana onun tahtını getirecek. Neden? Tekrar büyük bir keramet mucize göstermesi tekrar bir tatmin olması için, hayretler içinde kalması için ve süleymânın gücünü görmesi için. O bize Müslüman olarak gelmezden evvel mecliste bulunanlardan, cinnilerin daha ileri olanlarından 1 tanesi

(39. Âyet-i Kerîme) Ben onu sana getiririm dedi. Ne zaman? Sen oturduğun yerden, makamından kalkıncaya kadar getiririm dedi. Muhakkakki ben bunu yaparım. Benim bunu yapacak gücüm var.

(40. Âyet-i Kerîme) Bir kişi daha söz aldı. 1. cisi ifritlendendi. Diğeri de yanında kitap ehlinde olan birisi. Ne demek? O zaman hangi kitap vardı. Tevratı şerif. Davut (a.s.) gelen Zebur da vardı. Kendisinde tevratın hakikatinden olan bir kimse, Tevrat ilmini bilen kimse vardı. Tevrat ilminin içerisinde kabala denilen bir kitap var ellerinde. Onun içinde tevhitte, vahdetle ilgili bölümler var. Ortaya çıkarmıyorlar. Sadece alimlerin, papaz ve hahamların ellerinde bulunan bir kitap. O ilme sahip olan bir kişi. Ben onu sana getiririm. Sen gözünü açıp kapayıncaya kadar ki kısa sürede getiririm dedi. Ve Süleymân (a.s.) onun getirmesini istedi. İstikrarlı olarak bozulmadan kırılmadan o arş gelmiş. Kendi hali üzerine gelmiş. Bunun üzerine Süleymen (a.s.) "*Heze min fadli rabbî*" Dedi. Şimdi burada sebepler var. Kitabın yanındaki ilimden kendisine ilim verilen bir kişi olduğu bunun da Asaf bin Berhiya olduğunu kitaplar yazıyor. Süleymân (a.s.)ın veziri. O veya ifrit yani hangisi getirmiş olursa olsun. Burada (39. Âyet-i Kerîme) getiriyor demiyor.

Bakın oradaki Süleymân (a.s.) mın irfaniyetine. Bu benim rabbimin fazlındandır, diyor. Oradaki kişinin fazlındandır demiyor. Mucizeyi kişiye yüklemiyor.

O fiili kişiye yüklemiyor. O kişide ki, Hakk'ın ilminin zuhurlarından bahs ediyor. Rabbimin işi bu diyor. Kişinin işi değil diyor. Rabbi ne yaptı. Kişiyi kullanarak bu işi yaptı. Tabi Allah, Allah olarak melek de gelip te nur gibi, bulut gibi, rüzgar gibi gelipte onu oradan alıp götürecekt hali yok. Gerekirse öyle yapar. ama C. Hakk her bir Esmâ-i İlâhiyyesi'nin zuhura gelmesi için sebepler halk etmekte, sebepsiz bir şey meydana gelmemekte. İşte orada İlâh-î kudretin zuhura gelmesi Asaf Bin Berhiya adlı kişinin varlığında, mevcudiyetinde zuhura gelmiş oluyor. O halde başımıza her türlü hal geldiğinde iyilik ve zorlukla ne gelirse o kişilere onu atf etmeden, Rabbi'mın lütfudur diye kabullenmemiz gerekir. Kişileri görmemeye çalışalım. Çünkü kişiler bir âlet. Çünkü her birimiz bir âletiz. C. Hakk bizden fiillerini işlemekte. İşte elden bahs ederken "*yedullahi fevke eydihim.*" (48/10. Allah'ın eli onların elinin üstündedir) "*Tebarekellezi biyedihil mülk.*" (67/1. Elindeki güç "mülk" ne kudretlidir.) diye İşte C. Hakk bizlere şuur verdi. Bu şuurlarla (26/40) "*Heze min fadli rabbi*" karşı tarafa dedirtecek mükemmel fiilleri işlemeliyiz.

Bakın biz, bize geleni biz düşünüyoruz. Karşı tarafın bize olan tecellisini düşünüyoruz. Ama biz de herhangi bir kişiye C. Hakkın rahmet Esmâsı ile muamele yapmışsak, Alîm Esmâsı ile muamele yapmışsak, Rezzak Esmâsı ile muamele etmişsek, bir yardımda bulunmuşsak, karşı taraf bunu bilsin veya bilmesin aslında o kendi ruhaniyetinden "*heze min fadli rabbi*" sözünü söylemiş olur. Ama bunu bilirse söylerse daha güzel söylemiş olur. Ona gelen fazilet Rabb'in emriyle bizim elimizden çıkmış olur. Karşı taraftan bize böyle bir şey, bir güzellik geldiği zaman, kimin

elinden çıkarsa çıksın, geldiği zaman, havadan gelir, sudan, yerden, taştan gelir. Nerden ne şekilde gelirse gelsin. Nefsimize tabiatımıza uyarsa hoşluk vereir. Uymazsa biz biraz ondan uzak dururuz. ama acaba ruhumuza uyuyor mu? uymuyor mu? İşte mühim olan tabiatımıza dağilde onu ruhumuza uydurabilmek. Ki her türlü hadise ruhumuza uyar. Çünkü ruhumuzun tabiatı olmadığı için o "- , +" diye orada ayrılmaz. - , + diye bilinen şeyleri cesed ayırmakta. Cesedin duyguları olduğu için, duygu yönüylede başımıza acılar geldiği zaman acı, zor. Tatlı, güzellikler, lütuf gibi olanlar, geldiği zaman, lütuf güzellik diyoruz. Halbuki rûhumuza göre işler böyle değil. Ama biz rûhumuzu cesed yapmışsak, rûhumuz cesedin hükmü altındaysa ona da aynı. Biz cesedi rûhumuzun hükmü altına vermişsek. Cesedi rûhumuzun, hükmüne, ilmine gücüne girmişse zâten o zaman sorunumuz olmaz, Ozaman zâten her şey "*heze min fadli rabbî,*

Şeyh Sâdii Şirâzî ömrünü fakirlikle geçirmiş. Bostan, gülistan gibi kitaplar bırakmış. O bir gün akşam üstü hava kararmak üzereyken, bir köye varmak için yola devam ediyor, Ormanın kenarında gidiyor, çok uzaktan bir karartının kıpırdadığını görüyor. Uzaktan hayvanat mı ne olduğunu bir türlü benzetemiyor. İnsana benziyor kısa. Hayvana benziyor kısa fakat, hayvan gibi değil. Daha evvelce o çalışanlardan geçerken ya rabbi demiş bana bir ayakkabı paracığı vermedin, demiş. Ayağıma dikenler batıyor yollarda diye de gönlünden geçiriyormuş. İşte bu gönlünden geçirdiği sıralarda, karşıdan o karartıyı, o hareketi görüyor. Neyse ihtiyatlı olarak yavaş, yavaş yaklaşıyor. Yaklaştığı zaman bakıyor ki insân imiş ama ayakları tamamen yok. Elleriyle hop hop gidiyormuş. Ozaman içinden bu ayeti söylüyor. "*haza min fazli rabbi*" lisânen değil ama onu yaşıyor. Ya rabbî ayakkabım yok ama ayaklarım var, şükür deriz. İşte bizde bazen sıkılırız.

Okadar fazla artılarımız var ki o eksileri değil artıları görerek rabbimize şükür etmeli. Ezberleyelim bu Âyeti. Bakın bu çok büyük bir lutuftur. Her an bu her nefes bu Âyet-i söyliyelim. Her aldığımız nefes onun fazlıyla olmakta. Fadlı da fazlı da olur.

Umredeyken Tarık-isminde arkadaşımız ilk günlerde çok büyük otel-yeni açılmış-otel boşça ve rahatmış.3-5 gün geçtikten sonra umreciler artmış. Otel hareketlenmeye başladı. Asansörler hareketlenmeye başladı. Sıra bekliyorduk. Arkada da bekleyenler var. Akşamüstü yukarı çıkacağız. Üç kişilik bir grup geldi. Arap grubu bir hanım Arabi iki de Arabi kardeşler. Kapıdan girmeye başladılar. Orada bir gürültü geldi zâten başımıza. O arap hanımı çok bağıriyormuş 2 tane kişiye. Bütün otelciler, görevliler, umreciler ayağa kalktı, asansörün kapısına kadar bekliyorlar bizle birlikte oradan nasıl yağıdıyor o arap kadın neler söylediğini anlamıyoruz ama şiddetle bir şeyler anlattığı bağırdığı açık. Tarık Bey orada "*Haza min fadlı rabbi*" diyip bizim hanımlar öyle bağırmıyor, diye..

Bu Âyet-i kerîme'yi de ben demiştim başımıza herhangi bir şey geldiğinde vird edinelim hep birlikte diye, oradan hatırında kalmış. Bu Âyet orada yaşanan bir Âyettir. Her birerlerimizin başında da bu tip şeyler vardır. Vird edinelim. Zorlanıyorsak eğer güç veriyor, lütf varsa o lütfun karşılığını anında takdim etmiş oluyoruz. Hakkın bizimle birlikte olduğunu onu unutmayacağımızı her an onu lisâne getirdiğimizi düşünmeye gönlümüze muhab bete getirdiğimizi belirtmiş oluyoruz böylece. Ve bizi gafletten uyandırıyor ve hâdiseleri analiz etmemize faydası oluyor. Hangi bir hâdiseye karşısında nasıl hareket ediyoruz bize bunu belirtmiş oluyor. İşte Belkısın tahtı kırılmadan o kadar yerden getiren rabbına Asaf-ı vâsita yaparak onu gördüğünde Ya rabbı sen ne yücesin. Sadece

bu hususta değil, hepsini kapsamakta oğlanların –kızların –hali –boncuğun delinmesi-hüd hüd ün görmesi gitmesi hepsine "*heze min faldı rabbî*" dedi. C. Hakk ona bu hadiseyi gösterdi. Bu kadar nimet içinde şükr mü edecek yoksa küfr mü edecek diye. Deseydi ki bu benim peygamberlik gücümle olan iş diye deyip kendi nefesine bağlasaydı o zaman küfretmiş ve nefesine bağlamış olacaktı. Ayrıca orada Süleyman (a.s.) da imtahandıydı. Her birerlerimize de bu olur güzel bir şey yaparız. onu nefsimize mâl edersek onu perdelemiş oluruz. Ne yaparsak yapalım aklımız başında olduğu sürece yani Hakkani aklımız başımızda, nefsâni aklımız değil, Rahmân-î tarafımız başımızda olduğu sürece Hakk'a bağlandığımızdan, O yaptıığımız fiillerin hepsi Hakk'ın fiillerine dönüşür. Hakk o fiilleri bizden işlemekte. Ama nefsimizle yaşadığımız sürece o fiilleri biz nefsimizden yapmaktayız ve sorumluyuz. İşte oradan, "*ve men şekera*" Kim ki başına gelen her hâle şükür ederse "*fe innemâ yeşkürü li nefsihi.*"

O kendi nefsi için şükretmiş olur. Onun şükürü başka bir kimseye gitmez, kendine gider. Şakirandan, şükür eden kimselerden olur. Tabi bu şükürün kendi içinde mertebeleri vardır. Ef'âl mertebesinden, Esmâ, sıfat ve zât mertebelerinden. Ama biz burada genelde tarikat mertebesi içinde yaşadığı için bu oluşumları, tarikat mertebesi içinde şükürünü anlamaya çalışalım. Namaz kitabında var. Şükürün, hamdın 8 mertebesi, kim hangi mertebeden ise şükürünü, hamdini o mertebeden yapmakta. Şükür bilindiği gibi tefekkür, teşekkür manâsında. Elhamdülillâhi Rabbil âlemîn dediğimizde ef'âl mertebesi ya Rabb-î verdiklerine teşekkür ederim demek. Şükür kendi, nefsi için şükr etmiş olur. O Allah inkarcıların inkârından, bütün âlemlerden ganidir. İnkârcıların inkârı neye yarar ki. Bunun üzerine Süleymân (a.s.) tedbir olsun diye oda Belkısı imtihan etmek için

-Onun arşını biraz bozalım, hile yapalım. Kendi arşı olduğunu anlayabilecek mi?

﴿٤٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٣﴾

(Felemmâ câet kile ehekezâ arşüki kâlet keennehü hüve ve ütinel ilme min kablihe ve künnâ müslimîn)

(27/42) "Ne zamanki - o hükümdar kadn - geldi, denildi ki senin tahtn böyle midir?. Dedi ki: bu, sanki o. Maamafih bize ondan evvel bilgi verilmiş idi ve bizler müslümanlar olduk."

Vaktaki Belkıs mahiyetiyle yoldan geldi. Onun gelişini bazı rivayetler kendi ile birlikte yeni, yeni hediyeler getirmişler. Oğlanlar, cariyeler dolaşüyor etrafında gidiyor, süvarileri önünde. Atlar belirli bir arap atları, 10 tane 20 tane. Bir sürü altın külçeler varmış elinde, halılar. O zaman değerli neleri varsa getiriyor. O gelirken Süleymân (a.s.) altından yol yaptırmış. O gelirken o yolun üstüne en nadide halılarını serdirmiş. Ve yolun iki tarafına büyük ordu süvari alayı, yüzlerce atlarla karşılamış. "**Felemmâ câet kile ehekezâ arşüki**" Benim tahtım gibi ama diyor. Hafsalası da almıyor. Tahtın gelmesini, ihtiyatlı davranıyor. Benziyor sanki onun gibi diyor. Bana bunların bilgisi ilmi verildi. Müslim olarak döndüm. Süleymân (a.s.) boyun bükerek geldiğini söylüyor. Böyle gelmezse memleketini uçururuz, zelil ederiz diye de haber gittiği de. Belkıs da böyle bir tahminde bulunmuştu daha baştan o zaman Belkıs daha evvelde bunu bildim, ilmimi aldım, kuşun gelmesi de mucize. Peygamberdir bu ancak diyor. Bir küçük kuş bir büyük memleketin imânına sebep oluyor. Demek ki bizim içimizde de bazı kurtaramadığımız bölgeler var. Yani Süleymânlık mertebesinde imânımızın

daha henüz yayılmadığı, yani dünya, beden arzımızın üstünde, nefsimizde ve Esmâ-ül Hüsnâ içerisinde ulaşamadığımız bazı bölümler var. İşte tefekkür kuşunu biz uçurduğumuz zaman o bölümlerin nerede olduğunu tespit ediyor. Ve süleymân'a bunları haber veriyor. O da bakıyor ki kendi mevcudiyeti küçülmüş, o da itaat ediyor. Akla itaat ediyor. Akli küle, o yerlerde bu çok mühim bir mesele. Bunların hepsi bizim içimizde yaşanmakta olan hadiseler. Zâhirde de hâdiseler böyle. Demek ki tefekkür kuşunu uçurmak gerekiyor. Kendi bünyemizde zâhiren belli Esmâları elimizde tespih kafamız hayallerde, dünyada işti, çocuğu, kızdı, oğlandı. Bunlar olacak olmaması mümkün değil. Ona ayıracağımız zamanı belirli tutmamız gerekiyor. Günün 24 saati bunları düşünürsek, o zaman hüd hüd kuşu yerine karga kuşlarını ucururuz. Lâk,lâk,lâk vakitlerimiz boşa geçer. Bize faydası olmayan hattâ zararı olan şeylerle yüklenmiş oluruz. Belkıs'ın memleketini yıkmadı. Belkısı imân etmek zorunda bıraktı. O mülkü kendi rûh mülküne ilâve etti. Faydalandırdı. Yani o mülkü mamur halde kendi mülküne birleştirdi Kattı yani rûhaniyetini daha çok geliştirmiş oldu.

5. kaset

Euzü billâhi mineşşeytanirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

30.09.2003. Salı

(43.Âyeti Kerîme) den tekrar özet olarak devam edelim.

﴿٤٣﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا
كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿﴾

(Ve saddehâ Mâkenet te'büdü min dünillâhi innehe

kânet min kavmi kâfirine)

(27/43) "Onu, Allah'ın başka tapdığı şeyler - İslâmiyetten- men etmiş idi. şüphe yok ki o, kâfirler olan bir kavimden idi."

Allahtan başka meşgul olduğu şeyler onu Allahın yolundan döndürdü. Yani Melikeyi de kavmini de Allahın yanında olan gayrı, başka şeylere ibadet etti. muhakkak böylece o kâfir kavimlerden oldu. Neden öyle oldu? Kendi milletinin an anesi, şartlanması, değer yargıları itibariyle oldu. İçinde bulunduğu kavim Güneşe tapıyordu.. Oda o ilimle, o eğitimle yetiştiği için Allahtan gayrı şeylere ibadet eder oldu. Böylece hayatını sürdürüyorken Süleymân (a.s.) la olan görüşmelerinde, konuşmalarında Kendisi mü'min olarak geldi ve Süleymân (a.s.) mın kendisine tahsis ettiği sarayın önüne geldiklerinde

﴿٤٤﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِيهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾

(Kile lehedhulissarha felemmâ raethü hasibethü lücceten ve keşefet an sakıyha kâle innehü sarhun mümerradün min kavarira kâlet Rabb-î innî zalemtü nefş-î ve eslemtü mea Süleymâne lillâhi Rabb'il âlemîn)

(27/44) "Ona denildi ki saraya gir. Ne zamanki onu gördü, onu derin bir su sandı, iki baldırını açıverdi. - Hz. Süleyman- dedi ki: O hakikaten billûrdan

döşenmiş, düz, açık bir yerdir. -Kadın da- dedi ki: Yarabbi! ben nefsimi zulmettim ve Süleyman ile beraber âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum."

Saray gösterdiler. Ona denildi ki, İşte bu sarayı sana tahsis ettik. Buradan içeri gir. Bu köşke gir dahil ol dediler. Sarayın kapısını açtıklarında geniş bir hol, o hole girecekleri zaman, o holü gördü. Belkis o holü gördü. Onu derin bir su zannetti. Yani Sarayın salonunu süslenmiş bir göl gibi zannetti. İki ayağını açtı. Eteklerini biraz yukarı kaldırdı ki Etekleri ıslanmasın diye biraz açtı. Yani O hâli görünce şaşırıldı. Ayağını açtı, biraz. Hz. Süleymân (a.s.) o köşkün öyle olmasını murat etmiş. Kendisi gelmeden evvel O köşkün giriş salonunu öyle yapmış. Nasıl yapmış? Sırçadan yapmış, cam sırçadan. O salonun girişini öyle yapmış. Sarayın girildiği salonun üstünü camla kaplatmış ama altında da gene su var. Aynı nehrin, gölün, aynen denizin içi gibi balıklar dolaşıyormuş. Dışarıdan bakıldığında o öyle gözüküyormuş. O kadar şeffaf bir sırça üzerine döşenmiş ki, Belkis bunun farkında olmamış.

Suya ayağım girerde ıslanırım diye eteklerini biraz kaldırıncaya ayağı ortaya çıkmış. Meğer ifrit belden yukarı insan şeklinde, belden aşağı hayvan şeklinde diye ispiyonlamışlar. Belki aralarını bozmak için. Belki Belkistan soğutmak için. Süleymân (a.s.) işte ince düşünce Olarak şimdi doğrudan doğruya, ayaklarınızı açın da bakalım diyecek hali yok. Kendini tabii olarak eteklerini biraz yukarı çıkarmış. Ayaklarından bir karış yukarı Bakıyor ayakları insân ayakları. Cinlerin dediği gibi değil. Orada işte kurmuş oldukları bu düzen, bu iyi yönde olan tuzak. O zaman hem Belkisin her yönüyle insân olduğu meydana çıkmış. Hem de Hz. Süleymân'ın o gün ulaştığı sanat ortaya çıkmış. Onların tuzakları. Belkisin insân olduğu ortaya çıkmış. Hem de süleymân'ın (a.s.)ın sanatı ortaya çıkmış. İleri teknoloji varmış. Bilhassa cam eşyayı kullan-

makta. Cam eşya üzerinde çok ileri düzeyde imişler. Ben-i İsrâîl daha sonraları bir sürü savaşlarda, gerek Romalıların istilâları, İranlıların istilâları ile bu sanatkârlar kalmamış, bu sanatı kaybetmişler. Şimdi gene birçok ileri teknik gelişmeleri var. Biz onlara muhtaç oluyoruz. Onlardan biz domates, elma tohumu alıyoruz. Ben-i İsrâîl 12 kardeşten meydana geliyor. 12 kardeşin 10 kardeşi Yusuf'u öldürme yolunda ittifak ettiler. bu 10 kardeşten 1'i onlara iştirak etmedi. Geriye 9 kardeş kaldı. O zaman 9'a 3; 3 tanesi akli başında, merhametli, 9 tânesi merhametsiz bir aileden oluştu Ben-i İsrâîl. Onların savaşçı vurucu kırıcı olması bu yüzden. Daha buralara dayanıyor. Yakup (a.s.) mın oğulları o devreye dayanıyor. Kaynakları bu. hâbille, kâbil gibi. 9 tanesi Yûsuf (a.s.)'ın ölümü hakkında ittifak ettiler. Öldürecek kadar şerir oldular. Düşünün yani kardeşleri bu 10 kardeşin 1 tanesi merhametli çıktı öldürecekimize kuyuya atalım hiç olmazsa dedi. Yapmayın dedi ama dinlemedi o 9 kardeş. 9'a 3 nisbetinde o sülâlede şerlik var. çok büyük hatta 4 de 3 ü şerir halinde .

Belkis oraya girdiğinde eteklerini azıcık kaldırdı ama sonradan baktı camın üzerinde yürüyor normal hale geldi. Burada mühim şeyler var. "**hasibethü lücceten**" onu derin bir su zannetti. Zan etti. İşte Kûr'ân-ı Kerîm de birçok zanlar vardırki onlar günah sayılır. Sui zanda bulunmak günah, hüsnü zanda bulunmak güzel bir şey ama neticede sui zanda, hüsnü zanda olsa bunların hepsi zanetmek, yani sağlam bir temele dayanmayan bizim ürettiğimiz zanlar. İşte burada bu hadise bize boşuna anlatılmıyor. Eğer aslı ona gösterilmemiş olsa idi yani o kapıdan içeri girilmemiş olsa idi onun hayalinde o sahne su olarak sabitleşecekti, kesinleşecekti. Çünkü öyle zannetti ve o kararı verdi. İşte bizde nice dışarıdan baktığımızda yanlış verdiğimiz kararlar bizi çok yanlış zanlara sürüklemekte. Neticesi de çok yanlış olmakta.

Hem kendimize hem de çevremize zarar vermekte. İşte burada C. Hakkın lütfu İlâhiyyesi bize verdiği şey, Belkıs gibi zanna düşmeden, yanlışlığa düşmeden, o zannettiğimiz şeyi tahkik ettikten sonra karar vermemizin gerekliliği ortaya çıkmış oluyor. Yani hayalimizde kurmuş olduğumuz bazı tasavvurlar işte şu şunu dedi bu bunu dedi ben de böyle zannettim de onun için sana gel dedim de, git dedim, neyse şöyle yaptım. O mazeret sayılmıyor onun yüklediği yük bize yazılıyor. İşte mümkün olduğu kadar zanlardan uzak durup asli bir temele dayanan bilgiyle hareket etmemiz yahut karar vermemiz gerekiyor. Nasıl heyetini topladı Belkıs karar vermek için, bizde bilgilerimizi hayat tecrübelerimizi toplayıp bazı kararlar almamız gerekiyorsa çevremizle de istihare ederek en sağlıklı kararlara ulaşmamız her birerlerimizin lehine menfaatına olur.

Sonradan zarar göreceğim diye yanlış zanlarla üretilen kararlar üretirsek bizim aleyhimize olmakta ve zaman kaybettirmekte. Onun o zannın verdiği tahribatı önlemek için bir o kadar daha zaman verip o vakit bizden boşuna gitmiş olmakta. İşte burada da böyle bir güzellik var. Melike dedi ki; Ben daha evvel nefsimde zulm etmişim Kendime zulm ettim demiyor. Nefsine nasıl zulm ediyor? Nefsimde var olan hakikati İlâhiyyeyi ortaya çıkarmadığı, aramadığı için, Rububiyetini dahi haps ettiği için nefsimde zulm etmiş oluyor. Neden? Nefsinde var olan hakikati İlâhiyyeyi, Esmâ-i İlâhiyyeleri hakkani olarak zuhura çıkarmadığından ve gaflet yönüyle kendi vaktini harcadığından ve güneşe taptığından nefsimde zulm etmiş olur. Bunu idrak ediyor orada, Bizde yanlış yaptığımız işleri idrak ettiğimizde, herhangi bir haksızlık yaptığımızda ki inşallah yapmıyoruzdur. başımıza gelir bu hadiseler farkında olmadan zan ile, başkalarına veyahut kendimize zarar verdiğimizde ne yapıyoruz, nefsimize zulm etmiş oluyoruz. Neticede kimse kimseye bir şey yapmıyor

kendimize yapmış oluyoruz. Ben teslim oldum. Süleymân ile birlikte Alemlerin rabbi olan Allaha teslim oldum diyor, Süleymân'ın mülkü içinde Belkısın mülkü yok, ifna olmuş oluyor. Süleymân'ın bireysel varlığında da o Belkıs yok olmuş oluyor. Ruhen süleymana iltihak etmiş oluyor. Bizim de içimizde böyle bazı âsî olan taraflarımız varsa, ki bu yönlerimiz varsa ki o zanla yaşıyor. o zandan kutrulup ona hakikati anlatırsak, nefsimizin bazı köşelerinde eksik kalan, ulaşamadığımız, imanımızın ulaşamadığı yerler var. Beynimizde, aklımızda, gönlümüzde içimizde var bu yerler. Hani nefsin kurtarılmış bölgeler diyorlardı o anarşistler bir zamanlar. Bir bölgeye giriyor, oraya ordu kuvvetleri giremiyor. Aynen onun gibi Bizim de aklımızda, gönlümüzde de böyle nefsin kullandığı bölgeler, yerler var. ve gizli bölgeler ayrıca. oraya girip çıkıyor saklanıyor. Farkında olamıyoruz. İşte bu kıssa ile o nefsin mülkü yani toprak mülkü, hareket sahası Süleymân'ın mülküne, onun kumandanı da süleymân'ın kendine ilhak edilmiş oluyor. Ve rivâyetler Hz. Süleymân'ın Belkıs Hanım ile evlendiğini söylüyor.

Bir müddet yanında kaldıktan sonra onu tekrar mülkünün başına ama mü'min olarak gönderiyor. İşte bizim de o tür mülklerimiz başına mü'min olarak birer Esmâ-i İlâhiyye gönderiyoruz. ama mü'min olarak. artık oraları İslam toprakları, imân toprakları oluyor, içimizdeki yerler. Nefsi emmârenin de kalıntıları varsa. Ve zaman zaman Hz. Süleymân gider onu ziyaret edermiş, tekrar kendi saltanatına gelirmiş. Tarihi olarak okursak, tarihi yönüyle geniş bilgi alabiliriz. Bize lâzım olan, biz onlardan ne alıyoruz. Bu tarihi bir vakıa olmakla birlikte, bu bizim hayat vakıalarımız yani yaşadığımız hayatın belirli bir bölümleri Kûr'ân-ı Kerîm de bahs edilen her tür hikâyeye. Peygamber hazeratının hikâyeleri ve başka hikâyeler. Hikâyeye tarikiyle bize anlatılan gerçeklerdir. Burada işte Belkıs Hanımında Hz. Süleymân'a ve onunla birlikte

Hakk'a teslim olduktan sonra, burada Neml Sûresi'nde Süleymân mevzuu ile ilgili Âyetler burada bitiyor.Oradan başka bir mevzuya geçiyor. Yine onlar da bize lâzım .

﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ
اعْبُدُوا اللَّهَ فَآذَاهُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾

(Lekad erselnâ ilâ semüde ihahüm salihen eni' büdüllaha fe izahüm ferikanî yahtesimun)

(27/45) "Ve andolsun ki, Semud kavmine; Allah'a ibadet ediniz diye kardeşleri Salih'i gönderdik. Onlar ise hemen birbiriyle çekişen iki guruba ayrıldılar.)"

﴿٤٦﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ
لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾

(Kâle ya kavmî lime teta'cilüne bisseyyeti kablel haseneti levlâ testağfirullahe lealleküm türhamüne)

(27/46) "Dedi ki: Ey kavmim!. Ne için iyilikten evvel kötülüğü acele istiyorsunuz?. Allah'tan af dilemeli değil misiniz?. Olabilir ki, rahmete kavuşursunuz."

﴿٤٧﴾ قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَائِرُكُمْ
عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾

(Kâlüttayyarnâ bike ve bimen meake kâle tairuküm indellahi bel entüm kavmün tüftenün.)

(27/47) "Dediler ki: Biz seninle ve seninle beraber olanlar yüzünden uğursuzluğa uğradık. -Hz. Salih de- dedi ki: Sizin uğursuzluğunuz, Allah katında -malûm-dur. Hayır.. Siz imtihana çekilen' bir kavimsiniz.)

Bizim üzerimizde olan bu uğursuzluk, senden ve senin beraberinde olanların yüzündendir. Bazı kötülükler bazı zorluklar geliyordu kavmine. Sâlih (a.s.) da onlara sabr etmelerini, iyi işler yapmalarını tavsiye ediyordu. Fakat onlar dediler ki bizim başımıza gelen şey senin halinden, sana imân edenlerin halinden diye ve seninle birlikte olanların halinden diye onu suçladılar. Bakın burada zan vardır. Sâlih (a.s.) yüzünden niye onlara zorluk gelsin. Zorluk değil rahmet geliyor, çünkü o onlara yolunu gösteriyor. Umulur ki, rahmet olursunuz diye, iyilik yapın, hasene işler yapın diye. Sâlih (a.s.) cevap verdi.

Size gelen o uğursuzluklar kötülükler azaplar bunlar Allahın indindedir. Çünkü siz ifsad eden bozguncu bir kavim oldunuz. Bu bozgunculüğünüz yüzünden de C. Hakk size uğursuzluğu böyle, böyle şeyler vermekte.

﴿٤٨﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ
وَلَا يُصْلِحُونَ

(Vekâne filmedîneti tis'atü rahtin yüfsidüne fil ardi velâ yuslihîne)

(27/48) "Ve şehirde dokuz kişi var idi ki: Yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlardı, ıslah da bulunmuyorlardı."

Kavmin içinde 9 kişi vardı. Neml Sûresi 9 rakkamı üzerine kurulmuştur. Sâlih (a.s.) mın dahi bu Sûre içinde

ki yeride şu, 9 rakkamını ifade etmesini belirtmek içindir. 9 kabileden 1 kişi seçilip 9 kişilik bir çete kurulmuş. Bu çete Sâlih (a.s.) ma baskın yapıp öldürecekler. Hani efendimize de böyle bir çete kurulmuş tu ya, hani, bakın tarih tekerrür edip gidiyor böyle 9 kişilik çeteyi biraz anlamaya çalışırsak, araştırırsak. Tarikat mertebesi hani 9 rakkamını ifade ediyordu. İşte Mûsâ (a.s.) ın birçok halleri 9 levha almıştı gibi birçok işler... Burada çetenin ne işi var 9'un içinde Oraya gelince seyru sülûkta ki, çalışmalarımızda; kelime-i tevhid, ya Allah, ya Hu, ya Hakk, ya Hay, ya Kayyum, ya Kahhar, ya Fettah, ya Vahid isimleri 9' lu bir gurup oluşturuyor. Ehli imân bir gurup oluşturuyor. Bu Esmâ-i İlâhiyye. Ama her imân'ın karşısında bir çete, müşrik oluşuyor. İşte bu 9 Esmâ-i İlâhiyye'nin karşısında da bir çete var. işte biz bu imân gücüyle, gurubuyla nefsimizden kaynaklanan o çeteyi alt etmemiz gerekiyor.

Yani ne kadar ileriye gidersek gidelim o gittiğimiz yerde mutlaka bize bir karşıt taraf vardır. Başka türlü olmaz. Olmazsa mücadele kalmaz. mücadele olmayınca kıymeti olmaz. eğer bu mücadele olmazsa biz canlı, ayakta duramayız. karşımızda bizi zorlayıcı kuvvet olacak ki, o kuvvetler bizi yenmesin diye, her zaman bizi uyanık tutsun. Hep mücadele, rekabet halinde olacağız. Mücadele ve rekabet insanı ileriye götüren kazanç sahibi olmasına sebep olan şeylerdir, Batılılar anlamış hep rekabet yapıyorlar. dünya için rakib, rekabet yapıyorlar, bizler ise ahiret rekabeti yapacağız. Nasıl daha güzel zikir yapacağız, tabii çekişmek sûretiyle değil kendi içimizde. Hangi gün daha iyi olur diğer günlerden, muhabbetli, verimli olur. Kûrân-ı Kerim okurken nasıl hisse, bilgi çıkartırız. Bunlar hep İleriye gitmek için bize hız veren oluşumlardır. bu 9 Dersler bitinceye kadar 12 oluyor.12'lik çete hep karşımızda. Her Esmânın zıddı olan bir çetesi vardır. Çünkü nefsi emmâre öyle bir varlık ki, tabi genel

olarak bütün nefis mertebeleri, bir insân'ın akli, fikri şuuru ilmi, muhabbeti ne dereceye yükselmişse nefsi de orada. İçimizde, çünkü başka yerde değil ki. Rahmân-î ilimleri öğrenelim de, nefsimizden bunu gizleyelim mümkün değil. Aynı anda o da öğreniyor bizimle birlikte, ayırmak mümkün değilki. Neden? Zâten kendi varlığımızın mevcudiyetimizin sebebi o nefsimiz. İşte biz bu nefsimizi öldürmemiz mümkün değil, terbiye ederek bize faydalı hale getirmemiz gerekmektedir. İçimizde öyle hassas dengeler var ki. Bunları ve kendimizi ne kadar iyi, tanıyabilirsek o kadar iyi araştırma, analiz yapmış oluruz. Ve vereceğimiz kararlar ne nefsimize dönük olur, ne duygularımıza, ne dünyaya dönük olur. Hakka dönük olur. ruhumuza, özümüze dönük olur. Ve onlar dediler.

Medine şehir demektir. O şehrin içinde bir çete kuruldu. Medine şehir demek ama Medine, medeni demek. Şehirlerde oturan insanlar daha medeni daha görgülü, imkânları daha geniş olan insânlardır. Çölde oturanlara Bedevi köylü denmekte. Araplar Badiye diyorlar şehrin dışındaki yerleşim yerlerine. Biz mutlak mânâ da şehirli yani medeni olabilmemiz için Medine-i Münevverenin nurundan nurlanarak bu beden şehrimizi nurlu şehir haline getirmemiz lâzımdır. Medeni demek Muhammet (a.s.) ma ve C. Hakkın yapmış olduğu programa en güzel şekilde uymak, yaşamak demek. Kravat takıp, süslenmek, püslenmek demek değil. Onu yapmamak değil, onlar da olacak, o da bir güzellik çünkü ne varsa olabildiği kadar kendisini düzgün zâhiriyle batınıyla günümüzün şartlarına fazla ifrata gitmeden çok da eski giyecem diye, varken de biraz düzgün yemek, içmek kullanmak yapmak gerekiyor. Nefsine kaptırmadan asil olarak. Ne hırpani bir elbise ile gez. Eskiler derler ya 1 lokma 1 hırka yama yama üstüne o gün belki öyle imiş. O günün anlayışı öyle imiş. Bugün bir başka zamanda

yaşıyoruz. Ayrıca C. Hakk ta diyor: Size verdiğim nimetleri üzerinizde görmek isterim. Cumaya giderken en temiz elbisenizi giyiniz. İnsân'ın elbisesi az olabilir. Burada mühim olan temizliktir. Ne hırpani elbise ile dolaş halkın içinde ne de göze batacak elbiselerle dolaş. Bir bilinmez sûret içere padişahı âlem ol. Öyle bir sûrette dolaş, gez ki seni kimse tanımasın, herkes gibi sıradan derli toplu bir insan bilsin. Ama âlemlerin padişahı ol diyor. Padişah ne oluyor saltanatla dolaşıyor etrafta, zahir padişahı çünkü ona da o yakışır. Öyle göze batma. Kimseyle alış-verişin olmasın. Sen kendi âleminde yürü. "Yufsidüne fil ardi" İşte bunlar yeryüzünü bozuyorlardı. O bizim 9 tane ehli imân grubumuz yeryüzünü imar, İnşa etmeye çalışıyor. Beden yeryüzümüzdeki binamızı tamamlamaya çalışıyor. 12 ci katına doğru yükselmeğe çalışıyorlar. Onun karşıtı olan da orasını bozmaya çalışıyor. Nefsin askerleri, em-mâre nefsi askerleri orasını bozmaya çalışıyorlar. Zaman zaman bakıyorsunuz güzel bir şey yaparken. Âyaklarımız kaymış gidiyor.

Ağzımız şu zikri yapıyor ama muhabbetimiz azalmış, ufkumuz daralmış, içimiz sıkılmış işte bazıları gitti. İşte o mertebenin karşıtı olan o şer güçler diyelim komple kuruyorlar bizi yolumuzdan almaya çalışıyorlar. Bizde ya Allah deyip yeniden dağılmaya yüz tutmuş 9 lu grubu; 5 li 3 lü grubu kim nereye varmışsa, kim nereye vardıysa o grubunu mânevi olarak tekrar ayağa kaldırıp onların karşıtılarını sırt üstü yere sermek. Başımıza gelmiştir bu bir akşam bakarız çok güzel bir zikir olur, ertesi akşam biraz daha düşer. Oradan çelme gelir. buradan bir çelme gelir. Bu da nefsin işine gelir. Biz zâten belirli bir şekilde zorlanmışız. Bir yerlerden bir mânialar çıkmıştır. Bunu fırsat biliyor, bir de o bindiriyor. Bizi daha zayıf düşürüyor.

Bunlar olan şeyler. Bunların böyle olduğunu bilirsek toparlanmamız kolay olur. yeryüzünde ve onlar salâh iş yapmazlar. Yeryüzü dediğimiz, beden arzımız. Onlar salâh bir iş yapmazlar. 9 lu gurup hep bozgunculuk yaparlar.

﴿٤٩﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٥٠﴾

(Kâlû tekâsemü billâhi lenü beyyitennehü ve ehlehu sümme lenekunenne li veliyyihi mâ şehidnâ mehlike ehlihî ve innâ lesâdikûne)

(27/49) "Allah'a and içerek dediler ki: Her halde onu ve ailesini geceleyin öldürelim de sonra velisine diyelim ki: biz onun ehlinin helâk olduğu yerde hazır bulunmadık ve şüphe yok ki, bizler elbette doğru sözlü kimseleriz."

Diye aralarında anlaştılar. Ne dediler. biz evlerinde bir baskın yapalım. Sâlihi ve beraberlerinde olan aile fertlerini öldürelim. Sonradan diyelim ki bizim bunlardan haberimiz yoktu. Yani siz yaptınız diye şüphelenen olursa hayır diyelim, biz böyle bir şey yapmadık diye aralarında and içtiler. İşte bizde de Sâlih demek sulh mânâsında. Gönülde olan o Sâlih-i o çete öldürdüğü zaman o vücût arzında sulh bozulmuş olur. inkâr edelim biz bunu yapmadık diye de ayrıca; Komplo yapıyorlar. Kuruyorlar.

﴿٥٠﴾ وَمَكْرُؤًا مَّكْرًا وَمَكْرَنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥١﴾

(Ve mekeru mekran ve mekernâ ve hüm lâ yeş'urune)

(27/50) "Onlar bir hile yaptılar, biz de hiç bilgileri olmaksızın bir hile ile hile yaptık - yani: Onları ansızın hilelerin cezasına kavuşturduk-."

﴿٥١﴾ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَا دَمَرْنَاهُمْ
وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾

(Fenzur keyfe kâne âkıbetü mekrihim ennâ demernâhüm ve kavmehüm ecmaine)

(27/51) "Artık bak!. Hilelerinin akibeti nasıl oldu?. Muhakkak ki biz, onları da kavimlerini de toptan helâk ettik."

Âkıbetleri nasıl oldu.

"Ennâ" C.Hak orada zatıyla mevcut. Biz onları yıkıp yok ettik, harabeye çevirdik. biz yıktık diyor, 9 lu çeteyi ve kavmini. C. Hakk bizatihi kendim yaptım, biz yaptık ama ne ile yaptı? Cebrâîl (a.s. vasıtasıyla, rüzgarın vasıtasıyla, zelzeleleri vasıtasıyla. Ama o fiili şu veya bu görüntü altında Allahın kendisinden başkası işlememiş oldu. neden çünkü başkası yok. Neden? Zaten başkası yok ki.

﴿٥٢﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ حَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَايَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾

(Fe tilke büyütühüm hâviyeten bimâ zalemü innâ fi zalike le âyeten li kavmin ya'lemüne)

(27/52) "İşte onlar, onların zulmları sebebiyle çökmüş olan evleri!. şüphe yok ki, bunda anlayan kavim için elbette bir ibret vardır."

İşte böylece onların evleri virane oldu. Zulüm etmelerinden dolayı. Onlarda o binaların içindeydi. hepsi helâk oldu. C, Hakk onların mekirlerine karşı böyle yaptı. Bakın bize burada en büyük hatırlatma oluyor. Âyeten; İşte bunlar Âyetti. Âyet neydi Kûr'ândı. Şu anlatılan Kûr'ân. Orada Kûr'ân-ı fiiliye yaşanmaktaydı. Biz Kûr'ân-ı kelâmiye. Biz sesle anlatıyoruz. Bizim karnımız tok, güzel bir yerden, odadan dinliyoruz. Elhamdülilâh. Bu güzellik içinde bu viranelikleri anlamak zor. Az bir sarsıntı olur bu Âyet-i, Allah etmesin, çok daha iyi anlarız. Fiili Kûr'ân olur. Biz bunları tahayyül etmeye çalışalım en azından. Ve yeryüzünü gezin dolaşın, eski ümmetlerin halleri nasıl, neler oldu ibret diye C. Hakk bize ayrıca fiili Kûr'ân okumak için seyahate göndermekte. Tabi insân bulunduğu yerde kaldığı sürece kendi fiili Kûr'ân-ı nı görür. O kadar kısmını imkân zaman zemin sağlık meselesi. Zâhiren dolaşamıyorsak. O zaman gönlümüzde dolaşmağa çıkalım. Her bir Esmâ bizim için bir memlekettir. bir şehir, bir kasaba'dır. Onların hakikatlerini anlamaya çalışalım. inşaallah

﴿٥٣﴾ وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾

(Ve enceynellezîne âmenü ve kânü yettekune)

(27/53) "Halbuki: imân edip kötülükten sakınanları kurtuluşa erdirdik."

İşte ittika edenlere biz necat kurtuluş veririz. O kavmin içinde imân edenleri kurtardık. O 9 kişilik çeteyi imha ettik diyor. İttika sahiplerine böylece necat verdik.

﴿٥٤﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾

(Ve lûtan iz kâle li kavmihi ete'tünel fâhişete ve entüm tübsırune)

(27/54) "Lût'u da -Peygamber gönderdik- o zaman ki: Kavmine demişti ki: O en iğrenç şeyi yapacak mısınız? Halbuki siz -onun fenâlığını- görürsünüz."

Sâlih (a.s.) den bir başka kavmin hikâyesine geçerek özet olarak Lût mertebesinden haber vermekte. Siz gördüğünüz halde fuşiyatla mı geliyorsunuz. Kötü şeylerle mi hayatınızı sürdürüyorsunuz?

﴿٥٥﴾ اِنَّكُمْ لَتَاتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ
بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

(Einneküm lete'tünerricâle şehveten mindüninnisai bel entüm kavmün techelüne)

(27/55) "Siz kadınlarınızı bırakıp da şehvetle erkeklere mi yanaşacaksınız? Doğrusu siz cahilce hareket eden bir kavimsiniz."

Kadınlardan başka erkeklere mi yöneliyorsunuz. Siz böyle yapıyorsanız gerçekten cahil bir kavimsiniz diye Lût (a.s.) onları ikaz ediyordu.

﴿٥٦﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ اِلَّا اَنْ قَالُوا اَخْرِجُوا
اَل لُّوطِ مِنْ قَرِيَّتِكُمْ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾

(Femâ kâne cevabe kavmihi illâ en kâlû ehruçü âle lûtin min karyetiküm innehüm ünâsün yetetahherune)

(27/56) "Artık kavminin cevabı da: Lût ailesini"

yurdunuzdan çıkarın, şüphe yok ki, onlar çok temizlikte bulunan insanlardır, demelerinden başka olmamıştı.”

Bunun üzerine kavmin cevabı şu oluyordu. Madem ki kavim, Lût kavmi hakkında kötü şeyler söylüyor. Mâni oluyor, yapmak istediklerine, Lût-u ve ailesini buradan çıkaralım. Bizim işimize karışıyor. Madem ki onlar Tâhir bizse kötü insanlarsak, o zaman bizim aramızdan çıkaralım diye karar alıyorlar. bunun üzerine C. Hakk

﴿٥٧﴾ فَانجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا مَنِ
الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾

(Fe enceynâhu ve ehlehe illemraetühü kaddernâha minel gâbirine)

(27/57) "Binaenaleyh onu ve bütün ailesini kurtardık, karısı müstesna, onu takdirimizle azapta bâki kalanlardan kıldık."

ona ve ehline necat verdik. Ancak hanımın 1 tanesi ayrı. Ve o arkada kalanlardan oldu. Lût (a.s.) a C. Hakk ev halkını topla sana imân edenlerle birlikte gecenin bir vaktinde, sabahın karanlığında, şehirden dışarı çık. Yalnız arkanıza bakmayın diyorlar. Çünkü arkanıza baktığınızda kavmin ne hâle geldiğini görünce Lût (a.s.) in gönlü buna dayanmaz. Her ne kadar müşrik de olsalar kendisine eziyette etseler zorlanır diye arkanıza bakmayın diyor.

5. kasetin 2. bölümü

Onun hanımı geri kalanlardan oldu. Onu arkada kalanlardan takdir eyledik.

﴿٥٨﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾

Allahın. Bunları anlatmak için yahut okutmak için seçtiği için. "Selâmün alâ ibadihi;" O kulun üzerine selâm olsun. "Ellezinestafa;" Seçtiği kulun üzerine hamd olsun. o kulun, seçtiği kulun üzerine anlatmak için. Gerçekten bu, bu cemaati anlatıyor. ve benzeri cemaatleri anlatıyor. C. Hakk burada, C. hakk bizleri kendi mahremiyetine çekmemiş olsaydı burada kim bulunacaktı. Her birerlerimiz başka işlerle uğraşacaktı. Belki nefsâni işlerle belki gezecekti, dolaşacaktı, uğraşacaktı. Bu değerli vakitlerini burada harcamayacaktı.

İşte C. Hakk'ın her birerlerimizin içine verdiği o muhabbet dolayısıyla bunları anlamaya çalışıyoruz. Bu yolda mesai harcıyoruz. "Allahu hayrun emmâ yüşrikün;" Allah mı hayırlıdır, yoksa şirk koşulan putlar mı diye bizi bir mantığa sevk ediyor. Malâyani gereksiz şeylerin peşinde koştuğumuz mu daha hayırlıdır. Yoksa alîm, kerîm, azîz olan Allah mı daha hayırlıdır.? Hangisinin peşinde koşuyorsanız neticesi nereye varılır diye ileriki geçmiş olan, anlatılan ümmetlerin hâli bizlere örnek olarak veriliyor. Rahmet peşinde koşanlar nasıl rahmete nail, zahmet peşinde koşanlar zahmete nail olmuş oluyor. İstifa, Seçilmiş olan kullarına.

﴿٦٠﴾ اَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً فَانْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ
لَكُمْ اَنْ تَنْبِتُوا شُجْرَهَا ؕ اَلِهَ مَعَ اللّٰهِ بَلْ هُمْ
قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾

(Emmen halekassemâvati vel arda e enzele leküm minessemâi maen ve enbetnâ bihi hadaike zâte behcetın mâ kâne leküm en tünbitü şecerehe e ilâhün meallahü bel hüm kavmün ya'dilüne)

(27/60) "Yoksa gökleri ve yeri yaratan ve gökten sizin için bir su indiren mi -hayırlıdır- sonra onunla güzelliğe sahip olan bahçeleri bitirdik ki, sizin için onun bir ağacı bile bitirebilmeniz mümkün değildir. Allah ile beraber bir tanrı mı var?. Hayır.. Onlar doğru yoldan sapmış olan güruhtur."

O Allah öyle bir Allah ki semavat ve arzı halk etti ve size gökten su indirdi. Bakın yukarıdaki Âyette Lût (a.s.) a gökten indirilen yağmur, mataran. Burada ise su, maen olarak bahs ediliyor. Yağmur diye söz edilmiyor. Neden? Çünkü o gelen yağmur azap yağmuru idi. Burada gelen su, rahmet yağmuru. Gönüllerimize feyz veren rahmet yağmurudur. "*Halâkassemavati,*" bizim de gördüğümüz bu zâhirdeki, semavatı halk etti. Bizim de gönül göğümüzü, semavatımızı halk etti. İçimizde öyle geniş bir semavat var ki; Hani tebarekellezi de geçiyor. Mülk Sûresi 5. Âyet: İşte o bizim gönül semamız, gönül göğümüz. Onun içinde güneş var, aylar var, yıldızlar var, her şey var. ve semavati halk etti. Ve yeryüzünü halk etti ve semadan bize su indirdi. Onunla her türlü ihtiyacımızı görürüz. İşte gönül semasından inen su rahmeti İlâhiyye, ilâh-î rahmet. O da su rahmeti gönlümüzü gönül arzımızı besliyor.

Ve o suyla bahçeler, nebatlar bitirdi. O sudan indirdiğiyle. Güzel, güzel hoş kokulu bahçeler. O bahçelerden meyveler yetiştirdi. Semadan inen suyla. Bizim her birerlerimiz, her bir ilmi konudan, her bir ilim demet çiçektir. Burada dinlediğimiz okuduğumuz Kûr'ân-ı Kerîmden aldığımız, o güzel demetlerdir. İlim, muhabbet demetleri. Hz. Muhammed, muhabbet gül, kendisi biliyorsunuz. Onu temsil eden çiçekler içerisinde güldür. O güllerden, yasemenlerden bir bahçe bitirdi. Eğer biz burada bu gönül bahçesini yetiştiremezsek ahirette bizim cennetimiz oluşmaz. Zor oluşur. Ne yapıyorsak biz buradan yapıyoruz, götürüyoruz. İşte burada gönül yağmurlarıyla oluşturduğumuz, gönül bahçesimizi oraya nakil ediyoruz.

Biz üretmişsek bizim bir şeyimiz olur. Ama Allah verdi, Allah verdi de, Allah onun koruyucusu düzenleyicisi. Biz burada emanet gönderiyoruz, gönderiyoruz, onlar orada oluyorlar. Bizim yaşayacak sahamızı meydana getiriyorlar. Ahirette lâzım olacak gönül ve irfan bahçelerimizi burada hazırlarsak, iyi olur. Hani ne deniyordu: *Bugün ki cennati irfan'a dahil olmazsa, uşşak, yarın ki vadolunan huri gılmani neylerler.*” Yani irfaniyyet, her bir kelâm, her bir bilgi, her bir şey bir çiçek timsalinde. Gönümüzü açan, gönümüzü genişleten, huzur veren, güzel, güzel kokulardan meydana gelen o gönül bahçesini, oranın şartları içerisinde daha genişleyerek bize sunulmakta. Her yaptığımız bir ibadet bir ağaca, bir huriye dönüşüyor. Her yaptığımız ibadet bir binaya dönüşüyor. Yaptığımız ibadetlerin, biz şu anda neler ürettiğinin farkında değiliz. Eğer yaptığımız ibadetlerden meydana gelen ürettiğimiz şeyleri C. Hakk bize göstermiş olsa bu dünya ile irtibatımız kalmazdı.

Çünkü küçücük şeylerden çok büyük şeyler hasıl olmakta oluyor. Onu bize göstermiyor C. Hakk, göstermiş olsa dünyadan koparız. Ne eş, ne iş, ne çocuk görür o zaman gözümüz. Daha çok ibadet edelim diye ahretimizi daha mamur edelim diye çalışırız. İşte C. Hakk o yönden bizi biraz gaflette bırakıyor ki dünyayı da ihmal etmeyelim. Çünkü biz dünyayı kurmak için geldik. Eğer Bilssek ki dünyada Hakk yaşantısından başka bir şey değildir, o zaman işte iki tarafı da dengeli yapmaya çalışıyoruz. Çünkü Efendimiz öyle dediler: Ne dünya için ahreti terk, ne ahret için dünyayı terk, ikisine de aynı değeri vererek hayatımızı sürdürmemiz gerekiyor. Güzel güzel bahçeler halk etti. O suyla Yine orada işte güzel güzel ağaçlar bitirdi. Bu nimetleri size veren Alahla birlikte İlâhlar mı edineceksiniz? Diye ikaz ediyor. böylece misaller vererek ne yapmamız gerektiğini de ifade etmektedir.

﴿٦١﴾ اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا اَنْهَارًا
وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيًا وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ؕ اَللّٰهُ
مَعَ اللّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦١﴾

(Emmen cealel arda kararā ve ceale lehe ravasiye
veceale beynelbahreyni hacizen e ilâhün meallahü
bel ekserahüm lâ ya'lemüne)

(27/61) "Yoksa yeri bir karargâh kılan ve
aralarında ırmaklar akıtan ve o yer için sabit dağlar
yaratan ve iki deniz arasında bir engel meydana
getirilmiş olan mı -hayırlıdır-?. Allah ile beraber -
başka-tanrı mı vardır?. Hayır.. Onların çokları
bilmezler."

﴿٦٢﴾ اَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوْءَ
وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْاَرْضِ ؕ اَللّٰهُ مَعَ اللّٰهِ قَلِيْلًا
مَا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٦٢﴾

(Emmen yücibülmudtarra iza deahü ve yekşifüssüe
ve yec'aleküm hulefael ardı e İlâhün meallahi
kalilen ma tezekkerune)

(27/62) "Yoksa kendisine dua ettiği zaman, sıkıntı
içinde kalana karşılık veren ve kötülüğü açıp
gideren ve sizi yeryüzünün hakimleri kılan mı? -
hayırlıdır-?. Allah ile beraber bir tanrı mı vardır?. Siz
pek az düşünüyorsunuz."

﴿٦٣﴾ اَمَّنْ يَهْدِيْكُمْ فِيْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ

يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ءَاِلَهُ مَعَ اللّٰهِ
تَعَالَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾

(Emmen yehdîküm fî zulümatilberri vel bahri ve men yürsilirriyahe büşran beyne yedey rahmetihi e ilâhün meallahü tealellahü amma yüşriküne)

(27/63) "-Onlar mı hayırlı- yoksa karanın ve denizin karanlıkları içinde sizi doğru yola sevk eden mi, ve rahmetinin önünde rüzgârları müjdecî gönderen mi?. Allah ile beraber bir tanrı mı vardır?. Allah onların ortak koştuklarından yücedir.)

Gökyüzünde böyle olduğu gibi bizim gönül göğümüzde de böyle olur. Bazen sıkıntılı devrelerimiz olur. Kabz halinin içerisinde hafif, hafif kabzdan bast ta doğru bir geçiş olur. İşte İlâh-i rahmet olarak gelir. Gökyüzü de öyle bazen bulutlu, bazen açık, güneşli olur. Bazen sıkıntılı olur. Ay sıkıntılıyım deriz. Hava basıncı var deriz. Bizde de aynen böyle olur. İşte, bunun açılmaya başlaması, gönlümüze rahmeti ilâhiyye'nin geleceğinin başlaması, işareti. İşte bu rüzgarlar olur. Yani hafif, hafif muhabbetler kaynamağa başlar. Ne varsa hem zâhir, hem bâtın bu gönlümüzde de böyle olur. Allah sizin şirk koştuklarınızdan münezzehtir, yücedir.

﴿٦٤﴾ اَمَّنْ يَبْدُوْا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ
مِّنَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ءَاِلَهُ مَعَ اللّٰهِ قُلْ هَاتُوْا
بُرْهٰنَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٦٥﴾

(Emmen yebdeül halka sümme yüidühü ve men yerzüküküm minessemâi vel ardı e ilâhün meallahü kul hetü burhaneküm in küntüm sadıkine)

(27/64) " -Onlar mı hayırlı- yoksa ilk defa yaratan, sonra yaratmayı tekrar eden, ve sizi gökten ve yerden rızıklandıran mı?. Allah ile beraber bir tanrı mı vardır?.. De ki: Haydi delilinizi getiriniz, eğer siz doğru sözlü kimseler iseniz.)

﴿٦٥﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ
إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾

(Kûl lâ ya'lemü men fissemâvâti vel ardılgaybe illellahü vema yeş'urüne eyyane yüb'âsüne)

(27/65) "De ki: Göklerde ve yerde olanlar gaybı bilemezler, lâkin Allah bilir ve onlar ne zaman tekrar diriltileceklerini de bilmezler.)

﴿٦٦﴾ بَلِ ادَّارَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي
شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾

(Beliddareke ilmühüm fil âhirati bel hüm fî şekkin minhe el hüm minhe amune)

(27/66) "Onların bilgileri, ahiret hakkında, yetişip son buldu. Fakat onlar ondan şüphe içindedir. Hayır, onlar, ondan yana kördürler."

Onların ilimleri ahreti de idrak edemez, anlayamazlar. Onlar bu hususta çok şüphe şek içeresindeler. Neden? Çünkü Allahın getirmiş olduğu akli küllimine yönelmemiş olduğu için, iltifat etmeyip beşer, nefsi emmâre akıyla çözmeye çalıştıklarından büyük bir şüphe içeresindedirler, deniyor. Onlar bu hakikatları görmekten kördürler.

﴿٦٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِذَا كُنَّا تُرَابًا وَآبَاؤُنَا
أَتْنَا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾

(Ve kalelezîne keferu eizâ künnâ türaben ve âbâünâ e innâ le muhracune)

(27/67) "Ve kâfir olanlar dedi ki: Biz ve atalarımız toprak olduğumuz vakit mi, muhakkak bizler - kabirlerimizden- çıkarılmış olacak mıyız?)"

﴿٦٨﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ
هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾

(Le kad vüidnâ heze nahnü ve ebeünâ min kablü in heze esâtirul evvelîne)

(27/68) "Andolsun ki, bu tehdit bize ve evvelce de atalarımıza yapılmıştır. Bu evvelkilerin masallarından başka birşey değildir."

Biz vaad ettik, onlara ve babalarına, daha evvel yaşayanlara, Öldükten sonra dirileceklerini biz onlara da babalarına da söyledik. Onlar da cevap olarak: Bu yeni bir şey değil. Evvelkilerin söylediği şeyler. Evvelki peygamberlerin sözleridir dediler Kûr'ân geldiği zaman.

Bu gün de bunlar söylenmekte. Bunlar eskimiş şeyler, dinî mânâ da yapılan sohbetler, bu gün modern asırda artık bunlara yer mi var. bunlar eskilerin yazdıkları yazılardır, lâflarıdır diyen inkarcıların tarafından aynen bu gün de yaşanmakta. Geçmişte de yaşandı, bu gün de yaşanıyor, gelecekte de yaşanmakta olacak. bu da bir gerçek.

﴿٦٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾

(Kûl sîrû fil ardı fenzurû keyfe kâne akıbetül mücrimîne)

(29/69) "De ki: Yeryüzünde yürüyünüz de bakınız ki, günahkârların akibeti nasıl olmuştur."

﴿٧٠﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾

(Velâ tahzen aleyhim velâ tekün fî daykın mimmâ yemkürüne)

(27/70) "Ve onlara karşı mahzun olma ve onların hiylelerinden dolayı bir sıkıntıya düşme.)"

Burada çok büyük destek var. Ey habibim sakın ha mahzun olma. Yani sana böyle şeyler söylüyorlar. Kûr'ân-ı Kerîm hakkında eski satırlardır, eski kitaplarda yazan şeylerdir diye dediklerinde, sen sakın ha mahzun olma. Onların sözleri üzerine. Böyle söylüyorlar diye, sen sıkıntıya girme. Bu hilerinden dolayı sıkıntıda olma ve de mahzun olma. Çünkü efendimizin hali neydi? Ve mâ erselnâke. Biz seni göndermedik.

İllâ şâhiden, mübeşşiran ve neziran. Hangi Sûre'de? fetih sûresi'nde. İşte Hz. Rasûlüllah'ın 3 büyük özelliği vasfı bu. Bunun dışında vasfı yok. Birçok vasfı var ama bunlar ana vasıf diğerleri onun şubeleri. Biz seni göndermedik ne demek? Ehli dil Arapça cümle kuruluşunun özelliği olarak bunu söyler diye belirtirler. Yani, evvela nehy eder. Biz bu işi yapmadık. Sonra gönderdik ama şunun için gönderdik. Arap lisânının cümle kurgusunun bir özelliği dir bu derler. Evvelâ nehyeder sonra tastik eder. Ama ilâh-î Rabb'canın kurgusu öyle değil. Ve mâ erselnâke Ke: sen, ke, demekle

onun varlığı ispat edilmiş oluyor. Ke demekle bir sefer onun varlığını ispat etmekte. Göndersen-de göndermesende o var bir kere Ama gönderdik ama göndermedik. Bu radyo var ama biz bunu kullandık veya kullanmadık o başka mesela varlığı evvela tesbit edilmiş oluyor.

Biz seni göndermedik. Hangi âlemde ? Zât âleminde Ve mâ erselnâke. Daha henüz göndermedik yani. neden? Çünkü ahadiyet mertebesinde, zât mertebesinde daha henüz bu yaygın program ortaya çıkmadığından dolayı Allahın zâtı mutlakın kendi varlığında bu program tesbit edildiğinden. Sen varsın, program var ama daha henüz göndermedik. İrsal etmedik daha. Yani bu hakikati daha henüz dışarıya çıkarmadık manasında. Ve mâ erselnâke Zat mertebesinde; Ey habibim seni daha henüz sûrete dönüştürmedik, göndemedik. Nereye ? Yani bu âleme Mescidil Aksaya, göndermedik yani bu âleme Gönderdik ama görevli olarak sonradan programı tatbik etmek için seni gönderdik, Şahit olarak, şâhiden, gönderdik. Mübeşşiran müjdeleyici olarak gönderdik. Neziran ikaz edici olarak gönderdik.

Hız. Rasûlullahın 3 vasfı

Sonsuz merhametinden dolayı mahzun oluyordu ve sıkıntıya giriyordu ama o 3 vasfı üzerinde olduğundan Sen bunlarla gönlünü sıkma Sen onların imân etmelerinden ve etmemelerinden sen sorumlu değilsin. O bizim işimiz diyor C. Hakk. Sen sadece tebliğini et. Şahit ol, şu etti bu etmedi diye, gördüklerin, bildiklerin üzerine. Onun şهادeti sadece ümmetler bazında değil. Peygamberlere dahi şahit olacak efendimiz. Yapmış olduğu görevinde isabetli mi, isabetsiz mi diye. Şahitliği bir yönde değil. Her yönde o şahit olacak. Kûr'ân-ı Kerîmde bu şهادet kelimesi geçiyor. Şهادet müşahedeli yaşamak demek. Nasıl kendimizi görüyoruz. Kendi varlığımızın şâhidi oluyoruz. C. Hakk dese ki, ey kulum, habibim ben seni

halk ettim Biz desek ki ya Rabbi halk etmedin, sen beni desek. Bu söz geçerli olmaz. Çünkü biz şahit olduk. Varlığımızı, gördük, duyduk, hissettik, yaşadık. işte, Meselâ bizlerinde başlarına Namaz kılmıyor, şunu yapmıyor, bunu yapmıyor. Anamız, babamız çocuğumuz böyle, şöyle yapıyor dersek bizim bunlara üzülmememiz gerektiğini C. Hakk bize söylüyor. bu Âyeti Kerîme söylüyor. Yapabiliyorsak sevdiğimizimize tebliğ et, kalanını bana bırak onların bu hallerine mahzun olma, bunu her birerlerimize söylüyor bunu Kim ki bizi üzüyor Meselâ biz şöyle yapsın istiyoruz. O da yapmıyor. Biz mahzun oluyoruz. O üzülme diyor. Ne kadar güzel moral veriyor. Bizim onların üzerine baskı yapmamamız gerektiğini söylüyor. Ama rahmetimizden işte C. Hakk'ın nezir yoluyla onlara canlarını sıkmadan bir şeyler söyleyebiliriz. Nazik olarak. Ve gönlün de sıkıntıya girmesin bu yüzden, eğer biz çok mahzun olup, sıkıntıya düşüyorsak bu Âyetin zıddını işliyoruz demektir.

﴿٧١﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾

(Ve yekulüne metâ hezelva'dü in küntüm sâdikîne)

(27/71) "Ve derler ki: Bu tehdit ne zamandır?. Eğer siz doğru sözlü kimseler iseniz -haber veriniz bakalım-."

قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾

(Kûl asâ en yeküne radife leküm ba'düllezî testa'ci-lüne)

(27/72) "De ki: O acele istediğiniz şeyin bir kısmı belki de sizin ardınıza takılmış bulunmaktadır."

﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَشْكُرُونَ ﴿﴾

(Ve inne rabbeke lezû fadlin alennâsi ve lâkinne ekserahüm lâ yeşkürûne)

(27/73) "Ve şüphe yok ki, senin Rabbin insanlara karşı elbette kerem sahibidir. Fakat onların çoğu şükretmezler."

Senin Rabb'in. Kim okuyorsa bilsin ki inneke o senin rabbin Zülfadli, insanlar üzerine fazl sahibidir. Onlara da fazl ile ikram muamele eder. Allahtan ümit kesilmez çünkü. İnsanların ekserisi bunu bilmez. Yani rabbin fazilet sahibi olduğunu bilmezler, fazilet ile ikram ettiğini bilmez.

﴿٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿﴾

(Ve inne Rabbeke leya'lemü mâtikünnü sudüruhüm vemâ yü'lünine)

(27/74) "Ve şüphe yok ki, senin Rabbin onların kalplerinin neyi sakladığını ve neyi ilân ettiklerini elbette bilir."

﴿٧٥﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي
كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿﴾

(Vemâ min gâibetin fissemâi vel ardı illâ fî kitabın mübînin)

(27/75) "Ve gökte ve yerde bir gaib -bir gizlenmiş şey- yoktur ki, apaçık bir kitapta -yazılmış- olmasın.)

﴿٧٦﴾ اِنَّ هٰذَا الْقُرْآنَ يَقُصُّ عَلٰى بَنِيۤ اِسْرٰٓءِیْلَ اَكْثَرَ
الَّذِيۤ هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿﴾

(27/76) "Muhakkak ki, bu Kur'an, İsrailoğullarına, kendisinde ihtilâf ettikleri şeylerin çoğunu anlatır.)

Hezel Kûr'âne; bu Kûr'ân. Bizatihi yaşanmış beni İsrâîl'in kıssalarını size anlatmakta. Bunlarda Âyetleri'dir bu Kûr'ân'ın. Süleymân (a.s.) Lût (a.s.) Sâlih (a.s.) kıssasını anlattı. İşte bunlar zâten Kûr'ân'ın kendisi kıssa diye anlatılan. Okuduklarımız Kûr'ân'ın kendisi. Sâlih diyorsunuz Kûr'ân da, ise zâten bunlar Kûr'ân dır. Şöyle ayıralım: Vaktiyle kendileri tarafından yaşananları Kûr'ân-ı fiiliyye, tatbik edilen Kûr'ân. Şurada okunan ise kelâmi Kûr'ân. Kûr'ân-ı ilmiyye. Kim okuyorsa Kûr'ân'ın kelâmını ilmini okuyor.

Ama bir de bunun Kûr'ân-ı fiiliyesi vardır. Bu sadece o güne has bir şey değildir. Dışarıda yaşanan ne varsa bunların hepsi yaşanan Kûr'ân dır. Bütün âlemde bunu tanımlamaya çalışalım. Bir kuşun uçuşu; hani diyor ye tebareke-i şerifte ancak "Rahmân tutar onları gök yüzünde." İşte bu Kûr'ân'ın ta kendisidir, Rahmân'ın orada faaliyette olmasını göstermektedir. Gökyüzünde bulutlar müjdeleyicidir diyor. İşte bulutlar, Kûr'ân ne varsa hepsi Kûr'ân. Kûr'ân'dan başka bir şey yok bu âlemde. Kûr'ân da kıraat demek, okumak demek, okumadan gelmekte ismi. Yeter ki bizde okuyacak göz olsun. Hani ne demiş şairin bir tanesi

**Hep kitab-ı haktır eşya sandığın
Ol okur kim seyru evtan eylemiş**

Hakkın kitabı, eşya sandığın şey Kûr'ân'dır, diyor. Bunu okuyan kimse makamları seyru eden, yani belirli bir eğitim alan kimse bu kûr'ân-ı okur ancak. Nasıl elimizdeki

mürekkeple yazılan Kûr'ân-ı Kerîm-i nasıl bir eğitim aldıktan sonra okuyoruz. Anamızdan, babamızdan doğduğumuz gibi Kûr'ân veya herhangi bir yazı metin okuyabiliyormuyuz? bir eğitim yaptıktan sonra elimizdeki mushafı okuyoruz. Dışarıdaki fiili Kûr'ân-ı okumak içinde tevhid eğitimi gerekiyor. İşte "ol okur kimse, ol evtân eylemiş," Vatanları yani mertebeleri geçmiş olan Makamları, mertebeleri seyr etmiş olan, Seyran, seyr etmiş olan. Nereye kadar? Nereye kadar gelmişse, bir kişi, hangi vatana kadar gelmişse bir kişi idrakı o vatana kadar olmakta. Emmâreyi biliyorsa emmâresini okuyor sadece bu âlemin. Levvâme'yi biliyorsa sadece orayı, o tarafını okuyordur bu âlemin. Sadece taşta, toprakta, ağaçta, evde, binada değil. Kuruda veya yaşta hareket halinde veya durağan ne varsa bu âlemde bunların hepsi Kûr'ân ın nüshaları, sayfalarıdır. Görünüşte büyük Kûr'ân âlemler, küçük Kûr'ân ise bu sayfalardır.

İnsân 2 sini birlikte cem eder. kendisi ile birlikte büyük Kûr'ân, Kûr'ân-ı A'zamdır. Eğer insân olmazsa dışarıdaki Kûr'ân dan kim haberdar olacaktır. İnsân olmazsa kelâmî Kûr'ân dan kimin haberi olacaktır.

İnsandaki 7 sıfatı subûtiyye

1-hayat

2-ilim

3-irade

4- kudret

5- kelâm

6- semi

7- basir

Ve diğer Esmâ-i İlâhiyye ile bu hakikatleri idrak etme kemâlâtına sahip. Kemâlât var ama bu kemâlât'ın zuhura çıkması için bizlere çalışmak düşüyor. Özümüzde hepsi mevcut. İşte 4 tane türü Kûr'ân-ı Kerîm'in , Elif-lâm-mîm: bu 3 harf dahi bir Kûr'ân'dır. Ne diyorlar bunlar için, hurufu mukatta, bu âlemlerin koordinatı

olduğunu söylüyorlar. Elif boydan boya bir âlem. Lâm bir âlem. Mim bir âlemdir. İşte bu 3 harf bütün bu âlemi kucaklamış, ihata etmiş vaziyette veya üstünde tutuyor ayrıca. Bu 3 harfli Kûr'ân. Elimizdeki mushafı şerif. Kûr'ân -ı samit. Dışarıdaki âlem Kûr'ân. Kûr'ân-ı mufassal. Yani açıklanmış tafsili, fiili Kûr'ân. İnsân da bunların hepsini okuyan câmi Kûr'ân, hepsini anlayabilen. Hepsini birlikte anlayabilen Kûr'ân'dır.

- 1- Dışarıdaki Kûr'ân-ı okuyabilen
- 2- Elindeki Kûr'ân-ı anlayan
- 3- Elif-lâm-mim-i idrak etmeye çalışan
- 4- Kendi hakikatlerini yaşamaya çalışan İnsân-ı Mübâreke, Kûr'ân-ı nâtik, konuşan Kûr'ân'dır.

Biz kendimizi öyle sepet gibi şu kadar kilo, bu kadar yaşta, bu kadar boydan ibaret zannetmeyelim. C. Hakk'ın en mümtaz şekilde zuhur ettiği mahalleriyiz. Âdemleriyiz. İşte bunu anladıktan sonra zâten okuyordur. Kûr'ân-ı nı okuyan aslında Allahın kendisidir. Zâten onu başkası da hakkıyla okuyamaz. İkra' kitabek dediği budur bir bakıma kendi kitabını oku. Kendi Kûr'ân-ı nı oku, demektir.

﴿٧٦﴾ اِنَّ هٰذَا الْقُرْآنَ يَتْلُوْهُ عَلٰى بَنِيۡ اِسْرٰٓءِيْلَ اَكْثَرَ الَّذِيۡنَ هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿٧٦﴾

(İnne hezel Kûr'âne yekussu alâ Beni İsrâîle ekserallezi hüm fihi yehtelifune)

(27/76) "Muhakkak ki, bu Kûr'an, İsrâil oğullarına, kendisinde ihtilâf ettikleri şeylerin çoğunu anlatır."

Anlatılmaya başlanan genel mânâ da Kûr'ân burada işte. Sana ben-i İsrâîlin kıssalarını anlatmakta. Kûr'ân'ın Sûreleri'ni bölüm bölüm Âyetlerini anlatmaktadır, fakat ne yazık ki, Ben-î İsrâîl Kûr'ân hakkında, kendi kitapları

Hakkında, Tevrat, Zebur, İncil, ihtilâfa düştüler. Neden? bu gözle bakamadıkları için ihtilâfa düştüler. Kimisi dedi bu Allah kelamı, kimisi dedi işte Mûsâ böyle dedi, İsâ böyle dedi. İçerisinde başka kelâmlar sokuşturdular. O zaman bu Kûr'ân değil, insanların hayalinden, vehminden oluşan bir kitaplar manzumesi oldu. O zaman kendisi ihtilâflı olduğu için okuyanları da zâten ihtilâfa düştüler. Ama, bizim elimizde zât-i Kûr'ân gibi bir değerli malzeme var olduğundan bizler onların haline düşmememiz gerekmektedir. Ama ne yazık ki biz de onlara benziyoruz. Benzeyen benzesin biz kendi âlemimize kendi doğrularımıza bakalım. Kendi hakikatlerimizi gerektiği gibi anlamaya çalışalım. Bakara sûresinde dendiği gibi.

"Vema kaderullahe hakka kadrihi"
(Onlar Allah-ı hakkıyla takdir edemediler.)

İşte biz mümkün olduğu kadar Kûr'ân-ı idrak etmeye bakalım. Takdir: Anlama, idrak etme mânâsına. Biz ne büyük lütuflar içinde olan milletiz. Aleyhissalatü vesselâm efendimiz Hz. Peygamber bütün âlemlere imâm, hoca olmuş. Başkanımız var. Büyüğümüz var. Bütün âlemlerine rahmeti olanın ümmetine de rahmeti olur. Evvelâ ümmetine sonra âlemleridir onun rahmeti ki onun rahmetinden istifade eden bizleriz. Ne kadar şükrande bulunursak bunu ödememiz mümkün değildir. Yeter ki o bizi ümmetlerim diye bağrına bassın.

﴿٧٧﴾ وَأَنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

(İnnehü lehüden ve rahmeten lilmü'minine)

(27/77) "Ve şüphe yok ki, o -Kûr'ân- müminler için elbette bir hidâyettir, ve bir rahmettir."

Âyetlerini açıkladığımız o Kûr'ân ki Hüden: Hidayettir.

Hâdî ismi ağırlıklıdır. Her ne kadar içinde, Fir'âvn – O 9 çete ehli gibi, mudil isminin zuhurları da varsa, ama büyük bir ağırlık Hâdî ismidir. Onları da, yani mudil isminin zuhurlarını, misâl olarak vermektedir bu yola düşmeyelim diye. Bu Rahmettir. Rahman mertebesinden gelmiştir. Her birerlerimizde birer rahmettir. İmân ehli için. Bakın küfr için değil. Biz de imanımızı ne kadar güzelleştirsek hele imanımızı ikân'a dönüştürsek sonsuz rahmet bizlere de ulaşmış olacaktır.

﴿٧٨﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ

(İnne Rabbeke yekdı beynehüm bi hükmihi ve hüvel azizül alîmü)

(27/78) "Muhakkak ki, Rabbin onların arasında adaletiyle hükmedecektir. Ve o, her şeye kadirdir, her şeyi tam anlamıyla bilendir."

Muhakkakki senin Rabbin kazâ hükm ile aranızda hükm eder. Sizin verdiğiniz hükümler nefsinize kaymış olabilir. Yanlış zan ile hüküm verebilirsiniz. Ama onun hüküm verdiği yerde hiç bir haksızlık, aksilik olmaz. Ve o ve hüve öyle bir Allaktır ki hem azizdir hem ilim sahibidir. Ve bu bilgisini izzetiyle, aziziyyetiyle de yaptırır. Yani kimin üzerinde ilmiyle neyi takdir etmişse âlemde, neyi takdir etmişse azizliği ile izzeti ile yüceliği ile bunları yaptırır.

﴿٧٩﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ

(Fe tevekkel alâllahi inneke alel hakkılmübîn)

(27/79) "Artık Allah'a tevekkül et. şüphe yok ki, sen açık bir hak üzere bulunmaktasın."

İşte bu Allah'a tevekkül et, dayan. Bundan başka kimseye fayda sağlamayan bir şey olmaz. İşte sen açık bir Hakk üzeresin. Ne kadar büyük bir müjde, ne büyük bir tastik. Açık müjde ve tastik. Peygamber efendimizin ne kadar açık ne kadar büyük Hakk üzere olduğunu beyan eden Âyet-i kerîme dolayısı ile onun yolunda olan bizleri de tastiktir bu husus.

6. kaset A yüzü:

30.09.2003 SALI GECESİ

﴿٨٠﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا تَسْمَعُ الصَّمَّ الدُّعَاءَ
إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿﴾

(İnneke lâ tüşmiül mevta velâ tüşmiüssümmeddüâe izâ vellev müdbirîne)

(27/80) "şüphe yok ki, sen ölülere duyuramazsın ve arkalarına dönüp kaçan sağırlara da davetini işittiremezsin."

Muhakkak ki sen ölülere duyuramazsın, sağırlarada duyuramazsın. Onlar hakka sırtlarını döndükleri vakit, sen onları ne duyurabilirsin. Bir insan ki zâhiren kulağı nasıl sağır, sesleri duyamıyorsa, zâhirdeki et, kemik kulağı duyuyor olsa bile, açık fakat gönül kulağı duymuyorsa, onları Hakk yolundan bir şey duyuramazsın. Ölülere de duyuramazsın. Deniyor. O dua, Hakk'a yönelmeleri, o

çağrılmaları duyuramazsın diyor. Ne zaman? onlar haktan döndükleri vakit. Birçok yerde var "ümyün, sümmün bükmün," Onlar sağır, dilsizdirler, şuurları yoktur gibi birçok yerde geliyor. Bunların birçok mertebeleri vardır tabii.

﴿٨١﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِيَ الْعَمَىٰ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تُسْمِعُ
إِلَّا مَنْ يَوْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

(Ve mâ ente bi hâdiyil umyi an dalâletihim in tûsmiu illâ men yû'minü bi Âyatînâ fehüm müslimüne)

(27/81) "Ve sen o körleri sapıklıklarından hidayete erdirici değilsin, sen ancak bizim âyetlerimize inananlara işittirirsin, işte müslüman olanlar da onlardır."

Sen onları delaletlerinden uzaklaştırıp hidayete erdiremezsin. Daha evvelki Âyette diyordu. Sen körleri hidayete erdiremezsin. Sen tebliğle memursun sadece diye teselli ediyordu. Ancak sen şunlara duyurursun bizim Âyetlerimize kim imân etmişse sen onlara duyurursun. Demek ki, imân evvelâ duyuş, hissediş ve anlayışın kapısı olduğu açıkça anlaşılmiş oluyor. Kim ki duyuyor, ilgileniyor. Duyuyor anlıyor ise imân ediyor olduğundan dolaydır. İmân etmeyene bunlar kapalıdır. Onlar Müslüman oldukları için âyetlerine imân ediyorlar. Âyetler nelerdi? C. Hakk'ın kaç türlü Âyeti vardı?

Zahirde gördüğümüz, Bütün âlem Allahın Âyetleri. Sûretler, Sûreleri. Âyetler dediğimiz işâretleri. Âyet: faaliyeti, işâretleri Zâhirde gördüğümüz bütün âlem Kûr'ân-ı fiiliye Kûr'ân, yaşanan Kûr'ân, bunların her satırı

Âyet, her bir ifadesi Âyet, her bir işareti Âyet. Bir de elimizdeki susan Kûr'ân. Bu Âyetlerimize kim inanırsa onlar Müslüman olanlar, onlar ancak bizim ikazlarımızı anlarlar. Diye böylece bizleri eğitmeğe çalışıyorlar.

﴿٨٢﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٣﴾

(Ve iza vekaal kavlü aleyhim ahrecnâ lehüm dabbetü minel ardı tükellimühüm ennennâse kânü bi Âyatınâ lâ yükününe)

(27/82) "Söylenen söz, başlarına geldiği zaman, onlar için yerden bir dâbbe çıkarırız da bizim âyetlerimize insanların kat-i sûrette inanmaz olduklarını onlara söyler."

Onların üzerine kavlimiz vaki olduğu zaman C. Hakk diyor ki, benim bir sözüm, vadim var. Haber verdiği vadi var. Kıyameti koparacağım diye bir programı var. Şimdi biz kıyamet süresi içinde yaşıyoruz ya, bu kıyametin sonuna çok yaklaşıldığı zaman onlar için biz çıkarırız. *Lehüm*, onlar için. Kimin üzerine. Bütün insanlara bilhassa inkarcılara, mü'min olarak hayatlarını sürdürenler zâten bunları bekliyorlar. Zâten bunlardan haberleri var. İnkâr etmiyorlar ahireti. İşte bu inkâr edenlere bir uyarı olacaktır. Kabullenmeyenler üzerine o vakit geldiği zaman yeryüzünden bir dabbe çıkarırız. Kıyamet alâmetlerinden birkaçından biri *dabbetül arzın* çıkması. Bu Âyette bunu haber vermekte. bu da Âyetlerimizdendir deniyor. *Tükellimühüm*, onlara kelâm eder o dabbe. Muhakkak ki insanlar Âyetlerimize yakıyn ihtisas göstermemişlerdi. Yakınlık kurmamışlardı. Onlar yaşıyorken dünyada, bizim Âyetlerimize böyle bir yakıynlık göstermemişlerdi. Onların

üzerine bu *dabbetül arz* gelir ve onların üzerine bu kıyamet kopar. Mü'minler üzerine kıyamet kopsada müminler üzerinde fazla tesiri olmaz. Bu dabbe hakkında birçok rivayetler vardır. İlgili Âyetin de olduğu yerde *Konyalı Mehmet Vehbi Efendinin tefsirinde ve diğer tefsirler de yeterli açıklamalar vardır, dileyenler oralara bakabilirler.*

Dabbe: hayvan cinsi bir varlık olduğu rivayet edilmekte, bu dabbelerden gökyüzünde de olduğu açık olarak yeryüzü ve gökyüzünde diye bahs edilmektedir. Dabbe hayvan türü bir mahlûk ve insân gibi dikey yürüyen, ayaküstü bir mahlûk. Arzdan çıkacağı, yani gökten geleceği değil. Âdem (a.s.) nasıl gökten gelmişti gök ehli. Fakat bu Dabbe arz ehli topraktan çıkacak. Nereden çıkacak. Mekke'de zelzele olacağı ifade ediliyor ki, Mekke de pek zelzele olmaz. Ama işte kıyamet yaklaştığında dünyanın birçok yerinde, iç bünyesinde sarsıntı olacak. Bu da dış bünyesine yansıtacak. Neden, dünyanın iç bünyesindeki varlıkları dinamikleri, oradaki ateş küre mağma, biz onun üstünde oturuyoruz, içerdeki hareketler daha artacak.

Kıyamete doğru, iç bünyede birçok bozukluklar olduktan sonra bizim dışımızda fesada uğruyor. Dünyada aynen böyle, içi ve dışı olan bir canlı varlık. Bizim hayatımız dikey, bitkilerinde dikey, hayvanların hayatı yatay, dünyanınsa yuvarlak. Yürüyüşü dönmesi. Gökyüzünde yürüyor. C. Hakk diyor, biz onlara gökyüzünde yörünge tayin ettik. Orada yürümektedirler. Birbirlerini aşmazlar. Birbirinin sınırına girmek onlara yakışmaz, deniyor, zâten. Ama biz birbirimizin sınırlarını aşıyoruz, zarar veriyoruz. Dabbe denen varlık 2 ayak üstü yürüyen bir varlık. Mekke'de zelzele olacak ve safa denilen yerden, safa ve Merve arası var ya, *dabbetül arz* çıkacak. Dabbe nedir diye sormuşlar. Efendimize.

Hadis, *elinde Mûsâ (a.s.) in asası ve Süleyman (a.s. mın yüzüğü bulunur.* Niçin bu Sûre'nin içine almışlar.? İşte bunun için Neml Sûresi'nde Mûsâ (a.s.) in da kıssası var, Süleymân (a.s.) in da kıssası var. Onun için buraya uygun görmüş C.Hakk. O elindeki Mûsânın asası ile mü'minin yüzüne dokunur, "*haza mü'min*" diye yazar.Kafirin yüzüne de Süleymanın mührünü vurur, "*haza kafir*" diye yazar. Bunları çıkarmak ta mümkün olmaz.

İşte niye bu yazılacak o zaman, yani her birerlerimizin madalyası gibi adeta takılacak. Daha evvel, bu hadise olmazdan evvel, kimin kâfir, kimin mü'min olduğu belli değildi. Kafir belli, mü'min tasdik ediyor. Münafığın rengi belli değil dışından. O kadar karışacak ki demek bunlar kimin ne olduğu bilinmeyecek o zaman bu mühürle bunlar ispatlanmış olacak. Belki ahrete gittiklerinde de bu mühür onların mü'min veya kâfir olduğunun delili olacak Ve hesapları ona göre görülecek. Kâfirin yüzü kara cehennemlik olur. Böylece belki onlar hakkında hesap kitap olmaz. Özet olarak aslı bu dabbenin.

Bunun bizdeki karşılığı ne. diyelim 1,000 sene Tarihi, vakti C. Hakk habibine bile bildirmemiş. Tarih, saat verilse bile hangi ölçülere göre tarih, saat verilecek. Dünyanın sene ölçülerine göre mi, güneşin sene ölçülerine göre mi. Güneş sisteminin sene ölçülerine göre mi. Yoksa 1 günü bizim senelerimizle 50,000 sene olan hesaplara göre mi, 1 günü 1,000 sene olan ölçülere göre verilecek. Ölçü olmadığı için tarih vermek mümkün değil. Ama genel yoruma göre bizler ahir zaman ümmetiyiz. Ve bizler kıyametin süresini yaşıyoruz. Bizler kıyametin içindeyiz. Kıyamet sadece zelzele olacak diye 1 günde olacak bir şey değil, Muhammed Aleyhisselâm'ın kendisine risâlet, ve nübüvvet verildiği o ikra gecesi ile kıyamet süreci başladı. Buradan ankaraya gitmek için 1 anda değil, başlaması İzmirden otobüse binilecek. Ankarada otobüsten inmek

sonu. Ama o yolculuk devam ediyor. Hayat bir anlık süreç değil. Kıyametinde kendine göre bir yaşamı var, süreci var. Adem (a.s.)'ın yeryüzüne inmesi kıyametin ilk alâmeti, neden? Âdem (a.s.) yeryüzüne inmemiş olsa kıyamet ebeden kopmaz. Neden? çünkü kıyamet insân nesli üzerine kopacaktır. İnsân olmazsa kıyamet kopsa da kimi ilgilendirir. Bizi ilgilendirdiği için Âdem (a.s.)'ın yeryüzünde görülmesi kıyametin ilk âlâmeti ile, büyük alâmeti işareti ise Hz. Râsûlüllaha risâlet ve nübüvvet verilmesidir. Bunun ile de kıyamet fiilen başlamış oluyor. Anahtar çevrilmiş, sahne açılmış olmakta. O sahne daha devam ediyor. Bunun alâmetlerinden biri de dabbe'dir. Yani o güne kadar yeryüzünde böyle bir mahlûk görülmemiş. Büyüklüğü hakkında bilgi yok. Varlığı hakkında bilgi veriliyor. Bizde de, bizim nefsimizin kıyameti kopacağı zaman böyle bir dabbe, hayvan içimizde üretilecek ve o haber verecek demek ki, yaptığımız iyilikler bunlar, yanlışlar bunlar diye mühürleyecek. İçimizden gelen bilgiyle. Ve o söz verdiği kıyamet vâki olduktan sonra, dabbe de çıktıktan sonra da sûr üfürülecek ve bütün insanların canı alınacak.

Sûr, öküz boynuzuna benzediği söyleniyor, huni şeklinde. Bunu yapacak olan "sarafe," sarf edecek, İsrâfil. Sarf edecek, gönderecek. Üflediği zaman bütün ruhları alacak 4 büyük melekten İsrâfil. Sarafe, sarf edecek. kendinde olan can alıcı nefhayı sarf edecek, gönderecek. İsrâfil'in üflediği sûr korkunç bir ses çıkaracak. Kimyasal bir şey veya rûhsal bir şey çıkaracak. Ne kadar canlı varsa onlara ulaşacak. İsrâfil sadece mümit Esmâsı var. bakın meleklerin insanlardan değişik özellikleri var. o anda hay Esmâsı yok. O anda mümit Esmâsı'nı kullanmakta. Aynı İsrâfil bu sefer Hay ismini kullanmakta can veren olmakta. 2 Esmâ'nın tahakkuku kendinden çıkıyor. Koskoca bir melek bir hayat veriyor, bir hayat alıyor. Başka Esmâ'sı yok. Görevi o diğerleri de böyle meleklerin,

kendilerine has görevleri vardır. İnsân ise böyle değildir. İnsânların melâike'yi kirâm'a karşı çok üstünlükleri vardır. gerektiğinde insân öldürüyor, gerektiğinde insân canlandırıyor, rûhen de olsa bütün Esmâ-i İlâhiye'yi insân kullanabiliyor.

﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾

(Ve yevme nahşuru min külli ümmetin fevcen mimmen yükezzibü bi Âyâtinâ vehüm yüzeune)

(27/83) "Ve o günki, her ümmetten bizim âyetlerimizi yalanlayan kimselerden bir cemaat toplarız. Artık onlar sevk edileceklerdir."

O gün biz her ümmetlerden, bütün ümmetleri grup, grup oraya çıkartırız. Hele inkâr edenler o gün oraya sürünerek getirilirler, isteselerde de istemeselerde. Diğerleri mü'minler zâten kendiliğinden gelir. Onları zorlamaya gerek yok. Bir insân güzel bir yere gidiyorken başka birisinin sürmesine, zorlamasına gerek yok. Ama bir insân zorlanarak bir yere gidiyorsa, üzerine bir güç kullanmak gerekli olur. İşte üzerinde görevli melâikeyi kirâm onları sürerek zorla oraya götürürler. Bu çok ayrı bir konu. O günün mahşerin hali. ne deniyor Âyetlerimizi inkâr edenler, oraya sürülerek gelirler. İşte onlar dünyada şunu gördüler bunu gördüler hiç bunların Âyet olduğunu, Kûr'ân'ın sayfaları olduğunu, bu âlemlerin Kûr'ân' olduğunu anlamadılar, inkar ettiler. Yazılı olan metindeki bulunan Kûr'ân-ı kerîm-i hiç anlamadılar, ilgilenmediler, inkâr ettiler. Kendileri Kûr'ân-ı nâtık olan kendilerine ulaşamadılar. Kûr'ân-ı kerîm olan kendilerini de bulamadılar. Elif, lâm, mîm, olan kitabı da anlayamadılar. O halde bugün onlara korkudan başka bir şey yoktur tabii

ne olacak ki işte o son akıbeta düçar olmamak için cehenneme girmemek için kaçmaya çalışırlar kaçma imkânı olmadığı için sürülerek getirilirler.

﴿٨٤﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُ قَالَ أَكَذَّبْتُمْ بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا
بِهَا عَلَمًا ۖ مَا أَذًا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

(Hatta izâ câu kâle ekezzebtüm bi Âyatî ve lem tühîtü ilmen emmâ zâ küntüm te'melüne)

(27/84) "Nihayet geldikleri vakit -Cenab-ı Hakk- buyuruyor ki: Benim âyetlerimi ilmen kavrayamaz olduğunuz halde onları yalan mı saydınız?. Yoksa sizin yaptığınız şey ne idi?"

﴿٨٥﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٦﴾

(Vevekaalkavlü aleyhim bimâ zalemû fehüm lâ yentikûne)

(27/85) "Ve zulümleri sebebiyle o söylenen söz, gerçekleşmiştir. Artık onlar söz söyleyemezler."

İşte o kavi onların üzerinde vaki olur. O vaatta şunu yaparsanız cehenneme atacağım, şunu yaparsanız cennete sokacağım diye. Bu söz onlar üzerinde meydana gelir. Vâki olur. Zulüm ettiklerinden orada bunu söyleyecek bir söz de bulamazlar. Hem konuşacak halleri yok hem de utançlarından lisânları yetmez. Tutulur kalır o halin dehşetinden konuşamaz olurlar. Zulüm nedir? Allah onlara zulüm etmedi. Onlar kendi nefislerine zulüm ettiler. Fiziki bir zulüm değil. Kendi varlıklarında İlâh-i Âyetleri idrak edemedikleri için kendilerine zulüm ettiler. Ne kadar acayip bir zulüm. Allah hepimizi, cümlemizi bu zulümden

korusun. Kendi kendine yaptığı zulümden. *Kendi kendine ettiğini Âdem, bir araya gelse edemez âlem.*Denmiştir. Karşıdan gelen zarar geçici olur. Belirli süresi vardır. Ama insân ömür boyu kendine zarar vermektedir. Neden? ömür boyu gaflet üzerinde yaşadığımızdan zarar vermekle gafletle günümüz geçmektedir. Bu sistemi kendi kendimize yapıyoruz. Zulüm, bir başka yönüyle karanlık mânâsına. zulmet mânâsına Kendinde bulunan nûru karanlığa dönüştürdüler. Bizim kararmaya değil aydınlanmaya ihtiyacımız vardır. İçimizde bulunan nûru İlâhiyye'yi ki zâten mevcut, Başka bir yerden gelecekte, almaya ihtiyacımız yok. Kendimizde mevcut olan İlâh-i nûru. "*Allahu nurus semavati vel arz*" olduğundan, Allah bütün bu âlemin nûru olduğundan, bizde bu âlemin içinde olduğumuzdan bu Âyetin kapsamı içinde dahi bizimde nûrun alâ nûr olduğumuz açıkça ortadadır. Biz karartmışız. Biz ne yapmışız bu nuru? Benlik gölgesiyle gölgelendirip zulüm'un karanlığı içine gömmüşüz.110 mumluk lâmba yanıyor siyah örtü çekmişiz karartmışız. Ayrıca gelen ceyranıda kapatmışız. Boşuna yanıyor diye o zaman 2 türlü karanlık olmuş. Ahirete gittiğinde insanların kimseye diyecek bir şeyi olamayacak.

Yalnız hangi gurubun başında o grubun istikametindeki çalışmayı ortaya getirmişse o grup içerisinde çalışanlar onların peşine takılacaklar. Hakk talep etmek için sen beni buna teşvik ettin, oraya götürdün, sen beni içkiye götürdün gibi zulme dair yapılan ne varsa o zulme sebep olan ne varsa, kimler ise, o zulm üzerine tatbik eden kimseler, sebep olanları, arayacak onları, Onlar da bucağ, bucağ kakağ onlardan, birbirlerinden. İşte yer yüzünde nefsâni mânâda dostluk kurmuş olanlar orada çok hor hakir olarak birbirlerini suçlayacaklar kavga edecekler kargaşa hali.Sen yaptın ben yaptım, o etti, bu etti. O diyecek ki belki kendisini kurtarmak için ben size yap dedim ama yapmasaymışınız.Kendini kurtarmak isteyecek

o şekilde. Şeytan da zâten aynısını söyleyecek orada. Diyecekler ki şeytana sen bizi iğfa ettin bozdun. Kafalarımıza girdin karıştırdın vesvese verdin. Senin peşinden koşacağız hani vaat ettiğin şeyler nerde diyecekler. O zaman gülecek şeytan "size vaat ettim ama sözümünden döndüm." Allahın vaadına gitseydiniz "Allah vaadından dönmez." Allah vaat etti sözünde duruyor oraya gitseydiniz. Bende vaat ettim ama vazgeçtim. Zaten imkanım yok neyapabilirki şeytan onlara Dünyada yaşadığımız zamanlar gerçekten çok değerli. Ve bu günlerimizde çok güzel geçirmek zorundayız. Çünkü başka imkânımız yok. Yani başka bankaya gideriz ama bir bankada kredimiz kapandıysa. Gideriz başka bankadan kredi açarız öbürünü öderiz kapatırız orada öyle yok. Dünyada kazanılan Muhammediyyül sermaye kredisi var başka yok, onun kartıda buradan alınıyor o kartla eğer gidersek hem vize oluyor yol geçişlerinde hemde her türlü ihtiyacığımızı karşılıyoruz. Baska kart yok tek vize kartı var dünyadan ahirete, ahiretde geçerli olan hakikati Muhammediye kartı var orada. Ve bu kısa bir izahtan sonra tekrar zahirde olan Âyetleri bize göstermeye devam ediyor Cenâb-ı Hakk bu hali işaret etmeye çalışıyor

﴿٨٦﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُوا فِيهِ
وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِن فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

(Elem yerav ennâ cealnalleyle li yeskünü fihi vennehara mübsiran inne fî zâlike le Âyâtin li kavmin yü'minüne)

(27/86) "Görmediler mi ki, biz geceyi karanlık kıldık ki, onda rahat etsinler ve gündüzü de aydınlık-kıldık- şüphe yok ki, bunda îmân edecek bir kavim için elbette ibretler vardır."

görmezmissiniz, muhakkakki biz, nasıl kılmaktayız yani nasıl murad ederek bu hayatı sürdürmekteyiz. Yani gündüzü nasıl meydana getirmekteyiz bunu düşünmezmissiniz. onun içerisinde, geceyi nasıl meydana getiririz. Görmezmissiniz, onun içerisinde sükûnete eresiniz diye geceyi size getiririz diyor. Bak onun içerisinde sakın olmanız için, sükûnete ermeniz için yani istirahat etmeniz için, nasıl geceyi getiririz. Nasıl da gündüzü getiririz, gecenin arkasından. göresiniz diye. ortalık aydınlansın, birbirinizi göresiniz, işinizi gücünüzü göresiniz diye, bunları işaret olarak size nasıl getiririz görmezmissiniz diye bize ikaz ediyor. Biz tabi ki görüyoruz, görüyoruz demeğe gerek yok, yaşıyoruz fiilen yani bilsek te, bilmesek te, bunu yaşıyoruz gözümüz açıksa ama C. Hakk bunu böylece bildirmesi, bizi ikaz ki biz bu gece ile gündüzü asli itibariyle görmüyoruz. Eğer görseydik bu Âyet görmüyormusunuz demez de, ne güzel görüyorsunuz derdi.

Görmediğimiz için sorulu cevaplı görmüyormusunuz diyor. Neden görmüyoruz? o kadar bu sistem böyle muazzam müthiş bir sistemle çalışıyor ki bir saniye, bir salise yolundan, peykliğinden, süratinden, gidişinden, yörüngesinden bir milimetre şaşmıyor. Milyarlarca sene böyle devam ediyor. Hangi güc, parmağımızı şöyle bir çevirmeye çalışalım. Ne kadar çevirebiliriz parmağımızı böyle, ne kadar dayanabiliriz? hadi dayanalım 1 saat, 2 saat, 10 saat neyse dayanalım. Ki o her daire çevirdiğimizde de bir başka yuvarlak çizmekte o aynısını çizemeyiz. Aynısını çizmek için bir sâbit yuvarlak olması lâzım ki onun üstünde ki, bir de ray takmamız lâzım parmağımız sıyrılsın diye, o rayla dönsün ama bu dünya rayın üstünde dönmüyor ki, sonsuz bir fezâda boşlukta dönüyor. Belirli elips şeklinde uzaması, belirli toplanması var. Bu şaşkınlığından değil belirli bir sistem

üzere, sonra döndüğü zaman tam yuvarlak döner, eğri dönmez. İnsanoğlu bir şeyi otomatik döndürmeğe kalksa, ipin ucunda bir şey sallasa o tam daire çizer. Tam döndüğü zaman ama elips daire çiziyor, dünyanın sanatına bakın yani kurgulandığı, kendisi için verildiği yörüngeye bakın, onun dışına çıkamıyor. Diyor ya *"Biz gökyüzünü direksiz olarak durduruyoruz"* Ne müthiş bir hadisedir. Bu nasıl bir iştir. Ama biz bunu bedavadan aldığımız için yani sabah uyandık gündüz, sabah uyanırken gözlerimizi açtığımız için bizden 100 dolar istiyorlar mı? Kapat gözünü bakayım gündüzün nurundan bak bu lâmba yandığı zaman elektirik idaresi bastırıyor aybaşında makbuzu. Allahın idaresi güneş te yanan bir enerji lâmba değil mi, bir mekanizma, isteyen var mı bizden güneşin aydınlığı için 3-5 kuruş? yok. Geceyi karartmasıyla, bak az iş değil o, şimdi bir sistem dönüyor, bir makine dönüyor, o makine de enerji ile dönüyor o da para ile dönüyor. *"Hadi bakalım gece dinlenmek için verin 50 dolar"* diyen var mı? Yok.

İşte C. Hakk bize asli olarak bütün lâzım olan ihtiyaçlarımızı o kadar, o kadar sonsuz bir şekilde hibe etmiş ki. İşte *"zuhurun şiddeti kendine perde oldu"* dediği söz buraya geliyor. C. Hakk gözümüzün önünde şiddetle zuhura geliyor. Her an, bütün özelliği ile, bütün şaşaası ile her an, bütün dehşeti ile her an, hele o baharlarda mevsim dönüşümlerinde nasıl bir anda o yer yüzü kapkara, kupkuru, toprakken yemyeşil bir arazi halini alıyor. Çbs boyası mı döküyorlar gökyüzünden sabaha karşı kimse görmeden nerden alıyor o boyayı, sonra o küçücük bir filiz daha ucu gözle görülmeden, minnacık, üzerindeki o kaskatı bir karış iki karış toprağı nasıl delerek vurgun gibi, matkap gibi, bazen öyle yerler oluyor ki matkapla bile delemiyorsunuz. Ama o küçücük filiz onu delip çıkıyor. İki taş arasında bir parça boşluk buluyor oraya kök salıyor. Oradan kocaman bir ağaç çıkıyor. Rüzgarlar oraya

toz üflüyorlar. Derken bir iki yağmur damlası işte orada hemen bir hayat meydana geliyor. İşte C. Hakk'ın öyle müthiş üzerimizde sistemleri var ki ve de devamlılık üzere istikrarlı olmasında, arada sırada Güneş çıkmasa, hep gece olsa saat böyle 12 olsa, hep karanlık gibi olsa o zaman belki, bir sarsıntı gibi gafletimizden uyandıracak, İşte o sarsıntı gelecek ama o zaman da bize faydası olmayacak. Bir başka Âyette "*biz sizi gece istirahat edesiniz diye geceyi üstünüze örtü, perde çekeriz, gündüz de rızıklarınızı kazanmanız için sizi yeryüzüne yayarız.*" Yani aydınlatırız ortalığı, yeryüzüne yayılırsınız böylece rızınızı temin edersiniz, diye ifade ediliyor.

İşte bunlarla, mü'min olan bir kavim için Âyetlerdir bunlar. Yani açık işaretlerdir. Dışarıda gördüğümüz her ne varsa bunların hepsi Allahın Âyetleridir. Kûr'ân'ın kendi ifadesiyle gece bir Âyet, gündüz de bir Âyet. Yani gece ve gündüz iki tane büyük bir Âyet. (Şebüsteri) öyle diyordu. Allah razı olsun güzel şeyler söylemişler. İlk Âyet akli kül, ikinci Âyet nefsi küldür, diyorlar. Akli kül, ilk program, nefsi kül de o programın tatbiki olduğundan. Akli külle nefsi kül olmazsa bu âlemler zâten olamaz. bütün bu işte gördüğümüz zeresinden küresine kadar hepsi birer Âyet, işte yerdeki karınca ayet, bir Sûre'nin ismini almış. Neml Sûresi, Sûre de Kûr'ân olduğuna göre karınca Allahın bir Âyeti, işareti. Arı, Kûr'ân-ı kerîm de bir isim verilmiş bir Âyet, örümcek bir Âyet. Bakara Sûresi, inek Sûresi demek. O gün insânlar tabiatla ilgili olduğundan insânlar daha çok, daha iç içe olduğundan ve de o mübarek varlıkların da, mahlûkların da insanlara faydalı olduğundan bahs edilmiş.

6.kasetin 2. yüzü

﴿٨٦﴾ اَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُو فِيهِ

وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

(Elem yerav ennâ cealnelleye liyeskünü fâhi vennehâra mübsıran inne fî zâlike le Âyâtin likavmin yü'minine)

(27/86) "Görmediler mi ki, biz geceyi karanlık kıldık ki, onda rahat etsinler ve gündüzü de aydınlık-kıldık- şüphe yok ki, bunda îmân edecek bir kavim için elbette ibretler vardır."

Sakin olmanız, dinlenmeniz için geceyi size bir Âyet olarak gösterdik. Ve görmeniz içinde, hayatlarınızı kazanmanız için gündüzü halk ettik. İşte bunlar îmân eden bir kavim için Âyettirler.

﴿٨٧﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزَعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلٌّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿٨٨﴾

(Ve yevme yünfehu fissûri fefezia men fissemâvati ve men fil ardı illâ men şâellahu ve küllün etevhü dâhirîne)

(27/87) "O gün ki, sura üfürülür. Artık göklerde olanlar da ve yerde olanlar da şiddetli bir korkuya tutulur. Allah'ın dilediği müstesnâ. Ve hepsi de ona boynu bükük bir halde gelirler."

O gün sûrun içine üflenir. Yani kıyamet günü sûrun içine üflenir. O sûrdan, Mümit Esmâsı'nın bütün zuhurları ortaya gelir. Ne kadar canlı varsa hepsinin bir anda hayatı son bulur. Semâvat ve arzda ayrıca ne varsa. ancak bu işler Allahın dilemesiyle olur. İmân etmeyenler hakir, horlanırlar.

﴿٨٨﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ
صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَتَقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٩﴾

(Ve teral cibâle tahsebûhe camideten ve hiye temurru merressehâbi sun'allahillezi etkâne külle şey'in innehü habirun bima tef'âlüne)

(27/88) "Ve dağları görürsün, onları yerlerinde sâbit sanırsın, halbuki, onlar bulutların geçtiği gibi geçer gider. Her şeyi sağlam kılmış olan, Allah'ın sanatıdır. şüphe yok ki, o, yaptığınız şeylerden haberdardır."

O zaman, Sen dağları görürsün cemat gibi, kaya gibi, taş gibi görürsün. Halbuki onlar bulutlar gibi geçtiklerini görürsün. Sen dağları sağlam yerinde duruyor sanırsın halbuki kıyamet günü onlar bulutlar gibi lâtif haldedirler. Sarsıntı içerisindedirler. Bu fiziki mânâ da incelenmesi gereken Âyetlerden, işaretlerden bir tanesi. İşte bu Allahın sanatıdır. Yani Allahın öyle bir sanatı vardır ki, siz bunları duruyor zannediyor olduğunuz halde aslında onlar yürümektedirler. "Sehap" bulutlar gibi yürümekteler. Bulutun özelliği ne? Elini sok içinden geçirir. Lâtif olması. Suyun buharlaşmasıyla bulut haline gelmesi Uzaktan baktığımız zaman şeylerin etrafında dumanlar vardır, lâtif gibidir. Ama Dağın aslı öyle, hangi itibariyle, hücre, atomları itibariyle. Hakikaten şuralarda gördüğümüz şu varlıklar dahi atomları itibariyle kaynaşmaktadırlar. Seri dönüşümleri var. O serileri bu yağ tabakası, bu dönüşümleri tesbit edemiyor. 1 üzerinden 100 mesafe görüş sahası olsun biz ancak onun orta yerlerdekini görüyoruz. Daha yavaşı ve daha süratlisini göremiyoruz. Göremediğimiz alana da gayp diyoruz. Aslında onlarda şahadet ama bizim gözümüze göre gayba dönüşmüşler.

Her şeyi sağlam tutan Allahın işidir bu. Sizin yaptığınız, fiillerinizden de, amellerinizden, hepsinden de haberdardır, demek suretiyle bizim her an kontrol altında olduğumuzu da haber vermekte, açıkça beyan etmekte. Habir: kendisi zâten, her şeyi haber vermekte, haber veren, Demek ki bizim boşa geçen hiçbir zamanımız yok. Uyuduğumuz zaman dahi, biz kontrol altındayız. Uyuduğumuz zaman dahi, fikirlerimiz bile, gördüğümüz rüyalar da bir program dahilinde bize yansıtılmaktadır.

﴿٨٩﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ
فَزَعِ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿﴾

(Men cae bilhaseneti felehü hayrun minhe ve hüm min fezein yevmeizin âminüne)

(29/89) "Her kim iyilik ile gelirse onun için bundan dolayı bir hayır vardır ve onlar o günde korkudan emin kimselerdir."

Kim ki geldi o mahşer günü, dünyada yapmış olduğu iyilikleriyle mahşere geldi. Ona vardır hasena. Ona vardır hayır. Yapmış olduğu güzelliklerinden ona o gün hayır vardır. Bir diğer ayet: "El yevme tüblesserair." Gizli olanlar açığa çıktığı zaman, o gün sırlar ortaya çıktığı zaman ki hali sen gör. Bu gün yaptığımız her bir fiilin batın âleminde bir sûreti var. Batın âleminde bir oluşumu var, sembolü var. Yaptığımız her fiilden lâtif bir varlık meydana getirmekteyiz. Bir yere vurdum ses çıktı. Şuna vurdum, bakın bir ses çıktı. Fiil neticesinde ses çıktı. Bunu buraya kadar getirdim ama darp olmadığı için ses çıkmadı. Her yaptığımız böyle bir fiilin böyle bir sese dönüşmesi, bir mânâya dönüşmesi var, bir şekle dönüşmesi var. Yaptığımız fiilin bâtin âleminde mânâsına ise namaz kılıyoruz, oruç tutuyoruz bunların mânâsı

ibadet. Ama ibadet denen kelimenin ifade ettiği semboller neler? Meselâ nûra dönüşüyor. Nasıl biliyoruz. Kimisi ağaca dönüşüyor. İbadet yaptığımız için, ağacın tohumunu burada atmış oluyoruz. Kimisi saraylara, köşklere dönüşüyor. Her yaptığımız fiilin arka plânda bir mânâsı, getirisi, bir ücreti oluyor, Yalnız bugün bunlar bize gösterilmiyor. Eğer bugün bir zerresi gösterilse, o zerre nin güzelliğinden dünyaya bakamayız. Elimiz ne hastaya bakmak ister, ne kumaş kesmek ister, ne ayakkabı dikmek, ortaya getirmek ister v.s. Bunlara tenezzül bile etmeyiz. Bunlar çok cüz-i bir karşılık olarak gelir, harcadığımız zaman karşılığında. Bütün vaktimizi ahiret için harcamak isteriz. Böyle olunca dünyanın düzeni bozulur. C. Hakk onu da istemiyor.

C. Hakk bizden gayba imânı ön plânda tutuyor. Yaptığımız fiilleri bâtın âlemine alıyor. ve bize göstermiyor. Eğer inanıyorsan bunu ahirette bir karşılığı var. Yap. İnanmıyorsan yapma diyor. Bu da gabya imânın bir başka yönü. O gün bu insânlar o yapmış oldukları hasenelerin hayrını göreceklerdir, neyse buradaki hayır karşılığı, karşılığını göreceklerdir. Korkularından güvende dir onlar o gün. Gerek fiil ve gerek akıl fikir yapısı olarak, kendini bilmeyen, kendini tanımamış olanlar, rabbini bilmeyenler orada öyle korkunç bir kargaşaya, dehşete düşecekler ki, işte o korkudan kargaşadan bu kimseler emin olacaklar. Kimler onlar? Kendilerini bilerek dünya hayatını sürdüren, ibadetlerini yapan yerli yerince hayat sürdüren, dünyayı en güzel şekilde değerlendirenler orada korkudan emin olacaklardır.

﴿٩٠﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ
هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩١﴾

**(Ve men cae bisseyyieti fe kübbet vücühühüm
finnâri hel tuczevne illâ mâküntüm ta'melüne)**

162

(27/90) "Ve her kim kötülük ile gelirse artık onların yüzleri ateşe sürtülür. Siz cezalanmayacak mısınız, ancak işlemiş olduğunuz şey ile -cezalanacaksınızdır-."

Kim ki günahlarıyla geldi onlar yüzüstü ateşe atılırlar. Başka türlü cezalandırılacağınızı mı zannediyorsunuz. Ne işlemişseniz onun karşılığını göreceksiniz. Size başkatürlü mü muamele edilecek burada diyecekler. Yani cennetlemi müjdeleneceksiniz. Onlar oraya atılırken kargaşa, yaygara olacak içlerinde, ona cevap olarak, ya nereye gideceğinizi zannediyor dunuz? Bekliyor dunuz? Size nasıl muamele edileceğini bekliyordunuz, diyecek. Cehennemnin oradaki 19 görevlisi, görevlileri var, Mâlik, zebâniler size başka türlü mü muamele edileceğinizi mi zannedeceksiniz diye nasıl Katilleri, hırsızları atıyorlar ve diyorlar ki sizi bando, mızıka ile mi karşılayacaktık gibi, bundan başka ne beklerdiniz? Deniyor. Gibidir.

﴿٩١﴾ اِنَّمَا اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي
حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَاُمِرْتُ اَنْ اَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾

(İnnemâ ümirtü en a'büdü Rabbe hezihilbeldetillezî harremehe velehe küllü şey'in ve ümirtü en eküne minelmüslimîne)

(27/91) "-De ki:- Ben muhakkak emir olundum ki: Bu beldenin Rabbine ibadet edeyim ki: Buna dokunulmazlık vermiştir ve her şey onun içindir ve emir olundum ki, müslümanlardan olayım."

De ki burada her iki gurubun, imân ve inkar ehlinin, mahşer hayatı anlatıldıktan sonra. Ben emir olundum. Ben rabbe imân etmekle emir olundum. Bu Efendimize olan hitap hükmüyle de olur, hepimiz içinde geçerli. C. Hakk demedi mi her birimize imân edin, imân ehli olun diye. İşte buradaki o kul hasene ile gelen kul. İnnema ümirtü, Yeryüzüne ben emir olunmuştum. Bu emir bütün insanlara geldi ama kim kabul etmişse öteki kabul etmediği için zâten onu bağlamadı. Rabbe imân etmekle emir olunmuştum. Nasıl bir rab? O beldenin rabbi olan yani Mekke-i Mükerreme, belde dediği orası. Harem mahrem kılınmıştı. Kendisi girebilirdi. Bazılarına da haram kılınmıştı. O emin beldeyi mahrem kılan rabbe biz imân edin diye emir olunmuştuk. Ve emirlerin hepsiyle de emir olunmuştuk. Müslümanlardan olun diye bize emir etmişlerdi. Biz de bunları yerine getirmek sûretiyle o mübarek beldenin rabbine imân etmiştik. Mü'minlerden olmuştuk.

﴿٩٢﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمَنْ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي
لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾

(Ve en etlül Kûr'âne femenihteda fe innemâ yehtedî linefsihi ve men dalle fekul innemâ ene minelmünzirine)

(27/92) "Ve emir olundum ki, Kur'an'ı okuyayım. Omdi her kim hidayete ererse kendisi için hidayete ermiş olur ve kim de sapıklığa düşürse artık de ki: Ben ancak Allah'ın azabını haber verenlerdenim."

Ayrıca Kûr'ân-ı okumakla emir olunmuştuk. Kim ki, Hâdî isminin gerektirdiği hakikatleri yaparsa, ihtida ederse kendisine emir edilenleri yaparsa. O yapmış olduğu fiil kendi nefsi için hidayet oluşturmuş, etmiş olur. Kûr'ân-ı

Kerîm-i tilâvet etmekle emir olunmuştuk. Sadece Kûr'ân-ı kerîm-i sayfalarla okumaya başladı demek değil, o işin ilk tarafı. Tilâvet, dışarıdaki bütün âlem Kûr'ân-ı kerîm sayfaları, Âyetleri tafsilâtlı Kûr'ân .Karıncasından, her şeyi bir kelime. Dışarıda gördüğümüz her şey, karıncasından, sineğin uçuşundan, böceğinden hepsi Kûr'ân-ın Âyetleri. Allahın mahlûkatı değil mi? Allahın kelimatı bunlar. Kelimât-ı İlâhiyye. Dışarıda gördüğümüz her şey bir kelime. Her kelime de bir mânâ taşımakta. Her mânâ da bir oluşum, bir fiilin ana hatlarını belirtmekte. Bütün bu âlem Kûr'ân-ı Kerîm-i oku diye emir olundun demesi, dışarıdaki Kûr'ân-ı da oku .Kendin olan Kûr'ân-ı da oku. "İkra' kitabek," dediği gibi kendi kitabını da oku. Bu okuma da bu emrin içerisinde. Sadece mushafı şerifi oku demek değildir.

"Elif-lâm-mîm" kitabını da oku.

İnsân-ı Kâmil kitabını da oku. Bunlar bu kitabı okumak için Mushaf-ı şerifi okumak için arap alfebesini bilmek lâzım. Ama dışarıdaki kitabı, büyük kitabı, kitabı A'zâm-ı, bu da büyük kitap, birbirinden farklı değil de, görüntü itibarıyla, yoksa hepsi büyük kitap, bu Kûr'ân-ı okumak için arap harflerini gerek yok okumak için. Neye ihtiyaç vardır. Tefekküre ihtiyaç var. Dışarıdaki Kûr'ân-ı okumak daha kolay neden bakın. Gece ve gündüz bizim Âyetlerimizdendir dedi. İşte her bir varlıktan aldığımız birer hisse Kûr'ân-ın bir bölümünü okuyoruz demektir. Kuşun güzelliğini gördüğümüzde, kuşun havada nasıl durduğunu düşündüğümüzde, o sâkin, sâkin duran denizin kısa bir süre içinde rüzgârla nasıl hareketlere dönüştüğünü gördüğümüzde bunlar hep Kûr'ân-ın Âyetlerinin şifre çözülmesi okunması demektir. Bunun için tefekkür gerekmektedir. Sonra kendimizi okuyabiliriz. Kalbimiz var. kendi hayatımızı incelediğimizde, çocukluğumuzdan Son nefesimize kadar, baştan sona incelediğimizde, roman, sistem, Kûr'ân oluşturmakta.

Hepimizin hâli birer sistem oluşturmakta. Böylece de Kûr'ân-ı okumamız gerektiği bildirilmektedir. Kim ki Hâdî isminin kapsamına girerse ancak bu kendi nefsi içindir. Kendine yarayacaktır.

"Linefsihi" (nefsi için) diyor. Beşer, Âdem, insân için demiyor. Nefs diyor. (294) yerde nefs'den bahs ediliyor. İnsân-ı vasf ederken, insân diye nefis kelimesini kullanıyor. Nefs oluşumunun bizim üstümüzde büyük hükmü, sahası vardır. Kim ki mudil isminin zuhuru olmuşsa, kim dalâl yönünde yürüyorsa; ey habibim sen onlara de ki. Sen ona ben ancak inzal edicilerdenim, tebliğ ediciyim de onlara. Benim sizin üzerinizde yapacak bir şeyim yok. Ben ancak tebliğ ediyorum, de, onlara. Onlar ister Hâdî, ister mudil istikametinde gitsinler, her iki tarafın da neticesi nefisine çıkacaktır. Hâdî zuhuru olanlarında faydası varsa nefislerine, mudil isminin zararı varsa da gine nefislerine olacaktır. De sen onlara deniyor.

﴿٩٣﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيَّرِكُمْ آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا
وَمَا رَبِّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

**(Vekûlil hamdü lillâhi seyürüküm Âyatihî fe ta'rifü-
nehe vemâ rabbeke bi gafilin ammâ ta'melüne)**

(27/93) "Ve de ki: Allah'a hamdolsun o size âyetlerini gösterecektir. Artık siz de onları tanıyacaksınız, ve Rabbin ne işleyeceğinizden habersiz de ğildir."

De ki hamd Allaha mahsustur.
"Seyürüküm": Siz yakında göreceksiniz. Neyi? "Âyatihî":
Onun Âyetlerini
"Fe ta'rifünehe"; Onları bileceksiniz, idrak de edeceksiniz.

Bu yakında göreceksiniz demesi, kıyamet kopacağı zaman yakında kıyamet kopacak, bu Âyetleri göreceksiniz. O genel kıyamet olmakla birlikte, bir de kendi kıyametiniz kopuyorken de göreceksiniz. Yani ölümünüz, hastalığınız, yaşlılığınız yaklaştığı zaman bizim Âyetlerimizi göreceksiniz. Biz nasıl gençlik, dirilik, zindelik vermişsek bunu da o şekilde almasını biliriz. Size son halinizde zaiflik zavallılık, hiçlik neyse o halin getirdiği eksikliği ve eksikliği de, bunu da göreceksiniz diyor.

"*Ve ma rabbuke bi gafilin*": Ama senin rabbin, bütün bunlardan gafil değildir. Ammata'melun. Senin yapmış olduğun fiillerden Rabb'in gafil değildir. Hiç bir kimsenin yaptığı fiillerin boşa gitmediğini, boşta olmadığını. Kim ne yaparsa yanına kalmadığını, açık olarak etrafımızda bütün yaptığımız fiillerin kayıt olarak tutulduğunu söylemektedirler.

C. Hakk'a ne kadar şükür etsek azdır. Bizleri insân olarak halk etmiş ve bizlere Habiblik mührünü vermiş. Habiblik ünvanını vermiş. Ama biz ona vermiş olduğumuz güzel ünvanların dışında hareket ediyor isek yine onun verdiği başka bir ünvanla ünvanlanmış olacağız, o da; Onlar sürüler gibidir. Hatta sürülerden de aşağıdır, hükmü bizim alınımıza buradaki, "*haza kafir*," Allah etmesin.

"*Haza mü'min*" isminin yazılmasına sebep olalım inşallah. O gün "*dabbe*" isminde bir varlık bunları yazacak. Ama bugün bize bunları bize peygamberimiz yazsın inşallah veya onun görevli melekleri yazsın. Dabbe'den evvel yani. biz o mührü alınımıza, imân mührümüzü alınımıza, yazılmış. vurdurmuş olanlardan eyleyelim. İşte bunun için de gerekli olan, Kûr'ân-ı Kerîm'de belirtilen, gerek hadîsi şerifler, gerek ehlûllah'ın tavsiyeleri ile belirtilen en güzel fiilleri, en güzel amelleri yapmak ve uygulamak, Evvelâ öğrenmek, bilmek sonra uygulamak zorundayız. Yapmış olduğumuz isabetli her şey lehimizedir. İsabetsiz her şey de aleyhimizedir. Tabi bu mevzular üzerinde tevhidi

mânâ da konuşulacak birçok şey vardır. İnsânın mes'uliyeti nerede başlar, nerede biter, nerede neticelenir, nerede artar, nerede azalır. Bunların her biri inceleme gereken meselelerden. Burada yaptığımız genel bir yorum olmaktadır. Onun için biz kulluğumuzu devam ettirelim. Kulluğumuzdan ayrılmayalım. Ama üzerimizdeki hakikati İlâhiyyenin ne olduğunu anlamaktan da geri kalmayalım. İki varlığı, iki mertebenin varlığını üzerimizde oluşturabilirsek ehli kemâl gurubu olmaya yaklaşmış oluruz.

Şunu demek istiyoruz, kulluğumuz itibariyle biz mutlak âciz birer kullarız ama C. Hakk'ın bizim üzerimizde olan hakikati itibariyle, bize vermiş olduğu kendinden bazı güzellikler ile aynı zamanda bizim Ulûhiyyetimiz tarafında olduğunu bilelim. Yani bizim 2 halimiz vardır. Bir yönü ile biz teşbihteyiz, bir yönü ile tenzihteyiz. Bu 2 halimizi birleştirdiğimizde, tevhid ettiğimizde, biz gerçek kâmil mü'min, gerçek kâmil bir insan olmuş oluruz. Bütün uğraşmalarımız zâten hep bunlar için, bir müddet kulluğumuzu bilerek gerçek kul olarak yaşayarak, gerçek abd olarak yaşayarak, o gerçek abdiyyetinde Hu'ya abd olarak abduhu ,abdtan abduhuya geçerek oradan da ve resûluhu'ya geçerek, hakikati İlâhiye ye mi'rac ederek ulaşmamız bugün her birerlerimizin elindedir. Ve bunların işte bütün yollarını da bizlere göstermişlerdir. Tatbik eden eder. Etmeyen de etmez. Kendi bilir. Bunun için de kimse suçlanamaz. Niye yaptın, niye yapmadın diye. Kimsenin kimseye de bir şey sormaya, eksik hakir görmeye, neye yapmadın diye onda bir noksanlık arama hakkına sahip değiliz. Çünkü herkes muhtardır. Kendi dilediğini dilediği şekilde tasarruf eder. Yani kendi ömrünü dilediği terde tasarruf eder, bu da ona C. Hakk'ın verdiği hürriyettir. Ama bütün haberlerde belirtildiği gibi bu hürriyetini ister Hâdî, ister mudil yönümde kullan sonundaki açık olarak belirtilen halleri de bugünden kabullenmiş oluyorsun. Hâdî

isminin de gereğini yerine getirirsek onun hakkında vaad neyse onlar görülecek. Mudil isminin zuhurunu ortaya getirirsek onun hakkındaki vaadları neyse o da görülecek. Bunun için neden ya rabbi beni cehenneme attın diye de hiçbir sözümüz olmayacak. Çünkü burada iken bütün bunlar açıklanmış ortada kapalı bir şey kalmamış, diğer eski ümmetlerde bazı bilgiler kapalıydı gereği kadar açık değildi. Ama hakikati Hz. Rasûlüllah ve Kûr'ân-ı Kerîm geldikten sonra hem dünya için, hem ahiret için, kapalı muğlak kalan bir şey yok. Hem dünya için hem ahiret için bütün bilgiler elimizde var. Yeterki biz onu tatbikinde gereğini yerine getirelim. C. Hakk'a ne kadar şükür etsek azdır. Bu mevzular içinde müstesna insânları, gurupları bir araya topluyor ve bizleri eğitiyor. Eğer o bize bu eğitimleri yapmamış olsaydı Kûr'ân-ı Kerîm gerek hadislerde bu bilgileri bizlere vermemiş olsaydı biz onları nereden alıpta, bulupta çıkaracaktık. Nereden düzenleyecektik te ahiretimize nasıl uygulama safhasına koyacaktık. Tabi ki mümkün değildi.

1 Âyet yukarı. "*Ve kulil hamdü lillâhi,*" yani deki hamd Allaha mahsustur. Emir ile tavsiye ile hamdı söylüyoruz. Ama Fatiha-ı şerifte biz bunu diyoruz. Kimse demeden. Ku,l yani o hamd hakikatini giyinecek olan kul, bu emri aldıktan sonra artık kendi söylüyor. El hamdü lillâhi rabbil âlemîn, diye. Başkasının teşvikiyle değil, yol göstermesiyle değil kul, kendinden bunu söylüyor. Çünkü daha evvelden emri almıştı, tavsiyeyi. Bu aldığı tavsiye üzerine, kabullendiğini gösterir biçimde Elhamdülillâhi rabbil âlemin, demeğe başlıyor. Kabullenmemiş olsa demiyecekti. Aradaki bağlantılar anlaşıldı mı? Burada bir âmir hüküm var, Veya en azından tavsiye yönlü hüküm var. Kûl, der de ;Burada "söyle" bir emir vardır. Hükümü gelirden canım banane ben söylemeyeceğim zâten der ve söylemez. İşte bu emri, tavsiyeyi almış kabul etmiş bir kişinin verdiği karşılık bu.

Elhamdülillahi rabbil âlemîn, bakın şimdi ikisinde de "lil" geçiyor. Elhamdülillahi. "*Kûlil hamdülillahi*". Tefsirlerde hamd Allaha yapılır, şeklinde geçer. Arapça lisânı içerisinde küçük bağlantıyı anlamamız gerekiyor. Harfi cerler gibi bağlantılar, atıflar vardır. O bağlantıların biri "ilâ" dır. Şimdi iki varlık düşünelim. Biri sonsuz Allahu Teâlâ Hz. diyelim, biri de ona ibadet eden bir kûl, elhamı okuyan. Elhamdülillahi rabbil âlemîn, dediği zaman kul hamdini Allaha yapar ama Âyet-i kerîme bunu tam mânâsıyla böyle söylemiyor. Eğer bir varlığın bir varlığa yönelik olarak onu hedef almışsa, ona doğru yol alıyorsa orada kullanılacak ifade "ilâ" Allah olması lâzım. Nihayet varış demek "ilâ". O zaman burada elhamdülillahi değilde elhamdü ilâllahi olmakta. Bir varlık bir varlığa doğru gidiyorsa, yapılan hamd Allaha gider manasında . Ama Âyet-i kerîme "ilâ" demiyor,"lil" kullanıyor arada "elhamdülillâhi" diyor. İnce bir mesele zâhir tefsirlerde bu özelliğe girilemiyor. Tenzîh mertebesinden bakıldığı, yani ikili bir mertebeden bakıldığı için, kul Allaha hamd eder şekli tabii olarak insân aklında zâten oluşuyor ve burada hiçbir mahzur oluşturmuyor. Şeriat, tarikat mertebesinde bu anlayış, bu ifade dosdoğru ama hakikat mertebesinden bakıldığı zaman "lil:için" mânâsına ; "İlâ" yönelmek mânâsına

Lil:içinkişilik için, o zaman ne oluyor? Hakikat mertebesinde bu ortaya çıkar. Hamd Allaha mahsustur. Allah içindir. Allaha değil. Hamd Allah içindir. Yani diğer ifade ile kul hamdı yapamaz. Hamdı Allah yapar ancak hükmü vardır. Daha derinlemesinde, hakikat mertebesinde ancak bu ortaya çıkar. Şeriat ve tarikat mertebesinde kul Allaha hamd eder, ilâ mertebesinde kullanılır oradaki lâm ,lil, 1. ef'âl mertebesinde hamd, şükür, teşekkür mertebesinde, bir menfaat karşılığı, ya rabbi verdiğin nimetlere teşekkür ederiz. Bunu aştıktan sonra muhabbetin geliştiği övgü biçiminde hamd olur. Ya

rabbi yücesin, sen büyüsun, ne büyük rahmetin var, âlemleri kapsamıştır diye. Buradaki hamd Allahı övmek demek. Hamd yükseltmek, yüceltmek demek. Ama biz şükür mertebesinde de bunu kullanıyoruz ki ef'âl mertebesi o. Karşılıklı bir menfaat bekleyerek, insânlık gereği aldığı her şeye şükür eder ayrı ama bu sadece beşerçe yaşanan bir hadise değil, Allahça, İlahça, Rabça yaşanan bir hadise içindeyiz. Yani kûr'ân'ın içindeyiz. Allah kelâmı, zâtî kelâmî olan Kûr'an'ın içindeyiz, Âyetleri içindeyiz. Bu âlemde bu şekilde yaşıyoruz. Burada beşercede yaşamak olduğu gibi, İlahça da yaşamak var. Çünkü Kûr'ân zât ve bütün bu meratibi İlahiyye yi, İlahî mertebe yaşamı içinde barındırıyor. Gerek dış mânâda ki Kûr'ân olarak, gerek iç bünyemizdeki Kûr'ân olarak, gerek kelâmî kadimdeki mushafı şerifteki Kûr'ân olarak, şurada sembollerin içerisi kaynaşmakta. Sadece mürekkepten, belirli şekillerin, belirli kalıp harfleri değil bu muhteşem kitabımız. Bu âlemde ne kadar genişlik varsa bunun içine sığmış bunların hepsi.

Âyetlerin bir zâhiri, bir bîatını, bir matlâi bir de haddi vardır. İşte "*kulil hamdü*", Allaha hamd Âyetinin matlâi neresi, haddi neresi. Hududu bütün âlemlerdeki zerreden en küçüğünden en büyüğüne kadar âlemlerin, teşekkürü övgüsü var. Bu Âyet öylesine sonsuz bir Âyet, dış olarak, içimizde ise sekiz mertebesiyle birlikte sonsuz bir tefekkür ufku açılmakta. Bütün hamdın özellikleri bizim iç bünyemizde. "Elhamdülillâh" kelimesi de küçücük bir kelime, ama bütün bu âlemleri kendi bünyesinde sığdırmakta, taşımakta. Hem derinliğine hem ufku genişlemesine. Hani maddenin cismin 3 hali var ya; yükseklik, genişlik, derinlik, bir de zaman mevhumu 4 özelliği var ya bütün 4 özelliği ile birlikte bu Âyeti kerîmelerin her birinin sonsuzluğu, derinliği vardır, Yani baktığımız zaman o Âyette onları görmemiz gerekiyor. O zaman işte biraz Kûr'ân okumuş oluyoruz. Lisânen

elhamdülillahi rabbil alemin demenin yanında o dediğimizin de ne olduğunu bilerek, anlamamız gerekiyor. İşte 2. mânâ da ya rabbi seni övüyoruz biz. Biraz daha ileriye gittiğimizde bizim kuş kadar aklımız, kuş kadar canımız, bir avuç ilmimiz var. 10 km lik görüş ufkumuz var, sahamız var. Bu küçücük dünya içinde bütün bu âlemleri yoktan zuhur ettiren, kendinden olan âlemleri zuhura getiren Allahı övmemiz nasıl olacak diye kendi kendimizi biraz hesaba çekmeliyiz o mertebede. Aşağıda söyleriz **(Elhamdülilâhi Rabbil âlemîn.)** Kuşlar cik, cik ötüyor ama haberi var mı söylediği şeyden. Rüzhar vuu vuu, uğuldayıp gidiyor, yaptığı işten haberi var mı acaba? Ben burasını yiktım diye şuurla bir iş yapıyor mu acaba? Yoksa onu kullanan bir başka güç mü var acaba. O zaman anlıyoruz aczimizi ki, haşa! Allahı övmek kîm, biz kim, hakkıyla övmek mümkün mü? Orada bizim aczimiz gelip dayanıp kalıyor. İşte o zaman **(Elhamdülilâhi)** hamd Allaha mahsus oluyor. Yani kul övemez. Ancak Allah över kulunu.

Orada efendimizin "*lâ uhsi senaen aleyke ente kemâ esneyte alâ nefsike* " "Sen kendi nefsinin nasıl senâ ediyorsan ya rabbi bizde seni öyle senâ ediyoruz." Diye o mertebenin taklidi hamdını yapmış oluyoruz. Taklidi ama tahkik yönünden yapmış oluyoruz. Tahkik, şuur olmazsa oraya gelemes Ozaman kul aciz kalıyor 4. mertebesinde.
1.mertebede şükür etti nefsi mânâ da.
2.mertebede idrak etti ki menfaatsız övmek gerekiyor. Onu da yaptı.
3.mertebede baktı ki Allah, Allaah, ben neyini övecem bu aciz halimle diye aczini anladı. Efendimizin hadîsiyle amel etmeye başladı. İşte bu mertebede kişinin iflas ettiği bu mertebede yani bireysellik oluşumunu değerlendirdiği ne olduğunu anladığı mertebede C. Hakk bu sefer ey kulum maşeallah sen bu işleri anladın, Gel şimdi ben seni öveceğim diye. Ahzap Sûresi 56. Âyet: "*İnnallahe ve melâikete*

hü yüsallûne alen nebiy, ya eyyühellezine amenü sallû aleyh, sallu aleyhi ve sellimu ve teslimâ" diye, belirtilen ve daha birçok değişik şekillerde de.
"Ve kerremna beni ademe," gibi Kaf sûresi 16. Âyette, "ben ona şah damarından daha yakınım" gibi
Ve işte birçok Âyet-i Kerîme de bildirdiği üzere o kulunu övmeye başlamaktadır.

İşte onun için lillâhi hamd, yani, elhamdülillâhi. çünkü hamd Allaha mahsustur. Bütün bu Âlemdeki varlıkları o meydana getirdiğinden hangi sanatkâr neyi yapmışsa o icat ettiği şeyi kendi bilir en güzel şekilde ve o anlatır. Ben şunu şöyle şöyle yaptım diye o anlatır. İcat edilen mücidini anlatamaz. Resim ressamı nasıl anlatsın. Kadir değil ki buna, imkânı yok ki ama ressam, o resmi en ince detaylarına kadar anlatır. Onun anlatması o resmi övmesidir. C,Hakk'ta bizleri en güzel şekilde, biçimde, kendisinin belirttiği gibi "vettıynı vez zeytun" da belirttiği gibi, "Haza beledil emin, lekad halaknel insane fi ahseni takvim." İnsân-ı en güzel şekilde, biçimde, kıvamda halk ettim diye insanı övüyor işte. Bu övgüyü C.Hakk'a dönük olarak insânın yapması mümkün değildir. Taklidi olarak yaparız. Zaten öyle yapıyoruz. Aa Allah olmamız lâzım ki mutlak mânâ da onu o şekilde övebilelim. övebilelim, bunu yapmamız mümkün değil. O zaman işte hamd gerçekten Allaha mahsus diye burada Allah kullarını övmekte. Ne kadar açık ve bizler için ne büyük müjde diyelim, ve oluşum. "Ekmelut dua elhamdülillah," "ekmelut zikir lâ ilâhe illâllah" en kemalli dua hamddir, diye bize anlatılıyor. Bir de bütün bu âlemlerin yapmış olduğu hamdı var, bir bütün olarak Allaha karşı secdeleri şükranları vardır. Biz buna da hamd diyelim. Bir de livâil hamd sancağı var ki işte bugün yeryüzünde yaşayanlar kim ki bu hamd hakikatini idrak ederek yaşamışlar, elhamdülillahi demişler. Efendimizin bayrağı olan o hamd sancağı mahşerde çekildiği zaman onun altında olacaklar.
BİTİŞ TARİHİ 13.09.2009

Rabb'ı mıza acziyyetimiz içinde, şükr ve hamd ederiz, bu kitabımızda kasetlerden aktarma olarak nihayete erdirmiş bulunuyoruz. Görüldüğü gibi o günlerde ifade edildiği şekliyle aslı üzere küçük düzenlemeler yaparak bu hale getirmiş olduk. Bu kitabın genel hali Şeriat ve tarikat bazende, hakikat mertebeleri itibariyledir. ma'rifet metre-besi itibariyle değildir. Bilindiği gibi Kelâm-ı İlâh-î tek bir mertebe ile tamamen ifade edilmiş olamaz, çünkü içinde bir çok mertebelerden izâh ve ifadeler vardır. Bunları ancak irfan sahibi Arifler idrak edebilirler. O günün şartları içinde bu kadar söylemek gerekiyormuş, belki bu gün ve daha sonra çok daha başka şekilde ifade idilebilirdi. Emeği geçen herkese teşekkür ederiz. Cenâb-ı Hakk okuyanları da faydalandırsın İnşallah. Hoşça kalın sağlıkla muhabbetle ve irfaniyyetle kalın.

Necdet Ardıç: Terzi Baba: (11/02/2011) Cuma

KAYNAKÇA

- 1. KÛR'ÂN VE HADİS :**
- 2. VEHB** : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
- 3. KESB** : Çalışılarak kazanılan ilim.
- 4. NAKİL** : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'î şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlerimizden müşahede ile toplanan ilim.

"DAHA EVVELCE ÇIKAN KİTAPLARIMIZ"

(Gönülden Esintiler)

- 1. Necdet Divanı:**
- 2. Hacc Divanı:**
- 3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:**
- 4. Lübb'ül Lübb Özün Özü,**(Osmanlıca'dan çeviri):
- 5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler:**
- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri:**
- 7. İslâm, İmân, İhsân, İkân,** (Cibril Hadîs'i):
- 8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye,** (Osmanlıca'dan çeviri):
- 9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:**
- 10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:**
- 11. Vâhy ve Cebrâil:**
- 12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:**
- 13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:**
- 14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi**
- 15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)**
- 16. Divân (3)**
- 17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.**
- 18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.**
- 19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.**

20. Terzi Baba Umre (2009)
 21. 6 Pey - (2) Hz. Nûh Neciyyullah (a.s.)
 22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
 23. Değmez dosyası
 24. 6 Pey-3-Hz. İbrâhîm Halîlûllah- (a.s.)
 25. Köle ve incir dosyası:
 26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
 27. Genç ve elmas dosyası:
 28. Kûr'ân'da Tesbîh ve zikr:
 29. Karınca, Meml Sûresi:
 30. Meryem Sûresi:
 31. Kehf Sûresi:
 32. İstişare Dosyası:
 33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
 34. Bakara dosyası:
 35. Fatıha Sûresi:
 36. Bakara Sûresi:
 37. Necm Sûresi:
-

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

41- 12- Terzi Baba-(1)

42- Terzi Baba-(2)

-----İnternet
dosyaları-

43-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-3-

44-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-4-

45-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-5-

46-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-6-

47-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-7-

48-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-8-

49-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-9-

50-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-10-

51-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-11-

52-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-12-

53-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-13-

**54-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-14-
55-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-15-
56-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-16-
57-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar-17-
58-Terzi-Baba-Mek-ve-zu-Ke-Kara-bi-dosyası-18-
59-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar -19-
60-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar -20-
61-Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar -21-**

NECDET ARDIÇ

Büro : Ertuğrul mah.
Hüseyin Pehlivan caddesi no. 29/4
Servet Apt.
59 100 Tekirdağ.

Ev : 100 yıl Mahallesi uğur Mumcu Cad.
Ata Kent sitesi A Blok kat 3 D. 13.
59 100 Tekirdağ

Tel (Büro) : (0282) 263 78 73
Faks : (0282) 263 78 73
Tel (ev) : (0282) 261 43 18
Cep : (0533) 774 39 37

Veb sayfası: Amerika: <[http:// necdetardic. org/](http://necdetardic.org/)>

Veb sayfası: Amerika: <www.necdetardic.info>

Veb sayfası: Almanya: <www.terzibaba.com>

Radyo adresi (form): <terzibaba13.com>

MSN Adresi:

Necdet Ardıç <terzibaba13@hotmail.com>

